

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 541

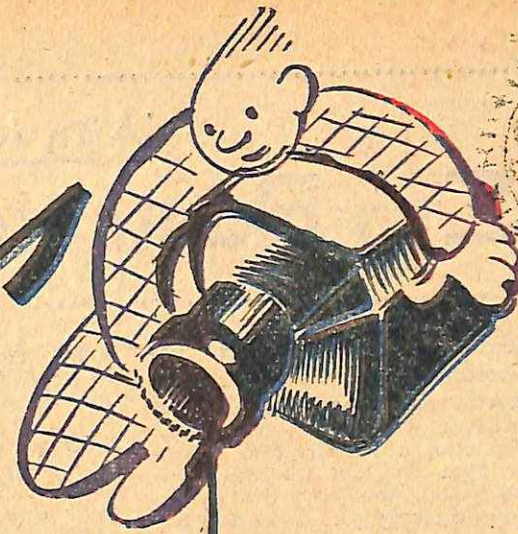
Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

68 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΑΡΡΩΣΤΟ
ΚΡΙΝΟ

Εβδομαί

Γνῶμες ἀναγνώστου ἄσημου κι' ἀγνώστου

Τὸν ξέρετε πολὺ καλὰ τὸν φίλο μου Χαϊρόπουλο
ἀπὸ τὰς ἀφηγήσεις του, τὰς πάντοτε ἀβράς του
ποὺ τίς διαβάζει τακτικὰ τὸ κάθε κοριτσόπουλο,
κι' ἔχουνε ὕφος Ζεραλντὸ ὀλίγον νεροβράστου.
Λοιπὸν παιδιά, ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς συνάδελφός μου

—τ' ὀρκίζομαι στὸ φῶς μου—
δὲν ξέρω πῶς τὰ πράγματα περίεργα τὸ φέρνουνε
κι' ὄλο φυτρώνει πάντοτε ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουνε!

Μ' αὐτὰ ποὺ λέω ἔχουνε τὴν θέσιν ἐπ' αὐτοῦ
Εἶν' ἄλλο τὸ ἱστορικόν. Καὶ «ἀ προπὸ» ἰδοὺ:
Εἰς τὸ «Σαββατοκύριακόν» μῆλ' ἔκρινε κριτικές
—τὸ ἔμβλημα τοῦ κριτικοῦ εἶν' ὡς γνωστὸν «νὰ καίς»—
ποὺ ἔκαναν ἐπίθεσιν πᾶν ἄλλο ἢ ἀβρὴ
εἰς τὴ γυναῖκα κωμικοῦ καὶ θιασάρχου πρόζας

—καθένας θὰ τὴ βρῇ—
ποὺ ἔχει φήμη ἡθοιοῦ τοῦλάχιστον μπριόζας.
Καὶ ὁ ἐν λόγῳ κωμικὸς

ὁ τόσο συμπαθητικὸς
ποὺ εἶναι ἀναμφισβήτητα καὶ καλλιτέχνης μέγας,
—ἂν κι' ἔχει εἰς τὸν θίασον ἑκάστοτε τρεῖς αἰγας—
στὸ βάθος ἀδιαφορῶν διὰ τὴν γνώμην ἑκάστου
βλέπει ὁ ἴδιος τ' ἀρκετὰ προσόντα τῆς γυναῖκας του
ποὺ εἶναι πάντως πῶς καλὴ ἀπ' ὅλες μας τίς ἄλλες
καινούριες «καλλιτέχνιδες» ποὺ κάνουν τίς «μεγάλες».

Ἀσκέτως ὅμως πρὸς αὐτὰ
ὁ κριτικὸς δὲν πρόσεξε πῶς «μένουν τὰ γραφτά»
καὶ μὲ σκοπὸν τοῦ προφανῶς νὰ γίνη κάποια κίνησις
ἐκτροχιάσθηκ' ἐλαφρῶς.

Καὶ ὑπεβλήθη μύνησις:
«Βασίλης Ἀργυρόπουλος κατὰ Γιαννακοπούλου»
νέου γνωστοῦ φερέλπιδος καὶ κριτικοῦ ὑποῦλου
ποῦχει τελέντο σπάνιο μὰ ποῦ νὰ κάτση φρόνιμα.
(Τὴν ἔπαθα! Μοῦ ξέφυγαν τὰ ὀνοματεπώνυμα).

Λοιπὸν; Λοιπὸν πῶς βρέθηκε στὴ μέση ὁ Χαϊρόπουλος,
ποὺ ἐμφανίζετ' ἄξαφνα, λίγο... Χαίρεκακόπουλος;
Ἐγραψε μιὰ ἐπιστολή, σχεδὸν μισὴ σελίδα

—τὴν ἀκριβῶς τὴν εἶδα—
ἀπάνω σ' ἄλλη ἐπιστολὴ ποῦγραψ' ὁ Ἀργυρόπουλος
σὲ μιὰ ἐφημερίδα!

Ξεσπάθωσ' ὁ Χαϊρόπουλος, ὀλίγον ἀγενῶς
καὶ τὴν πρωταγωνίστρια τὴν ἔθιξε δεινῶς
καὶ εἶπε πῶς ὁ θίασος γι' αὐτὸ δὲν πιάνει φράγκα
Ἀλλὰ ὁ Ἀργυρόπουλος... δὲν εἶν' Ἀργεντινὸς
νὰ πῇ «μερσί» γιὰ τίς βρισιές ὡς Ἐδουάρδος Μπιάγκο!

Κι' ἐκφράζω φόβους σοβαροῦς
ὅτι ὁ Ἕλληνας Ζεραλντὸ ποὺ γράφει γιὰ «Ρόλε - Ρόλε»,
ἐᾶ καὶ καυγάδες φοβεροῦς
π' οὔτε τῆς Καλλιρόης
θὰ τὸν ξεπλένη ὁ ροῦς...

Εὐ.

ΤΕΤΑΡΤΗ

9

Φεβρουαρίου 1938

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τρόχα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.38

ΑΡΘ. 35282

Αθηναϊκοί περίπατοι

Στὸ Βασιλικὸ Κήπο με' λιακάδα

Χρυσές αχτίδες τρυπάνε τὰ κα-
ταπράσινα φυλλάδια, καί,
πέφτοντας στὴ γῆ, κεντάνε πα-
ράξενες φωτεινές νταντέλλες.
Μια ἐξωτική συναυλία ἀπὸ κελαί-
δίσματα ἔχει ἀρχίσει μετ' ἀνα-
τολῆς τοῦ ἡλίου, πού μετὰ ἀπ' τὴ δύ-
ση, θὰ τὴν διαδεχθῇ τὸ σόλο τοῦ ἀη-
δονιοῦ.

Οἱ κύκνοι κάνουν υπερήφανοι τὸν
περίπατό τους στὴ γαλανή τους λι-
μουλά καὶ δέχονται με ἀξιοπρέπεια
τὸ κουλούρι πού τοὺς πετᾶν οἱ μικροὶ
τους φίλοι.

Τὰ ἐλαφάκια χάνουν τὴ μουρίτσα
τους στὸ συρματῖνο πλέγμα περιμέ-
νοντας υπομονετικά τὸ φιλοδώρημα
τῶν περιπατητῶν, καὶ τὰ παγώνια
ἀνοίγουν τὴν ποικιλόχρωμη θεντά-
για τῆς οὐράς των καὶ περπατοῦν
ἀργά-ἀργά σάν «μανεκέν» πού ἐπι-
δεικνύουν μιὰ θαυράσιμη θραυνὴ του-
αλέττα.

— — —
Ὁ Βασιλικὸς Κήπος εἶνε στὶς δό-
ξεις του.

Τοῦ κάκου προσπαθεῖ ὁ φουκαρὸς
ὁ φοιτητὴς, πού μελετᾷ ἐκεῖ πέρα
στον πάγκο, νὰ καταλάβῃ ἔστω καὶ
μισὴ σελίδα «Ἀστικῶς».

Τὸ φῶς, τὰ χρώματα καὶ οἱ μυροὶ
διὲς δὲν τὸν ἀφίνουν.

Τέλος χάνει τὴν ὑπομονή του. Βά-
ζει στὴ πίσω τσέπη του τὸ ἐπιστημο-
νικὸ σύγγραμμα καί, μεθυσμένος
ἀπ' τὸν ἥλιο, παίρνει ἀπὸ πίσω μιὰ
μικροῦλα με' μάτια καταγάλανα.

— Δεσποινίς...

Ἐκεῖνη δὲν ἀπαντᾷ.

Τὴν πειράζει ὅμως; Σὲ λίγο θὰ πε-
τάξουν μαζί κουλούρια στοὺς κύ-

κνους καί, λίγο πὺ ὕστερα, θὰ τὰ
λένε σ' ἓνα τρυφερὸ «τὲτ-ἄ-τὲτ» στὸ
πὺ ἀπόμερο παγκάκι τοῦ Κήπου.

— — —
Ὁ γέρος κύριος, μετὰ τὰ γυαλάκια
του σπινθηρίζοντα στὴν ἀκρὴ τῆς μύ-
της, διαβάει γιὰ τρίτη φορὰ τὸ «κύ-
ριον ἀρθρον».

Σὲ κάθε φράση του στέκεται, συ-
ζητεῖ μόνος του «τὸ πράγμα» καὶ τέ-
λος ἀποδοκιμάζει ἢ ἐπιδοκιμάζει
τὸν γράψαντα μετὰ μὴν σοβαρώτατην
κίνησιν τῆς κεφαλῆς του.

Τὸ σοβαρὸ του ὕφος θὰ τὸ ἀφήσῃ
μόνον ὅταν ὁ μπέμπης, πού παίζει
λίγο πὺ κεῖ, μπηξῇ τὰ κλάματα.

Τότε ὁ γέρος κύριος θὰ ἐγᾶλῃ τὰ
γυαλάκια του, θὰ παρατήσῃ τὴ σο-
βαρότητά του μαζί μετὰ τὸ «κύριον ἀρ-
θρον» στὸ παγκάκι καὶ θὰ τρέξῃ —
ὅσο τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις του—
νὰ ἡσυχάσῃ τὸν μικροῦλη, νὰ τοῦ
φτιάξῃ τὸ σπασμένο κουβαδάκι του,
καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ
«χτίσιμο» τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ μπέμπης τοῦ εἶνε τελειῶς ἀγνώ-
στος, μ' αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία.

Τὸ κλάμα του ζυγνᾷει στὸν ἡλικι-
ωμένο κύριο τὴ στοργὴ τοῦ «πα-
ποῦ».

Σ' ἓνα παγκάκι μιὰ δεσποινίς
«Γκρετογκαρμπίζουσα» διαβάζει
Φρόντ.

Εἶνε ὀλομόναχη.

Ὅταν τὴν βλέπουν κάνει πὺς δια-
βάει, ὅταν δὲν τὴν βλέπουν παρα-
τάει τὸ βιβλίο στὰ γόνατά της καὶ
συμβουλευέται πὺ καθρεφτάκι της ἢ
παίζει μ' ἓνα κλαδάκι πού κρατᾷ
στὰ χέρια γιὰ νὰ διασκεδάσῃ κά-
πως τὴν ἀνία της.

Τυχὸν μποροῦ-
σε κανεὶς νὰ κρυφθῇ
ἀπὸ πίσω της καὶ νὰ
τὴν παρακολουθήσῃ,
θαῖλεπε πὺς ἔρρισκε
πάντοτε σὲ μιὰ
σελίδα — στὴ μέση πε-
ρίπου τοῦ βιβλίου —
καὶ δὲν ἔχει διαβάσει
οὔτε μισὴ ἀράδα.

Ἡ «Γκρετογκαρμπί-
ζουσα» δεσποινίς, ὅ-
ταν εἶνε λιακάδα, θὰ
ἐρίσκει πάντοτε στὸ
ἴδιο παγκάκι, θὰ δια-
βάξῃ τὸ ἴδιο πάντοτε
βιβλίο καὶ θὰ ἐρίσκει
ταὶ στὴν ἴδια πάντοτε
σελίδα.

Εἶνε ἀπὸ κείνες πού
προσπαθοῦν νὰ κά-
νουν «ἐντύπωση».

— — —
Σ' ἓνα ἡλιόλουστο
δρομάκι τοῦ Βασιλι-
κοῦ Κήπου ἀργά-ἀρ-
γά κάνουν τὸν περίπα-
τό τους δυὸ σοβαροὶ
κύριοι.

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω
ἐγὼ εἶνε. Οἱ Κινέζοι
ἔχουν χάσει τὸ ἡθικὸ
τους. Ὁ Τσάγκ Κάι
Σέκ...

— Ναι, ἔρε ἀδερφε.

Ὁ ἰαπωνικὸς στρατὸς εἶνε στρατὸς
με' σύστημα...

Καὶ οἱ δύο κύριοι, ἀδιαφορῶντας
γιὰ τὴν ὁμορφιά πού τόσος σπάτα-
λα εἶνε ριγμένη γύρω τους, ἀδιαφο-
ρῶντας γιὰ τὰ χρώματα, γιὰ τὸ
φῶς καὶ τὴς μυρωδιῆς πού πλημμυ-
ρίζουν τὸν Κήπο, ἐξακολουθοῦν τὴν
κουβέντα τους.

— Τόσον εἰς τὸ Γιάν-Τσέ ὅσον καὶ
εἰς τὸ Τσέν-Τσί...

— Ναι, ἔρε ἀδερφε... Ὁ Τσάγκ Κάι
Σέκ...

— — —
Ἐκεῖ κοντὰ στὴ λίμνη μετὰ τὴς πά-
πιες ἔχουν μαζεστῇ ὅλες οἱ νταντά-
δες τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου.

Κουτσομπολεύουν τ' ἀφεντικά τους,
γελοῦν θορυβῶδως καὶ δὲν δίνουν
δεκάρα γιὰ τὰ παιδιὰ πού τοὺς ἐμ-
πιστεύηκαν.

Οἱ μπέμπηδες κι' οἱ μπεμπέκες πα-
νευτυχεῖς καὶ ἀνεπὶχλητοὶ τρῶνε χῶ-
ματα, δέρνονται, καὶ πετᾶνε τὰ παι-
γνίδια τους καὶ τὰ παπούτσια τους
καμμιά φορά, στὴ λίμνη μετὰ τὴς πά-
πιες. Ἀργότερα, ὅταν τελειώσῃ τὸ
κουτσομπολιό, θὰ φᾶν ἓνα χέρι ἐξ-
ὸ ἀπὸ τὴς νταντάδες τους ἐπειδὴ
δὲν «κάθισαν» φρόνιμα.

— — —
Νὰ κι' ἡ μαμά...

Ἡ μαμά πού δὲν ἐμπιστεύεται σὲ
νταντάδες τὸ παιδάκι της.

Κάθεταί σ' ἓνα παγκάκι καὶ πλέ-
κει, ἐνῶ παραπέρα ὁ γυιόκας της —
ἓνα ξανθόμαλλο στρουμπουλὸ παι-
δάκι — τακτοποιεῖ με' κωμικὴ σοβα-
ρότητα τὴς πέτρες πού μάζεψε.

Ἡ μητέρα ἀφίνει κάθε τόσο τὸ
πλέξιμό της γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ
ἢ γιὰ νὰ κάνει μιὰ παρατήρησι:

— Μπέμπη, μὴ τὸ θάξῃς αὐτὸ στὸ
στόμα σου. Εἶνε ὀρώμικο. Πέταξέ
το...

Ὁ μπέμπης κυττᾷ μιὰ φορὰ τὴν
μητεροῦλα του καὶ μιὰ φορὰ τὸ κλα-
δάκι πού θέλει νὰ θάλλῃ στὸ στόμα
του.

— Πέταξέ το λοιπὸν, χρυσό μου,
εἶνε ὀρώμικο.

Καὶ ὁ μπέμπης πείθεται.

— Φτοῦ... κακά!

— Μπράβο, χρυσό μου!

— — —
Δύση.

Ὁ ἥλιος στέλνει τὴς τελευταῖες του
ὀλοκόκινες αχτίδες πού ἀνάδουν
πυρκαγιῆς παράξενες στὶς κορφές
τῶν δένδρων.

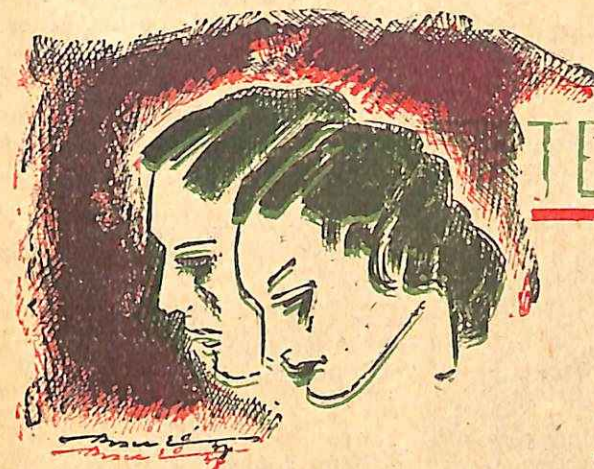
Τὰ πούλια κελαῖδουν ὅλα μαζί, λές
καὶ θέλουν νὰ κάνουν ἓνα ἐντυπω-
σιακὸ φινάλε στὴ συναυλία πού πρῶτὴ
ἀρχίσανε.

Ἀκούγεται τὸ προειδοποιητικὸ
σφύριγμα τοῦ φύλακα.

Ὁ Βασιλικὸς Κήπος σιγά-σιγά ἀ-
δειάζει.

Σὲ λίγο, ὅταν κλείσουν οἱ πόρτες
κι' ὅταν ἀρχίσουν νὰ πέφτουν σιγα-
τὰ πρῶτα γκριζὰ ριντῶ τῆς νύχτας,
τ' ἀηδόνι θ' ἀρχίσῃ τὸ παθητικὸ του
σόλο γιὰ νὰ φανερώσῃ μετὰ τὴς τρέλ-
λες του ποῖ: ἔξερει ποιοὺς μεγάλους
καὶ μὲν τῆς μικρῆς του καρδούλας.

Chaque

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΛΙΝΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Δημ. Χρονοπούλου

λειώσῃ τὸ μάθημα. Αἰσθανόταν ἀκα-
τανίκητὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ βρεθῇ πά-
λι κοντὰ της, ἥσυχος, νὰ περπατήσῃ
ἀργά - ἀργά στὸν Ἀθηναϊκὸ δρόμο,
καθὼς πέφτει τὸ δειλινό.

Τὸ στόμα του μιλοῦσε γιὰ τὸν Βα-
σιλέα Ὁθωνά, γιὰ τὴν Ἀντιβασι-
λεία, γιὰ τὸν Ἀρμανσπεργκ, γιὰ
τὴν δίκη τοῦ Κολοκοτρώνη. Μὰ τὰ
μάτια του δὲν ἐβλεπαν καθόλου τὸ
δράμα τῆς μικρῆς τότε Ἑλληνικῆς
πρωτεύουσας. Δὲν ἐβλεπε τὸ Παλα-
μῆδι, τὴν παράταξιν τῶν χρυσοφορε-
μένων Βαυαρῶν καὶ τοὺς μπαρουτο-
καπνισμένους ἀγωνιστές.

Κάθε ἄλλο. Ἐβλεπε μόνο τὴν χα-
ρωπὴ ὀπτασία τῆς μικρῆς δασκαλί-
τσας, τῆς καλῆς του φιλενάδας, τῆς
συντροφίσσας τοῦ βραδυνοῦ περιπά-
του. Καί, καθὼς ἀνοίγε τὰ βᾶθη τῆς
ψυχῆς του, καταλάβαινε τὸ αἶσθημα
πού σιγά - σιγά εἰσχωροῦσε μέσα
του. Ἐνοιῶσε πὺς τὸν ἀπαραίτητο
αὐτὸ σύντροφο τοῦ δειλινοῦ εἶχε ἀρ-
χίσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Στὴν ἀρχὴ μιὰ ἀνησυχία. Ὑστερα
μιὰ νευρικότης. Κατόπι κάποιο ἐλα-
φρὸ τρεμουλιασμά, ἢ κατῆφεια ὅταν
ἐκεῖνη ἔλειπε ὕστερα ἀπὸ μιὰν μικρὴ
ἀσθένεια. Καὶ στὸ τέλος ἡ ἀντίληψις
ὅτι ἡ Στέλλα τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη
ἀληθινὴ ἀνάγκη τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ
πραγματικῆ ἱκανοποίησις μιᾶς ἐσω-
τερικῆς ἀνησυχίας.

Κι' ὅλα αὐτὰ τ' ἀκολουθοῦσε μιὰ
δειλία. Μιὰ δειλία ἀπερίγραπτη πού
τὸν ἔκανε γιὰ λίγα λεπτὰ νὰ τρέμῃ
καθὼς τὴν ἔβλεπε, καθὼς ἀντίκριζε
τὰ καθαρά, τὰ ὀρατὰ μάτια της.

Κάποτε—πὺς ντράπηκε!— ἐκεῖνη
κατάλαβε τὴν ἀνεξήγητὴ, γι' αὐτὴν,
τρεμοῦλα του.

— Κρῶνεντε κύριε Δημοσθένη; τὸν
ρώτησε.

— Ναι! ψιθύρισε αὐτός. Καὶ γιὰ νὰ
βρῇ μιὰ δικαιολογία πρόσθεσε:

— Ἡ κυρία Διευθύντρια βλέπετε,
ἀνάβει σόμπα μόνο στὸ γραφεῖο...

Πόσες φορές δὲν ὑπόφερε γι' αὐ-
τὴν τρεμοῦλα. Τοῦ ἔκοβε τὴν μι-
λιά, τὸν ἔκανε ἓνα ἐρείπιο πού δὲν
μποροῦσε νὰ κινηθῇ ἐλευθερά καὶ νὰ
περρῇ, ὅπως ἔπρεπε.

Μιὰ φορὰ αὐτὴ τὴν τρεμοῦλα τὸν εἶ-
πε πιάσει σχεδὸν ὀλόκληρὴ τὴν ὥρα
τοῦ περιπάτου, καθὼς βάδιζαν μαζί.
Γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβῃ ἡ Στέλλα
εἶχε χάσει τὰ γέρια στίς τσέπες τοῦ
παλτοῦ του καὶ τὴν ἄφηνε νὰ μιλά.

Κάποια στιγμὴ ὅμως τοῦ εἶπε μετὰ
μιὰ φαιδρὴ ἀγανάκτησι:

— Πέστε κι' ἐσεῖς κάτ'ε κύριε Δημο-
σθένη...

— Τὴ νὰ πῶ; ρώτησε βραχνά.
Ὡς καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμε.

— — —

Ἀπόψε ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος.
Ἐπρεπε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἐπὶ
τέλους. Ἐπρεπε νὰ τολμήσῃ, νὰ τῆς
τὸ πῇ.

Τὴν ἤξερε καλὴ, γλυκεῖα, εὐγενι-
κή. Καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἤξερε γιὰ ἓ-
να τίμιο καὶ εἰλικρινὲς κορίτσι, γε-
μάτο ἀπὸ λεπτὰ αἰσθήματα. Ἐβλε-
πε στὰ μάτια της — στὰ ὀρατὰ κα-
θαρά μάτια της — τὴν εἰκόνα ἐκεί-
νης πού θάπρεπε νὰ γίνῃ ὁ μοναδι-
κὸς σύντροφος τοῦ βίου του.

... Τοῦ μᾶθημα πλησίαζε στὸ τέλος.
Μὲ τί χαρὰ γύρισε τὴν τελευταία σε-
λίδα καὶ δίδαξε τὸ τελευταῖο κομ-
μάτι:

— Κατόπιν τριῶν ἀλλεπαλλήλων ἐ-
πισκέψεων, εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Βασι-
λεὺς Ὁθων ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ
εἰς αὐτὰς τὴν πρωτεύουσάν του. Εἰς
τοῦτο ἄλλαξε συνετέλεσε καὶ ἡ
συμβουλὴ τοῦ πατρός του, τοῦ Βασι-
λέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας ὁ ὁ-
ποῖος, ὡς γνωστὸν ἦτο θερμὸς φιλέλ-
λην.

Τοιοτρόπως ἀπεφασίσθη, λίγον-
τος τοῦ 1834, ἡ μεταφορὰ τῆς πρω-
τεύουσας ἀπὸ τὸ Ναύπλιο εἰς τὰς
Ἀθήνας αἱ ὁποῖαι παρ' ὅτι ἦσαν ἄ-
θροισμα καλυβῶν διέτηρουν τὴν δό-
ξαν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς...

Ἐνα κοῦδονι χαρπὸ ἀντήχησε
κι' ὁ κύριος Δημοσθένης ἔκλεισε τὸ
βιβλίο, προσθέτοντας:

— Νὰ μελετήσετε καλά αὐτὸ τὸ κε-
φάλαιον. Εἶνε σημαντικὸν εἰς τὴν ἱ-
στορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Στερέωσε τὰ γυαλάκια του καὶ πῆ-
δισε ἀπ' τὴν ἔδρα. Ἡ καρδιά του
τῶρα πτεροκοπούσε περισσότερο ἀ-
πὸ τὴν καρδιά ὅλων αὐτῶν τῶν μι-
κρῶν παιδιῶν. Καταλάβαινε κι' ὁ ἱ-
διὸς πὺς μιὰ κρίσιμη στιγμὴ τοῦ
βίου τοῦ ἔφθανε.

Τώρα ἀφ' οὗ τελείωσε τὸ μάθημα
καὶ καθὼς οἱ μαθητὲς ἐβγαίνουν μετὰ
θόρυβο ἀπ' τὴν τάξιν αὐτὸς ὄνειρο-
πολοῦσε.

Ἐβλεπε κάποιο μέλλον ἀνθρώπου.
Ἐνα σπιτάκι ἥσυχο καὶ γαλήνιο,
ἓνα νοικοκυριὸ μετὰ τὴν Στέλλα, μ' ἓ-
να - δυὸ ξανθὰ ἀγγελουδάκια — τὰ
παιδιά τους. Τὴν ἔβλεπε καθισμένη
ἐπὶ τὸν παρὰθυρο νὰ πλέκῃ κά-
ποια μπλουζίτσα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ
νὰ περιμένῃ τὸν ἄνδρα της νὰ γυρί-
σῃ ἀπ' τὸ σχολεῖο του.

Αὐτὸς θὰ ἔφτανε στὴν πόρτα κρα-
τώντας πᾶντ' ἀντικείμενον κουφὸ δεμα-
τάκι στὸ νέρι. Θὰ χτυποῦσε τὸ κου-

Τὸ κλάμα τοῦ μπέμπης ἐκπνέει τὴ στοργὴ τοῦ «παποῦ».

Γι' αὐτὸ βιαζόταν σήμερα νὰ τε-

ΤΗΝ ΏΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΡΟΛΑ

Τὰ λαμπιόνια νυ σταγμένα ακόμα από τὸν ὁλοήμερο ἥλιο τους, ἀνάβουν ἕνα-ἕνα κι' οἱ φωτεινὲς ἐπιγραφὲς ρίχνουν τὲς κόκκινες καὶ τὲς μπλε ἀνταύγειές τους στὴ φρεσκοπλυμένη ἀπ' τὴν ἀπογευματινὴ βροχὴ ἀσφαλτο.

Οἱ βιτρίνες μὲ τὲς πανάκριβες πορσελάνες, τὰ χτυπητὰ μεταξωτὰ ἢ τὸ κομψὸ γυναικεῖο πόδι (τὸ σφικτοκλεισμένο στὴν ὀλομέταξη φυλακὴ τῆς ἀραχνούφαντῆς κάλτσας) γεμίσανε φῶς ἐκθαμβωτικό.

Σ' ὁ μὲν ἄλλο ἑυπορικὸ δρόμο ἡ κί-νησις διπλασιάστηκε.

Κυρίες θιαστικές, ποὺ κατανάλω-σαν ὁλόκληρο τὸ ἀπόγευμά τους πα-ζαρεύοντας μπιζοῦ, μεταξωτὰ καὶ σπάνιες γούνες — ποὺ ποτὲ ἴσως δὲν θ' ἀγοράσουν — τρέχουν γιὰ νὰ προ-λάσουν νὰ πάρουν μισὸ πῆχυ σateν καὶ μιά κουβαρίστρα Νο 50 προτοῦ κλείσουν τὰ μαγαζιά.

Αὐτὴ τὴν ὥρα αὐξάνει πάντα ἡ νευρικότης τοῦ προσωπικοῦ.

Ὁ ἕνας σκέπτε-ται ποῦ θὰ πάη με-τά. Ὁ ἄλλος προ-σπαθεῖ νὰ θυμηθῇ

τί τοῦπε ἡ γυναικία του νὰ τῆς πᾶη τὸ βράδυ. Ἄλλος μελετᾷ προσε-κτικά τὴν στήλη τῶν θεαμάτων καὶ προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ ποῖο εἶναι τὸ καλὸ φίλμ, ἄλλος ἄλλο, κτλ. κτλ.

Ἡ χαριτωμένη πωλήτρια συμβου-λεύεται καὶ ξανασυμβουλεύεται τὸ μπρασσελέ τῆς καὶ περιμένει μὲ λα-χτάρα τὴν ὥρα ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ τρέξῃ στὸ ραντεβουδάκι τῆς.

Στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς με-λαχροινούλας ποὺ κάθεται στὸ τα-μειὸ ἀπλώνεται μιά ὑγρὴ μελαχρο-λία — χθὲς τσακώθηκε μὲ «ἐκείνον» καὶ ἴσως σήμερα νὰ μὴ τῇ περιμέ-νῃ ὅπως πάντα στὸ μικρὸ γωνιακὸ ζαχαροπλαστεῖο — καὶ εἶναι ἑτοιμὴ νὰ βουρκώσῃ.

Κυτᾶχτε τὴν. Ἔχει σταματήσῃ σὲ μιά ἀπλουστάτη πρόσθεση 7+8... Μασσάει τὸ μολύβι τῆς καὶ σκέπτε-ται... σκέπτεται «ἐκείνον».

Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ γίνονται τὰ περισ-σότερα λάθη στὰ καταστήματα.

Ζητᾶτε γάντια καὶ σὰς τυλίζουν κάλτσες, τοὺς λέτε ὅτι θέλετε κρέπ-ντε σὶν μαῦρο καὶ σὰς κόθουν ρόζι!

Μὴ νευρίζετε, κυρίες μου, μὲ τὲς δροσερὲς κοπέλλες ποὺ σὰς περιποι-οῦνται ἀν κάμουν καμμιὰ ἀπροσε-ξία, καὶ πρὸ παντὸς μὴ θυμώσετε μὲ τὴ μελαχροινούλα ποὺ κάθεται στὸ ταμειὸ ἀν σὰς δώσῃ λάθος τὰ ρέ-στα.

Εἶναι ὁχτὼ ἡ ὥρα, κυρίες μου, κι' ὅλες αὐτὲς οἱ μικρούλες εἶναι ἐξαιρε-τικά ἀνυπόμονες, γιατί σὲ μισή ὥ-ρα ἀκριβῶς ἔχουν ραντεβὸ μὲ τὸν ἑρῶτα ποὺ τὲς περιμένει, ἄλλες σὲ μιά σκοτεινὴ γωνία, ἄλλες σ' ἕνα ἀ-πόμερο καφενοδάκι, κι' ἄλλες στὴ γαλαρία ἐνὸς σινεμά δευτέρας δι-ζιόν.

Κι' ἂν κάνουν κάνα λάθος, κομμά-τια νὰ γίνῃ! Εἶναι ἡ ὥρα τέτοια. Ὁ-ρα γεμάτη γλυκοῦς πειρασμοῦς... Ὁρα ποὺ ἀναστατώνει τὰ νεῖτα.

Τὸ ρολοῖ ποῦχει κάθε κατάστημά, μαγνητίζει τὲς μα-τιές τοῦ προσωπι-κοῦ.

Ἐπτά... Ἐπτά καὶ δέκα... Καὶ δέ-κα τρία...

Οἱ λεπτοδείχτες κάνουν ἀρ-γά-ἀργὰ τὸν κυκλικὸ τους περίπα-το, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἱκετευτικά θλέμματα τῆς πωλήτριας τοῦ τμή-ματος καλτσῶν. Καὶ τέταρτο... Καὶ δεκαεφτά... Καὶ εἴκοσι... Καὶ εἴκοσι πέντε!

Ἐνα κατάστημα δίνει πρῶτο τὸ σύνθημα. Ἀκούγεται τὸ ρολό του, ποὺ πέφτει μὲ κρότο. Ὑστερα ἀκού-γεται ἄλλο καὶ σὲ λίγο πολλὰ. Γέλια, πειράγματα, τρεχάματα, φουῖρια, φωνές.

Ὁ Κώστας βάζει θιαστικὰ τὴ κα-μπαντίνια του κι' ἀπὸ πάνω πολε-μαίει νὰ φορέσῃ τὸ κασκὸλ του. Ἡ

Λιλίκα σηκώνει μπρὸς στοὺς συνα-δέλφους τῆς τὴ κάλτσα τῆς, ἀδιαφο-ρώντας ἀν φάνηκε λίγη σφιχτοδεμέ-νη ροδαλὴ σάρκα. Ὁ Γιάννης ξεσκο-νίζει θιαστικὰ τὴ ρεμπουπλικά του. Ἡ Μαίρη πετάει ὅπου τῆς τὴ μαῦ-ρη τῆς ποδιά... Χτενίζεται ἡ Τζέννη, ξεσκονίζει τὰ παπούτσια του ὁ Τά-κης, καὶ ἡ Νίτσα φορᾷ «στὰ στρα-βά» τὸ μικρὸ τῆς καπελλάκι ξεχνών-τας ἀπέξω μιά καστανή τουφίτσα ἀ-πειθάρχητα μαλλιά.

— Ἐνας ὁλόκλη-ρος κόσμος ξεχύ-νεται ἀπ' τὰ μι-σοκατεवासμένα ρο-λά. Ἐνας κόσμος θιαστικός καὶ χα-ρούμενος.

Οἱ ἄνδρες φεύ-γουν τρεχάτοι. Τὰ κορίτσια στὸ φῶς τῆς βιτρίνας τοῦ γειτονικοῦ διανυκτε-ρεύοντος φαρμακείου βάζουν λίγο-ρούζ, λίγη φτηνὴ πουντρίτσα, διορ-θώνουν τὰ καπελλάκια τους, κουμ-πώνουν τὰ παλτοουδάκια τους καὶ τε-ζάρουν ἔτσι στὰ πεταχτὰ μιά ἀκό-μα φορὰ τὲς ἀπὸ «φτυκὴν μέταξαν» κάλτσες τους.

Στὴ παραπάνω γωνιά μακριὰ ἀ-πὸ τὰ κουτομπολόκια θλέμματα τῶν συναδέλφων σμίγουν ἡ πωλήτρια τοῦ τμήματος ἀρωμάτων μὲ τὸν πω-λητὴ τοῦ τμήματος «ἀνδρικών φανε-λῶν καὶ ἐσωδράκων».

— Ὁρα 8. Ἀνοίγει κάποιο ρολὸ καὶ γλυστρά-ει ἀπὸ κάτω ἕνας λογιστακὸς μὲ πρι-σμένα μάτια. Μιά πρόσθεσις δὲν τοῦ ἐβγαίνει σωστὴ κι'

— Ὁρα 9. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 10. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 11. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 12. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 13. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 14. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 15. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 16. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 17. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 18. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 19. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 20. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 21. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 22. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 23. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 24. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 25. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 26. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 27. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 28. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 29. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 30. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 31. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 32. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 33. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 34. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 35. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 36. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 37. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 38. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 39. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 40. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 41. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 42. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 43. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 44. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 45. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 46. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 47. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 48. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 49. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 50. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 51. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 52. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 53. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 54. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 55. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 56. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 57. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 58. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 59. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 60. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 61. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 62. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 63. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 64. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 65. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 66. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 67. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 68. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 69. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 70. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 71. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 72. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 73. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 74. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 75. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 76. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 77. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 78. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 79. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 80. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 81. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 82. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 83. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 84. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 85. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 86. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 87. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 88. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 89. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 90. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 91. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 92. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 93. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 94. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 95. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 96. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 97. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 98. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 99. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 100. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 101. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 102. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 103. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 104. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 105. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 106. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 107. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 108. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 109. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 110. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 111. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 112. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 113. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 114. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 115. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 116. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 117. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 118. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 119. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 120. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 121. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 122. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 123. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 124. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 125. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 126. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 127. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 128. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 129. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 130. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 131. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 132. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 133. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 134. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 135. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 136. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 137. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 138. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 139. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 140. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 141. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 142. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 143. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 144. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 145. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 146. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 147. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 148. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 149. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 150. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 151. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 152. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 153. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 154. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 155. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 156. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 157. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 158. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 159. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 160. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 161. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 162. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 163. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 164. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 165. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 166. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 167. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 168. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 169. Τίποτα πιά!

— Ὁρα 1

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

Τò περιπλανώμενο δέατρο

Τουρνέ.
Τò τελευταίο καταφύγιο.
Η «υστάτη σάνις σωτηρίας» των ναυαγισμένων θιάσων και των ήθοποιων που έτυχε να μείνουν χωρίς δουλειά.

Στò «Καφέ-Σπόρ», τò γνωστό καφενείο τής Ομόνοιας, πού είνε και τò έντευκτήριον των ήθοποιων, ρίχνεται συνήθως ή ιδέα τής τουρνέ.

— Τί χαμπάρια, Κωστάκη;

— Δέ βαρυέσαι! "Α-στα...

— Θά παίξης πουμε νά τώρα τις άποκριές...

— Έγώ όχι. Έσύ;

— Ούτ' έγώ.

— Παύσις.

— Τί λές; Πάμε στη Πάτρα;

— Τουρνέ; Μά ποιούς...

— Κι' ό Γιάννης είνε χωρίς δουλειά κι' ή Μαίρη, κι' ή Έλένη κι' ό Θόδωρος κι' ό Νίκος. Νά τους πούμε κι' άμα θέλουν.

— Η Μαίρη θά ζητάη τημάνα της και τόν πατέρα της.

— Βοέ τί σέ νοιάζει εσένα. Θά την κανονίσω εγώ με έφτά χιλιάδες.

— Είσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος. Άλλο είν' αυτό πού με στενοχωρεί έμένα.

— Ποιό;

— Άμα πάρουμε τόν Θόδωρο πρέπει νά πάρουμε και την Λέλα.

— Γιατί;

— Μπα; Δεν τò ξέρεις; Άγαπιούνται! Κι' ό Θόδωρος δεν θά δεχθί νά πάη σέ δουλειά πού δέ θάχουν και τη Λέλα.

— Και τί νά την κάνουμε τη Λέλα; Ούτε χορεύει, ούτε τραγουδάει, ούτε μπορεί νά πη σωστά δυό λόγια...

— Ναί, αλλά άν δεν την πάρουμε δεν θάρρη ό Θόδωρος κι' όπως ξέρεις, άλλος τενόρος χωρίς δουλειά δεν υπάρχει στη «πιάτσα».

— Δεν πάμε, βρέ Κώστα νά πιούμε ένα καφεδάκι και νά τά πούμε κι' όλος;

— Και πράγματι. Μεταξύ ένός γλυκού θραστού κι' ένός τσιγάρου — άν υπάρχει — «στοιώνεται» ή δουλειά.

— Στη Πάτρα;
— Όχι, στη Κρήτη.
— Ποιά Κρήτη, καύμενε! Δεν πάμε Καβάλλα;
— Υπάρχει χρήμα εκεί;
— Άλλο τίποτα.

Και έν τέλει συμφωνούν για τη Λάρισα.

Οι ήθοποιοι «κλείνονται» κι' αρχίζουν ταχύτατα οι πρόβες σ' ένα χοροδιδασκαλείο.

Στην έπαρχία τά «έργα» δεν κρατούν όσο έδω πέρα στην Άθήνα. Κάθε δυό μέρες τò πολύ πρέπει νά μπουρουν νά αλλάζουν πρόγραμμα, γι' αυτό τούς είνε άδύνατο νά φύγουν, χωρίς νά έχουν έτοιμάσει πέντε-έξη τουλάχιστο έργα.

Ό αντίγραφεύς περιέρχεται τούς συγγραφείς και τούς μουσικοσυνθέτες, για νά τά εξασφαλίση.

Στò χοροδιδασκαλείο έν τώ μεταξύ εξακολουθούν οι πρόβες κανονικά. Ένα μπαλέτο αποτελούμενο από τέσσερις συνήθεις μπαλαρίνες, προσπαθεί νά μάη την «έναρξιν» τής επιθεωρήσεως πού παιζόταν όλο τò καλοκαίρι.

Η κοκέττα

Έχει λούσα έχει μπαλέττα

Η κοκέττα κτλ.

Έννοείται ότι ή «Κοκέττα» δεν θά παιχθί με τά ίδια νούμερα πού παίχτηκε έδω στην Άθήνα. Θάχη τρία νούμερα τής «Πέρδικας», ένα νούμερο άπ' τò «Παρίσι-Άθήνα», δυό νούμερα άπ' τη «Μπόμπα» και μιά ρω-

μάντζα άπ' τò «Σταυρόλεξο». Κι' όταν πάλι παιχθί ή «Πέρδικα» θάχη νούμερα άπ' την «Κοκέττα», ρωμάντζα άπ' την «Τριπλή Συμφωνία» και πάει λέοντας.

Όταν τέλος έτοιμασθί τò «ρεπερτόριον» κι' όταν συμφωνήσουν δι' άλληλογραφίας με τόν θεατρώνη της πόλεως πού πρόκειται νά επισκεφθούνε, ό θιάσος έτοιμάζει κυριολεκτικώς τά μπουγαλάκια του.

— Παιδιά, ραντεβού στις 8 στò «Καφέ-Σπόρ».

Στις 9 ό μισός θιάσος βρίσκεται εκεί.

Στις 11 έρχονται οι ύπόλοιποι, πλην τής σουπρέττας και τού πρώτου κωμικού.

Φεύγει έπειγόντως ό αντίγραφεύς τού θιάσου για νά τούς βρής.

Την σουπρέττα την βρίσκει στò κρεβάτι της, ό κωμικός όμως δεν υπάρχει πουθενά.

Τόν ανακαλύπτουν ύστερα άπò αρκετήν ώρα νά παίζει τάβλι.

Έπί τέλους κάποτε κατορθώνουν ν' αναχωρήσουν. Τò Καφέ-Σπόρ άναστατώνεται από φιλιά, άγκαλιάσματα και περιπτύξεις των πρωταγωνιστριών.

— Γεια σου, Λουλούκα μου.

— Γεια σου, Χρυσή μου.

— Νά μου γράφης

— Άφιβάλλεις;

Μάτς-μούτς...

Ό θιάσος στοιβάζεται σ' ένα θαγόνι και ξεκινάει για την έπαρχία.

Έκεί πέρα έχει κάνει την προεργασία του ό «προπομπός».

Έχει γεμίσει τούς δρόμους με προγράμματα πού διαφημίζουν «Τò μεγάλο καλλιτεχνικό συγκρότημα», και πολλές φορές «Τò μαγαλάκι καλλιτεχνικό συγκρότημα», πού πρόκειται νά καταπλήξη.

Δεν λέω, πολλές φορές — πάρα πολλές — ό θιάσος είνε εύσυνεϊδητος, κάνει καλά τη δουλειά του και θησαυρίζει. Άλλά πολλές φορές έπίσης — πολλές δυστυχώς — τά «άνει «μούσκεμα» και γυρίζει μετά 3 ήμέρας — και άναυλα μάλιστα — στην Άθήνα.

Τότε θ' αρχίσουν πάλι στò «Καφέ-Σπόρ» οι συζητήσεις.

— Πού ήσουν, Κώστα μου;

— Στη Λάρισα.

— Πώς τά πήγατε;

— Έτσι κι' έτσι...

— Τώρα τί θά κάνης;

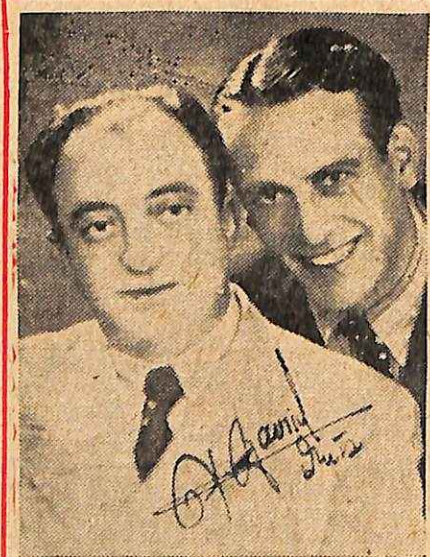
— Τίποτα.

— Πάμε τουρνέ στά νησιά;

— Έλα νά πιούμε ένα καφεδάκο νά συζητήσουμε κιόλας.

Και ή ιστορία επαναλαμβάνεται.

Ο ΤΑΞΙΘΕΤΗΣ

Ό Κοκκίνης κι' ό Μαυρέας, ή συμπαιθεσάτη «Θεατρική Έταιρεία» πού έχει κερδίσει την έμπιστοσύνη τού Άθηναϊκού Κοινού με την εύσυνεϊδη δουλειά πού παρουσιάζει.

Παραθεωρησία

Όταν ή σύζυγος κυβερνά

Θιάσος Άργυροπούλου

Ό θιάσος Άργυροπούλου έδωσε την προηγούμενην εβδομάδα την «πρώτη» τής κωμωδίας τού νέου συγγραφέως κ. Γ. Λεκοπούλου.

Η υπόθεση είνε απλή, παρμένη άπò την σύγχρονον ζωήν πού φαίνεται νά έχη γνωρίση καλά ό συγγραφεύς και πού την άποδίδει με ζωηρή σατυρική διάθεση και λεπτοτάτη παρατηρητικότητα. Έπί πλέον τò έργο του είνε καλά «στημένο» φανερώνει γνώση τής σκηνής κι' έχει ώραίοτετο και σέ πολλά μέρη σπινθηροβόλο διάλογο. Ό κ. Λεκοπούλος έχει άναμφισβητήτως θεατρικό «ταλέντο». Είνε δηλαδή ό άνθρωπος, συγγραφεύς Τί νά τού πούμε τώρα; Πώς μπορεί τò έργο του έδω κι' εκεί νά τραιναρή λίγο ή ότι έχει άκόμη δυό-τρία άνεπαίσθητα μικροελαττώματα; Δεν ύπαρχει λόγος.

Ό κ. Β. Άργυρόπουλος δημιούργησε έναν άληθινότατο τύπο στò ρόλο τού τραπεζιτικού υπαλλήλου. Πολύ καλή ή κ. Γιώτα Άργυροπούλου, καθώς και τάλλα εύσυνεϊδητα μέλη τού θιάσου, ό κ. Χέλμης, ή κ. Ζαφειρίου, ό κ. Παντόπουλος, ό κ. Κολυβάς κλπ.

ΤΟ Νο 23

Οι ρεκλάμες

Τι κακό είνε αυτό πού γίνεται με τις θεατρικές ρεκλάμες; Οι λέξεις έχουν χάσει πιά τη σημασία τους. Όλα τά έργα είνε «θαύματα», «άριστουργήματα», «μεγαλοπρόγνηματα», «φοντασμαγορικά» και «πολυτελέστατα», κι' όλοι οι συγγραφείς είνε... «γνωστοί»!

Βρέ συγγραφείς είνε... «γνωστοί»! Βρέ στε μασ ένα συγγραφέα πού νά μνησθί «γνωστός» και δίνουμε βραβείο! Ό τάδε θιάσος άνεβάζει επιθεωρήσει δυό νεαρών πού έχουν γράψι άρρητι άπò μισό νούμερο στην όποιαδήποτε «Ξεμπαλιάρ» ή «Σκερτσοναζιάρα». Ρεκλαμάρει λοιπόν:

«Τών γνωστών και έκλεκτών εύθυμων κ.κ. Παπαδοπούλου και «Ξεμπαλιάρ» συγγραφέων τής «Μαλιάρ» πού ήσαν ή καλλίτερη επιθεωρήση τής τελευταίας δεκαετίας».

«Υστερα μερικοί επιχειρηματία κάνουν και κάτι άλλο. Δημοσιεύουν πληρωμένα διαφημιστικά τιτλοφόρα στις εφημερίδες πού λένε π.χ. ότι: «Η «Τσιμπλιάρα» έχει δροσιά, πνεύμα, σάτυρα, ύπερηχί, και περιήμα σκηνικά» και μετά τ' άναδημιεύουν στην «Ερμιόνη» τους ως... κριτικές τού «Έρμιόνη» τού «Βήματος», τής «Βραβεί» κλπ.

Μά για τόσο κουτό τόν περνάνε τόν κόσμο αυτοί οι άνθρωποι!

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ό «Πανουργίης τού Σκαπέν» πού άνέβασε τò Βασιλικό Θέατρο, είνε μιά άκόμη άπόδειξις τής θετικής και συστηματοποιημένης καλλιτεχνικής εργασίας πού γίνεται εκεί, με την άυστηρή και στοργική επίβλεψη τού Γενικού Διευθυντού του, τού έκλεκτού λογοτέχνου και παλαιού συνεργάτου μας κ. Κωστή Μπασιτιά. Μιά παράσταση εύσυνεϊδητη, πειθαρχημένη, με άψογη εμφάνιση συνόλου και δημιουργική έκτέλεση. Νά τι ύπηρεξ ή «πρώτη» τού Μολιερικού Έργου. Ό κριτικός μας θ' άσχοληθί άποκλειστικώς στò έπόμενο φύλλο.

Την στιγμήν πού γράφονται οι γραμμές αυτές, ό θιάσος Κοκκίνης-Μαυρέας δεν έχει δώσει άκόμη τήν «πρώτην» τής «Κλώσσας», τού έκλεκτού εύθυμογράφου κ. Δ. Γιαννουκάκη. Λέγουν, όμως, οι περί τά «παρασκήνια» ότι ή νέα αυτή επιθεωρήσις θά είνε μιά καινούργια έπιτυχία τού συγγραφέως.

Ό θιάσος Σαμαρτζή θά δώση παραστάσεις ολόκληρον την περίοδον των Άπόκρεω, εις τόν Πειραιά. Θά παίξη την «Κοκέττα» και την «Αρτζεντίνα» ίσως δέ και μίαν άκόμη επιθεωρήσιν. Την Σαρακοστήν θά έπιστρέψι εις τò «Κεντρικόν» όπου θά δώση την «πρώτην» την επιθεωρήσεως «Η Καπριτσιόζα» των κ. κ. Σουλβίου και Άσημακοπούλου με μουσικήν τού κ. Μίμη Κατρίβάνου.

Πυρετωδώς κτίεται τò νέον θέατρον τού κ. Έδμόνδου Φύρστ εις την θάσιν πού ήτò τò παλιό θεατράκι τού «Λαού». Τò νέον θέατρον θά έχη διπλάσιαν έκτασιν, μεγάλην σκηνήν και όλος τας τελευταίας μηχανικάς και τεχνικάς εγκαταστάσεις. Πιθανώς θά στεγάσθι τόν θιάσον «Κοκκίνης-Μαυρέας».

Και άλλο θέατρον λένε ότι θά κτισθί, εις την γωνίαν Άβέρωφ, Μάρνη και Γ'. Σεπτεμβρίου. Άλλ' άκόμη δεν ήρχισεν ή κατεδάφις.

Ό θιάσος Μακέδου παίξει άκόμη την «Τρόικαν» διά την όποιαν λέγει ότι τας διαφημίσεις του ότι είνε «θαύμα». Ό κόσμος έχει... άντίρρησην, όπως και ό ταμίας τού «Μοντιάλ» έπίσης. Έν τώ μεταξύ έτοιμάζεται μιά νέα γαλλόφωνος επιθεωρήσις ή «Μιντινέττα» (1) των συγγραφέων «Μισιέ-Μισιέ» Ριγκοπουλάς έ Κιουσί. Κομπρενεβού: "Α, παρντόν! Μυζίκ ντέ μουσιού Παπαντοπούλός!

Θεατρικά ανέκδοτα

Πρό έτών έπαίζετο μιά επιθεωρήσις... έξηνητημένη εις τò θέατρον «Παπαϊωνάνου». Ένα βράδυ ό συγγραφεύς κ. Παπαδοκάς έμπήκε με κάποιον φίλον του εις την πλατείαν τού θεάτρου. Ήταν δέκα ή ώρα. Έκατσαν πίσω — πίσω και κουβεντιάζανε. Όταν πλέον είχε πέσει ή ώρα δέκα και μισή και ούτε ένας θεατής δεν είχε μπει στò θέατρο, έκαμε την είσοδό του θριομβευτικώς ένας νεαρός αξιωματικός με ένα κορίτσι.

Και τότε ό κ. Παπαδοκάς έγύρισε στò φίλο του και τού είπε: — Νά! Ζευγαράκι! Ήρθανε για έρμηιά!

Τού κ. Τίμου Μωραϊτίνη:

Όταν πρό πολλών έτών έπαίζετο τò «Πανόραμα» στò θέατρο Συντάγματος, ό κ. Μωραϊτίνης συνήτησε στου Ζαβορίτη ένα φίλο τού συνταγματάρχου τής χωροφυλακής.

— Χτες πήγα κι' είδα τò έργο σου! Τού είπες.

Και προσέθεσε θαυμαστικώς:

— Μαρε αυτός ό ήθοποιός ό Πλέσας, πολύ έξυπνος, άνθρωπος φαίνεται!

Έλεγε χτες κάτι έξυπνάδες πού ξεράθηκαν στά γέλια!

Τι έφαντάζετο τώρα ό συνταγματάρχης ότι έκανε ό συγγραφεύς άν οι έξυπνάδες... ήταν τού Πλέσσα; Ποιός ξέρει!...

Ό κ. Ρένος Έλληνας, σέ μιά φιλολογική συγκέντρωση τού θεάτρου Παγκρατίου, πού τότε παιζόντουσαν οι «Αίοι» άνέβηκε ν' άπαγγείλη ένα ποίημά του. Ό κόσμος γειροκροτοσε την εμφάνισή του κι' ό ποιητής διόρθωσε τò κολλάρο του, πήρε ύφος δραματικό κι' άφου επέβαλε σιωπή με κινήσεις των χειρών, άρχισε έτσι:

— Οι χτυπάνες καμπάν!...

Αντί νά πη... οι καμπάνες χτυπάν!

Τò γέλιο πούγινε δεν περιόφεται!

Με γράμματα πολύ-πολύ καλλιγραφικά ο Παρασκευάς έγραψε αυτό το γράμμα στον πατέρα του:

«Σεβαστέ μου πάτερ

Πρότον έρωτώ διά την καλλύν σου Ι.

Ήταν πλανόδιος μονάβης της οδού 'Αθηνάς.

γελαν και αν έρωτάς και διεμέ καλός Ι-γιένο.
Μάθε πατέρα μου ότι ο γνός σου έδω

Έξυπνα 50%

ΑΚΛΟΝΗΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Ο συνήγορος. — Κύριοι, ένορκι, ο πελάτης μου, πραγματικά έσκότωσε τον πατέρα του, αλλά έπαυσα την επίεικάν σας για έναν... ορφανό!!!

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΙΚΟ ΤΗΣ

Κύριος. — Δεσποινίς, δικό σας είναι αυτό το χαριτωμένο σκυλάκι;

Δεσποινίς. — Όχι.
Κύριος. — Ούέω να χαθής μαντρόσκυλο!...

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Ο φύλακας. — Καλά δεν έχεις φίλους; Είσαι τόσο καιρό εδώ και δεν ήθε κανείς να σε δη.
Ο φυλακισμένος. — Γι-λους έχω, και πιστοδς μάλιστα, αλλά είναι όλα τους εδώ μέσα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΔΥΟ ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

στίν 'Αθήνα δεν τὰ παίρνει καλά.

Έχασα τὰς χιλιάς δραχμὰς πού μου έδόσανται και έπέρα τὸν μῶγο με τὰ ἄ-πλητα ἀντὶς νὰ πάρο τὰ ρούχα μου.

Δὲν ἔχω δεκάρα τσαλαστί και θὰ φο-φούσα τίς ποίνας ἀν δὲν ἀντάμωνα τὸν θύο Γεώργιο πού με πήρε σπῆτι του και με θοαίφνυ.

Σίλναι μου λαιφτὰ γιατί δὲν ξαίρω τή νὰ κάνω και θαίλω νὰ πληρώσω στὸν θύο Γεώργιο τὰ λεφτὰ πού έδωσε γιατὸ μένα στὸ ξενοδοχίω πού αἱμαίνα.

Τὴν Παρασκευὴ πού μας αἰχρεται, θὰ δόσω αἰξέτασος στὸ Παναπιστημιού και ἡμῖαι θαίβαιωσ πὸς θὰ αἰπυτύχω γιατί ἡμῖαι καλλὰ μαλετυμῖανος.

Ἀσπάζωμαι τὴν δεξιά σου και περι-ραίνω ἐπυταγὺν τὸ ὀρηγορότερων.

Ὁ σαιβαστὸς Ιὸς σου

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΚΟΥ-ΤΡΟΥΜΟΥΤΗΣ

Ταυλοδέρητο Γημνασείου

Όταν έβαλε τὴν ὑπογραφή του και τοὺς τίτλους του, έγραψε τὴν διεύ-θυνση εἰς τὸν φακέλλον, τὸν ἔγλυψε καταλλήλως ὥστε νὰ μπορέση νὰ κολλήση και παρέδωσε τὴν ἐπιστολὴν ἐτοιμὴν καθ' ὅλα εἰς τὸν θεῖον του τὸν Γεώργιο γιατὸ νὰ τοῦ τὴν ταχυδρο-μήση.

Σ' αὐτὸν τὸν θεῖο, πολλὰ χρωστοῦ-σε ὁ Παρασκευάς.

Αὐτὸς τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ φοβερό ἀδιέξοδο πού εἶχε μπῆ. Αὐτὸς πλή-ρωσε, μέχρι δεκάρας, τὸν λογαριασμό του στὸ ξενοδοχείο. Αὐτὸς, τέλος, προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ δώση τροφή και κατοικία μέχρι νὰ «τακτοποιηθῇ» στὴν Ἀθήνα και νὰ πάρη μιὰ «σειρά».

Πλούσιος ἄνθρωπος δὲν ἦταν — πλανόδιος μονάβης στὴν ὁδὸν Ἀθη-νῶς — πλούτη ὅμως εἶχε τὴν καλή του καρδιά, ὅπως λέει και τὸ τρα-γοῦδι.

Τι θὰ γινόταν ἀλήθεια ὁ Παρα-σκευάς ἀν δὲν συναντοῦσε τὸν θεῖο του ἐκεῖνο τὸ πρωῒν — τὸ πρῶτο πρωῒ-νὸ πού τὸν ἔβρισκε στὴν Ἀθήνα — κι' ἀν δὲν ἔκανε ὅτι ἔκανε γιατὸ χατήρι του;

Μόνο πού τὸ σκεφτότανε ἀνα-τρίχιαζε.

Ὁ μπάρμπαρς του ὁ Γεώργιος ἦταν χρυσὸς ἄνθρωπος.

Τοῦ στάθηκε σὰν δεῦτερος πατέ-ρας.

Θυσία γίνθηκε γιατὸν χάρι του. Καὶ τὰ τσιγάρα του ἀκόμα, πού λέει ὁ λόγος, δὲν τοῦ λείψανε.

Γιὰ ὅλα φρόντιζε ὁ μπάρμπαρς του.

— Ἀχ βρέ Παρασκευά, ἔλεγε και ξανάλεγε, δὲν σ' ἀγαπῶ μόνο γιατί εἶσαι γυιὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου. Σ' ἀ-γαπῶ γιατί εἶσαι «γραμματιζούμενος» και γιατί μόνο ἐσὺ βγῆκες ἔξυπνος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας.

Ὁ Παρασκευάς ἦταν κατασκαλω-μένος ἀπ' τίς περιποιήσεις κι' ἀπ' τὰ καλὰ λόγια.

Ὁ μπάρμπαρς του, ἡ θειά του ἡ κυ-

ρά — Γεώργια και ἡ ξαδέλφη του ἡ Μαριγώ, τὸν εἶχαν ὑποχρέωσει μέχρι τὸ λαιμό.

Γι' αὐτὸ μόλις ἦρθε ἡ ἐπιταγή ἀπ' τὸ χωριὸ σκέφτηκε, ἔτσι γιατὸ νὰ βγά-λη λίγη ὑποχρέωση, νὰ τοὺς κάνη ἔ-να καλὸ δῶρο γιατὸ σπῆτι.

Ἀγόρασε ἓνα βάζο, πού τοῦ κόστι-σε ἑξακόσιες δραχμὲς κοντά, μὰ δυσ-τυχῶς, καθὼς τῶφερνε τοῦπεσε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔγινε χίλια κομμάτια.

Ἦρθε ἡ μέρα τὸν εἰσιτηρίων ἐξε-τάσεων στὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ Παρασκευάς βρισκόταν ἀπὸ να-ρίς — νωρίς στὸ προαύλιο κι' ἔκοβε βόλτες ὑπερηφάνως.

Ἔσπαγε κέφι παρατηρώντας τίς μέλλουσες φοιτήτριες — κατὰ κορι-τόσπουλα τετράξανθα, μελαχροινού-λια, γαλανομάτικα, ὄλο δροσιά και χάρι — πού περπαταγαν πάνω-κάτω στὸ προαύλιο ρίχνοντας μιὰ τελευ-ταῖσ ματιά στὰ σχολικά τους βί-βλια.

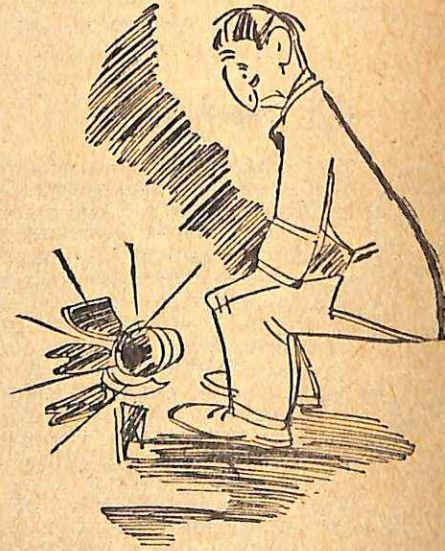
— Ζαχαροπλάστης ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου; ψιθύρισε ὁ Παρασκευάς σὲ μιὰ.

— Ἀ νὰ χαθῇς λουστρό, ἦταν ἡ ἀ-πάντησις πού τοῦ ἔδόθη εἰς κάπως αὐστηρὸν και ἔντονον ὕφος.

Ὁ Παρασκευάς πλησίασε ἄλλῃ.

— Ζαχαροπλάστης ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου;

Δὲν τοῦ ἔδόθη ὅμως καμμιά ἀπάν-τησις.

Έγινε χίλια κομμάτια.

Ὁ Παρασκευάς δὲν ἀπογοητεύτη-κε. Πλησίασε μιὰ τρίτην.

— Ζαχαροπλάστης ἦταν ὁ μπαμπᾶς σου; Ἐνάειπε ὁ Παρασκευάς με ὁ-φρος ἀνθρώπου βεβαίου γιατὸ τὴν ἀξίαν τῆς ἔξυπνάδας πού σερβίρει.

Ἦ τριτὴ ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ κείνες πού χαρίζανε κάστανά, σήκωσε τὴν δίτομον χιμεῖα πού κρατοῦσε στὰ χέ-ρια της — δερματιζόμετῃ μάλιστα — και τοῦ τὴν ἔφερε στὸ κεφάλι.

Μαζεύτηκε κόσμος γύρω τους, γί-νηκε φασαρία και ὁ Παρασκευάς ἔ-

Νέος με πολλὰ προδόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

σώθηκε ἀπὸ τὴν ἀφθονη καζούρα μό-νον ὅταν εἰδοποίησαν τοὺς μέλοντας φοιτητὰς νὰ περάσουν στὶς αἰθουσες γιατὸ νὰ ἔξετασθοῦν.

Στὶς ἐξετάσεις ὁ Παρασκευάς πέ-ρασε.

Μπήκε μάλιστα μεταξὺ τὸν πρῶ-των.

Αὐτὸς πού καθόταν ἀκριβῶς μπρο-στά του ἦταν φαίνεται καλὰ μελετη-μένος κι' ὁ Παρασκευάς δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία.

Όταν βγῆκαν τ' ἀποτελέσματα τὸ ἐπώνυμον «Κουτρομούτης» βρισκότα-νε σὲ ἀξιολήευτη θέση γιατί τὰ ὀ-νόματα μπήκανε κατὰ σειράν ἐπιτυ-χίας.

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες τὸ δημοσιεύ-σανε κάτω ἀπὸ τὸν βαρύτατον αὐτὸν τίτλον: «Τ' ἀποτελέσματα τῶν εἰσα-γωγικῶν ἐξετάσεων εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν».

Ὁ εὐτυχὴς πατήρ τοῦ θριαμβευτοῦ γύριζε στὸ χωριὸ μετὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι και τὴν ἔδειχνε ὑπερηφάνως τοὺς συγχωριανούς του.

— Σπῆρτο μονάχο εἶν' ὁ ἄτιμος!

Ἀτσίδα! Πρῶτος μπήκε στὸ Πανεπι-στήμιο.

Κι' ὄλο τὸ χωριὸ θαύμαζε τὴν ἐ-υτυπῖάν του Παρασκευά κι' ὄλοι συ-νεχάρησαν θερμῶς τὸν κυρ-Γεράσιμο Κουτρομούτη πού ἔπλεε σὲ πελάγη

Ἀτσίδα εἶν' ὁ ἄτιμος!

εὐτυχίας.

— Ἀτσίδα εἶν' ὁ ἀφιλότιμος! Σπῆρ-το μονάχο!!

—

— Παρασκευάς Κουτρομούτης.

Παρόν.

Μαζὶ μετέσπερις συμφοιτητὰς του, παρουσιάστηκε ὁ Παρασκευάς κατὰ

τὴν λήξιν τοῦ πρῶτου φοιτητικοῦ ἔ-τους στὸ καθηγητὴ του γιατὸ νὰ τὸν καταπλήξῃ με τίς ἐπιστημονικὲς γνώ-σεις πού ἀπέκτησε κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του στὴν ἱατρικὴ σχολή.

— Παρασκευάς Κουτρομούτης.

— Εἴπαμε παρόν.

Τὸν κύτταξε ὁ καθηγητὴς, πάνω ἀπ' τὰ γυαλάκια του, ἐξεταστικά και τὸν ρώτησε:

— Ἐγεις διαβάσει παιδί μου;

— Ἀμέ!

— Τί γνωρίζεις γιατὸν ἱπποκρά-τειον σῆσιν;

Τὰ μάτια τοῦ Παρασκευά διεστά-λησαν ἀπὸ ἐκπληξιν και ἀπορίαν.

— Ὅριστε;

— Τί ξέρεις, λέω, γιατὸν ἱππο-κράτειον σῆσιν;

— Δὲν ξέρω τίποτα.

— Τίποτα;

— Τίποτα κύριε καθηγητά.

Τάχασε ὁ καθηγητὴς.

— Ὡστε δὲν ξέρεις τίποτα γιατὸν ἱπποκράτειον σῆσιν;

— Θύμωσε ὁ Παρασκευάς.

— Μὰ γιατί, δηλαδή, δὲν με πι-στεύετε; Φαντάζεσθε ὅτι ἀν τὸν ἔξερα δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα; Τί εἶχα νὰ χά-σω; Ἀλλο τοῦτο πάλι!

Ὁ καθηγητὴς τοῦριξε ἓνα αὐστηρὸ βλέμμα και ἔκανε στὸν ἐπόμενον τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν. Πῆρε τὴν ἀπάντησιν και ὕστερα ρώτησε γιατὸ ἄλλο θέμα τὸν ἄλλον, ὕστερα τὸν ἄλλον και ξανάρθε ἡ σειρά τοῦ Παρασκευά.

— Ἐσεῖς.

— Μάλιστα ἐγώ.

— Εἴπαμε, Παρασκευάς Κουτρο-μούτης.

— Μάλιστα, τὸ εἴπαμε.

— Τί γνωρίζεις περὶ τῶν ἀδένων «ἔσω ἐκκρίσεως»;

— Πῶς;

— Τί ἔχεις ἀκούσει, λέω, περὶ τῶν ἀδένων «ἔσω ἐκκρίσεως»;

— Τίποτα. Μὰ γιατί, τί συνέβη;

— Δὲν ἔχεις ἀκούσει ἀδερφέ τίποτα περὶ τῶν ἀδένων;

— Ἐγώ, κύριε καθηγητά, δὲ βγαί-νω συχνά ἔξω. Τὸν περισσότερο και-ρὸ τὸν περνῶ σπῆτι μου.

Νευρίσκει ὁ καθηγητὴς, ἀλλὰ ἔδο-σε τόπο στὴν ὀργή. Ρώτησε τοὺς ἄλ-λους κι' ὕστερα ἦρθε ξανά ἡ σειρά τοῦ Παρασκευά.

— Παρασκευάς Κουτρομούτης.

— Μάλιστα.

— Θὰ μάς πῇς ἐσὺ τίποτα, παιδί μου, ἢ όχι.

— Θὰ σὰς πῶ.

— Τί θὰ μάς πῇς;

— Ὅ,τι καταλαβαίνετε.

— Γιατὸν πῆς μου, τί γνωρίζεις περὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος;

Ξεροκατάπιε ὁ Παρασκευάς και κύτταξε σὰν ἀποβλακωμένος τὸν κα-θηγητὴ του.

— Λοιπόν, δὲν ξέρεις τίποτα;

— Νὰ στραβῶθῶ κύριε καθηγητά, ἀν ξέρω και δὲν σὰς λέω. Μὰ πάλι και σῆς, κοτζάμ καθηγητὴς, ἀπὸ μάς πολεμᾶτε νὰ τὰ μάθετε;

Ὁ Παρασκευάς, τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας Κουτρομούτη, ἔμεινε με-γαλοπρεπὲς στὸ ἴδιο ἔτος.

— Ἀτσίδα εἶν' ὁ ἄτιμος — ἔλεγε ὁ πατέρας του στοὺς συγχωριανούς του — σπῆρτο μονάχο! Αὐτὸς γιατὸ νὰ μείνῃ στὴν ἴδια τάξη θάχη τὸ σκοπὸ του.

Ὁ Παρασκευάς μου, και νὰ μοῦ τὸ

—Τί γνωρίζεις γιατὸν ἱππο-κράτειον σῆσιν.

θυμώσατε, θὰ γίνῃ μεγάλος ἄντρας μιὰ μέρα.

ΑΛ. ΣΑΚ.

Έξυπνα 50%

OXI ENAN

— Ἐπαθα ὅτι ἔπιατε ἓνα ταμῖα.
— Δύο! Ἐπείνον πού ἔφυγε μετὸν παρεχόμενο τοῦ ταμείου κι' ἔ-σαν ἄλλο γιατὸν τὸν ἀντικατα-στήση.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

—Παίξτε κανένα ὄργανο κ.

Γεώργιο;

— Ναι, βιολί.

— Και ἡ ἀδελφή σας;

— Πιάνο.

— Ὁ ἀδελφός σας ὁ Γιάννης;

— Κιθάρα.

— Ὁ μπαμπᾶς σας;

— Φλάουτο.

— Ὁ ἀνηψιός σας, πούχετε στὸ

πῆτι;

— Φυσσαμόνινα.

— Κι' ἡ μητέρα σας;

— Αὐτὴ... τρελλάθηκε.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Του Μυρζέ

Μοσέμ

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

Η «Εβδομάς» είναι εύταχης προσφέρονας από σήμερα στους αναγνώστας της, ένα από τα ωραιότερα μυθιστορήματα που έχουν ως τώρα γραφεί, τους αθάνατους «Μποέμ» του Μυρζέ. Το αριστούργημα αυτό αποκτά διπλή αξία χάρις στην αριστοτεχνικώτατη μετάφραση του Έλληνος «μαίτρο» του ύφους και του πνεύματος Έμ. Ροΐδη. Ο συγγραφέας της «Πατίσσης Ιωάννας» έχει φυσικά μεταφράσει τους «Μποέμ» στην καθαρεύουσα της εποχής του, αλλά έχει τόση γοητεία και η καθαρεύουσα αυτή κάτω από την πέννα του Ροΐδη, που δεν μπορούμε, παρά να την διατηρήσουμε. Το επιβάλλει άλλωστε και ο στοιχειώδης σεβασμός προς συγγραφέα της περσιωτικής ένδης Ροΐδη.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι Βοημοί περί των οποίων πρόκειται ένταυθα, οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν πρὸς τοὺς ἐσθalonτας διὰ τῆς Βοημίας εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Ἀγχιγόνους, οὐτε πρὸς τοὺς ἐξομοιωθέντας αὐτοὺς πόλεις ἐποχῆς καὶ χώρας λωποδύτας, οὐτε πρὸς τὰ ἀρπαντικὰ θρόνα τοῦ χρηματιστηρίου ἢ ἄλλους οἰουομένους ἐν τῶν ἐχόντων ἐπάγγελμα νὰ πράττωσι τὸ καὶν.

Βοημοὺς ἐννοεῖ ὁ Μύρζερ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν μεταχειρισθέντες τὴν λέξιν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοὺς ἀνεπίστους καὶ παλαιόντας κατὰ τὴν ἀφανείας καὶ τῆς πενίας νέους συγγραφεῖς ἢ καλλιτέχνας.

Πᾶς ὁ ἀπαχθόμενος τὸ στάδιον τῆς τέχνης ἢ τῶν γραμμάτων ἀνὲν ἄλλου πόρου ζωῆς πλὴν τοῦ κέρδους ἐκ τοῦ χροσότηρος, τῆς σμύλης ἢ τοῦ καλίου, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ἀτραπῶν τῆς Βοημίας. Οἱ πλείστοι τῶν σήμερον ἐνδόξων συγγραφέων καὶ τεχνιτῶν καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιστημόνων ὑπῆρξαν κατὰ τὴν νεότητά αὐτῶν Βοημοί, κάτοικοι δηλ. ὕψων ὑπογείων, ἢ κατεφυγμένον ὑπερώων ἀναγκαζόμενοι νὰ μετοικήσιν ἀνερχόμενοι ἐντὸς μανδηλίου καὶ καταγινόμενοι εἰς τελειοποίησιν τῆς ἐσθμῆς τοῦ νὰ κατακλινοῦνται χωρὶς δειπνῶν ἢ νὰ δειπνῶσι χωρὶς καλίνονται χωρὶς δειπνῶν ἢ νὰ δειπνῶσι χωρὶς νὰ κατακλινοῦνται.

Διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τοὺς ἀκριβεῖς ὁρισμοὺς, δύναται ἡ Βοημία νὰ ὀνομασθῇ: ἀναγκαῖος σταθμὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ βίου πρὸ τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, τὸ πωροχονομεῖον ἢ τὸν ἄλλον κόμον διὰ τῆς αὐτοχειρίας.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι εἰς τὸν τοιοῦτον κατὰ τῆς ἀφανείας καὶ τῆς ἐνδείας, ἄγωνα δὲν καταγύουσι πάντοτε οἱ μόνον ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψὴν εὐφραίνεσθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον οἱ συνδυάζοντες μετὰ τοῦ ἀπαραιτήτου κατατάσσον ὅρον εὐφύας τὸ μεγαλειότερον ποσὸν βιωτικῆς ἐπιτηδεύσεως. Ὅπως αὐτὸς ἄλλος

διομνήανον, οὕτω καὶ τοῦ συγγραφέως ἢ καλλιτέχνη τοῦ ἔργον δὲν περιορίζεται εἰς τὴν παραγωγὴν καλῶν προϊόντων, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ ἐκτιμήσεως τούτων ὑπὸ τῶν καταναλωτῶν. Ὁ στεροῦμενος τῆς ταύτης ἱκανότητος δύσκολον εἶναι νὰ κατοικήσῃ κατὰ τὸν ἄγωνα πρὸς τοὺς κατόχους αὐτῆς ἐσθμῆς καὶ πνευματικῶς ὑποδεστέρους. Ἐκ τούτου συμβαίνει νὰ ἐισέρχονται πολλοὶ τῶν μετρίων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν ἐπὶ τῆς ψάδας νὰ ἐκτιμηθῶσιν ὁ Γιλβέρτος, ὁ Μαλφιλάρ, ὁ Τσάβερετον ἢ ὁ Μυρῶ. Τοιαῦτα θύματα τῆς Μούσης ἐξεκλίνουσιν ὁ Μύρζερ εἰς ἄλλα ἔργα του, εἰς τὸ ἀνὰ χείρας ὅμως δὲν πρόκειται περὶ θυμάτων, ἀλλὰ περὶ ἐξύπνων Βοημῶν. Οἱ πρωταγωνισταὶ τῶν κατωτέρω διηγημάτων ἔχουσι μὲν εὐπίσθητα νεῦρα καλλιτέχνη, ἀλλὰ καὶ μύονας διοπαλιστοῦ. Πολὺ μᾶλλον παρὰ στοῖκην ἐγκαρτέρησιν, ἀντιτάττουσαν εἰς τὰς ἐσθμῆς τῆς κακῆς τύχης ἀνεξάντητον εὐερετικότητα πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσιοῦ γεύματος καὶ εὐθυμίας ἀληθῶς μοναδικῆς. Ὁ ὑπερναίσθητος καὶ κάπως ἐλεγειακὸς συγγραφεὺς τοῦ «Εὐκλήριου δειπνῶν», τῶν «Ερώτων τοῦ Ὀλιβιέρου» τῶν «Νεροπατέρων» καὶ ἄλλων σπαραξικαρδίων διηγημάτων, κατόρθωσεν εἰς τὸ ἀνὰ χείρας νὰ συνδιῶσῃ μετὰ γέλωτος τελείως ἀπηλλαγμένον εἰρωνείας ἢ χολῆς, ὅσα συνήθως παρεχόμεναι ἀφορμὴν εἰς πικρὰ παράπονα καὶ ἀναθήματα κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος. Αἱ «Σκηναὶ τοῦ Βοημικοῦ βίου» δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐγγειοῖδον διδάσκον τὴν εὐθυμον ἀνοχὴν τῆς πείνας καὶ ὅς τοιοῦτο ἐπρωτιμῆσαν αὐτὸ πάντῃς ἄλλου ἔργου τοῦ συγγραφέως πιστεύοντες ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις δὲν εἶναι ὅλως περιττὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ τοιαύτη διδασκαλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἡ θεία πρόνοια, τὴν ὁποίαν συγχέουσιν οἱ ὀλιγόπιστοι μετὰ τὴν τύχην ὅσην ἡμέραν τινὰ πρὸς ἀλλήλους τοὺς μέλλοντας νὰ συνδεθῶσι δι' ἀδελφικῆς φιλίας τοῦ διηγήματος τοῦ του κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Τὸ πρῶτὴν ὁγδόην Ἀπριλίου τοῦ 184... ὁ Ἀλέξανδρος Σωνάρ, ὁ δὺο συγχρόνως καλλιτεργῶν ἐλευθερίους τέχνας, τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν μουσικὴν, ἀφηνιόσθη ἀφηνιδίως ὑπὸ τοῦ πρῶτον σαλπιασμοῦ γείτονος πετεινοῦ, χρησιμεύοντος εἰς αὐτὸν ὡς ὠρολόγιον.

Τὸ περὶ τῶν μου χρόνόμετρον πηγαίνει θέβαινα ἐμπρὸς, εἶπε τρίδων τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀδύνατον νὰ εἶνε ἀπὸ τώρα σήμερον.

Ταῦτα λέγων ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ

σκευὸς τῆς ἐφευρέσεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐρησιέμευε τὴν νύκτα ὡς κλίνη, τὴν δὲ ἡμέραν ἀνεπλήρωνεν ὅλα τὰ ἄλλα σκευή, τὰ μεταβληθέντα εἰς καύσιμον ὕλην κατὰ τὴν διὰ ἀρκείαν τοῦ τελευταίου ἐκτάκτως ψυχροῦ χειμῶνος.

Διὰ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὴν δριμύτητα τῆς πρωινῆς αὔρας ἐτυλίχθη εἰς ροδόχρουν ἀτλάζινον φουστάνι στολισμένον με χρυσοχάρτινα ἀστρά, τὸ ὅποιον μετεχειρίζετο ὡς κοιτωμνήτην. Τὸ ἀκτινοβόλον τοῦτο ἐνδύμα ἔχει λησμονήσει εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ νύκτα τῶν ἀπὸ κρεῖν τρελλοκόριτσον, τοῦ ὁποῖου ἡ μεγαλειτέρα τρέλλα ἦτο ν' ἀκολουθήσῃ τὸν καλλιτέχνην μας δελεασθείσα ὑπὸ τὸν κεντητοῦ αὐτοῦ ἐνδύματος μαρκησίου καὶ τοῦ ἐκπεπονημένου ἐκ τῶν θαλακίων τοῦ ἐνδύματος τούτου ἀπατηλὸν ἄσματος δωδεκάδους θεατρικῶν χαλκοταλλήρων.

Τοιαύτην φέρων οἰκιακὴν περιβολὴν, ὕψιγε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσεπήδησεν ὡς φωτεινὸν θέλος ἡλιακὴ ἀκτίς διαλάσασα τοὺς ἐπισκιάζοντας ἀκόμῃ τὴν ὁρᾶσιν τοῦ νυκτερινοῦς ἀτμοῦ, ἐνῶ ἐσήμηνε τὰς πέντε ὁ κώδων τοῦ ναοῦ τῆς ἐνορίας.

Ἡ αὐγὴ αὐτοπροσώπως, ἐπιθύρῃσεν ὁ Σωνάρ. Ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο, ἐνῶ κατὰ τὸ ἡμερολόγιον ἔχομεν ὁκτώ Ἀπριλίου, ἡ δὲ ἀστρονομικὴ ἐπιστῆμη ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἥλιον νὰ ἐγείρεται κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους εἰς τὰς πέντε καὶ μισή; Μόλις ἐσήμαναν αἱ πέντε καὶ εἶνε ἤδη σηκαμένοι. Τοῦτο εἶνε ἀταξία τοῦ ἐξ ὑπερβολικοῦ ζήλου, τὴν ὁποίαν θὰ καταγγείλω εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀστροσκοπείου. Ἀλλ' ὅπως δὲ ποτε ἡ σήμερον ἡμέρα εἶνε ἡ ἐπιούσα τῆς χθὲς καὶ ἀφοῦ χθὲς ἦτο 7η Ἀπριλίου, ἔπεται κατ' ἀνάγκην ὅτι εἶνε σήμερον 8η, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Χρόνος καρκινωβατῇ. Τὴν δὲ σημερινὴν ταύτην ἡμέραν, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτῆς, πρέπει κατὰ τὸ κείμενον τῆς κολληθείσης εἰς τὸν τοίχον μου ὑποδικαστικοῦ εἰδοποιήσεως ταύτης, νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ καταλύμα μου, ἀφοῦ μετρήσω εἰς χείρας τοῦ κτήτορος τῆς οἰκίας κ. Βερνάρδου διὰ τριμηνον ἐνοίκιον τὸ ποσὸν τῶν ἐξηκοντα πέντε φράγκων, τὸ ὁποῖον μοῦ ζητεῖ μετὰ πολὺ ἄσχημον γράψιμον. Τὴν τακτοποίησιν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἀνέθεσα εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, ἡ ὁποία δὲν ἔλαθεν ὡς φαίνεται καιρὸν νὰ φροντίσῃ. Τέλος πάντων μοῦ ἀπομένουν ἀκόμῃ ἔξω ὅρα, κατὰ τὰς ὁποίας ἐνδέχεται δι' ἀναπτύξεως ἐκτάκτου δραστηριότητος... Ἀλλὰ καιρὸς εἶνε ν' ἀρχίσω νὰ κυνηγῶ τὰ ἐξήντα πέντε φράγκα.

Ταῦτα εἰπὼν ἠτοιμάζετο ὁ Σωνάρ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀστρά-ὑπευτον

κοιτωνίτην τοῦ δι' ἐπανωφορίου ἐξ ὑφάσματος πρῶτον χνουδωτοῦ, πᾶσχοτος ἤδη γεροντικὴν φαλακρότητα, ὅταν αἴφνης, ὡς νὰ τὸν εἶχε δαγκάσει φαρμακερὸν σφαλαγκί, ἤρχισε νὰ χορεύῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁρῶν τινὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθείσαν, τὴν ὁποίαν εἶχον διακρίψει πολλάκις οἱ ἔφοροι τῶν δημοσίων χορῶν, ὡς προσβάλλουσιν τὰ σεμνὰ ἤθη.

— Περὶ ἐργον! ἐξέφωνήσεν, ἡ πρωὶνὴ αὔρα μ' ἐμπνέει. Νομίζω ὅτι ἀνεκαλύψε τὰ ἴχνη τῆς μελωδίας μου. Ἡμῖν γυμνος ὡς ἦτο, ἐπῆγε νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πιάνον του, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐξύπνισεν διὰ τῆς κρούσεως θαρυγῆναι συγχωρδίας, ἤρχισε χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸν μονόλογον, νὰ κυνηγᾷ τὴν μελωδικὴν τοῦ φράσι.

— Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ τί πταίω ἐγώ, ἂν δὲν τὴν ἐθάρυνθῃ ἀκόμῃ τὸ κοινὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ εὐρεθῇ ἐκδότης δεχόμενος νὰ δημοσιεύσῃ ἄσμα μὴ περιέχον κυανῆς λίμνης... Ντό, σὸλ, μί, ντό, λά, σί, ντό, ρέ, τὸ καταπραμένον αὐτὸ ρέ ἔχει ἡχον ψεύτικον ὡς τὸ φίλημα τοῦ ἰακούδα, εἶπε κτυπῶν μετ' ὀργῆς τὰ κάρφωνα πλῆκτρον. Ἀς δοκιμάσω τὴν ἐλάσσονα... Πρόκειται νὰ ἐκφράσῃ μετὰ τέχνης τὸ αἰσθημα νέας κόρης, ἥτις μοδὰ λευκάνθεμον παρὰ τὴν ὀχθρὴν κυανῆς λίμνης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶνε ἐνῆλικος ἀπὸ πολλο

Το "αρωγότο κρίνο"

Ένα άριστουργη-
μαϊκό μυθιστό-
ρημα έρωτος και
περιπετειών

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Στο 'Αζαί, ένα γραφι-
αυτό χωριουδάκι της
κοιλιάς του 'Ιντρο, στη
μεσημβρινή Γαλλία, ζή η
έμορφη Σαρλόττα Λα-
μάρς με τα δίδυμα κορι-
τσάκια της, την Κλαίρη
και τη Λουίζα, δυο χαρι-
τωμένα αγγελούδια, εξ-
έτων. 'Ο άνδρας της
Σαρλόττας, Ζώρς Λα-
μάρς, άπουσιάζει από δι-
ετίας στην Αυστραλία,
όπου πήγε για να δουλέ-
ψη και σχηματίσει την
πουίνα των κοριτσιών
του. Ένα βραδάκι, κα-
θώς η Σαρλόττα καθό-
τανε στην ταράτσα του
σπιτιού της, μαζί με τα
παιδιά της, παρουσιά-
σθηκε μπροστά της ο Μα-
τίς, ένας ρεμπέλος νέος
του χωριού, που την πο-
λιόκοιψε κατά τρόπον
ένοχλητικότατον. 'Η
Σαρλόττα, έντρομη, έ-
στειλε τα παιδιά της μέ-
σα και στάθηκε μπροστά
στον άναιδη νέο, για να
τον θείρη. 'Εκείνος, ό-
μως, με άχαρη κήρυχο
θεάσε, την άρπαξε στην
άγκυλιά του κι' άρχισε
να της εξομολογείται το
φλογερό του αίσθημα.
Είς μάτην ή Σαρλόττα

προσπαθούσε να ξεφύγει από τα δυνα-
τά του μπράτσα. 'Ο Ματίς την κρατού-
σε γερά. Εύτυχώς, την ίδια στιγμή ά-
κούσθηκε κάπου κοντά το τραγουδι
ένος άνδρος. 'Ηταν ο Ζάν Μπερτελέν,
ένas παιδικός φίλος της Σαρλόττας, που
περνούσε από το γειτονικό δρόμο. 'Η
Σαρλόττα έμπεξε μια φωνή, καλούσα εις
βοήθειαν κι' ο Μπερτελέν έτρεξε άμέσως
για να τη σώσει. Βρήκε τη Σαρλόττα
μόνη, λαχανιασμένη από την πάλη. 'Ο
Ματίς τώ είχε σκάσει. 'Η Σαρλόττα
του άφηγήθηκε τα διατρέξαντα και τότε
ο Μπερτελέν της υπέσχεθη ότι θα τιμο-
ρούσε τον άτιμο συχωριανό του. 'Αλλ' ή
Σαρλόττα τόν έμπόδιζε και τοδπε ότι
δέν έπρεπε να κάνει τίποτα, γιατί δέν
είχε κανένα δικαίωμα. Δέν ήταν ούτε
άδελφός της, ούτε άνδρας της και θα
παρεξηγείτο. Τότε ο Μπερτελέν, της θύ-
μισε το παιδικό του αίσθημα. 'Η Σαρ-
λόττα, συγκινημένη από τα λόγια του,
του είπε ότι πρέπει να μείνουν δυο κα-
λοί φίλοι και τίποτε περισσότερο.

'Υστερ' από λίγες μέρες, ή Σαρλόττα
αισθάνθηκε μία παράξενη άδιαθεσία,
που την άνάγκασε να δγαίνει έξω, για ν'
ανάπνεη καθαρόν άέρα. Αυτό συνέβαινε
όποτε δούλευε το άσβεστάδικο που
βρισκότανε πλάι στο σπίτι της, άλλ' ή
Σαρλόττα δέν είχε προσέξη αυτή την
παράξενη σύμπτωση. 'Η άδιαθεσία αυτή
μεγάλωνε μέρα με την ήμέρα και ή Σαρ-
λόττα κατέφυγε στο δάσος, τριυλίζον-
τας σάν μεθυσμένη από τις περιέργες
σκοτοδίνες που την κατέλαμβαναν. Πα-
ραμελούσε, γελούσε χωρίς λόγο και εί-
χε εγκαταλείψει τελείως το σπίτι της.
'Ο κόσμος άρχισε να τη φωνάζει «Μπε-
ρτού». Πολλές φορές την εύρισκαν ξυ-
πλωμένη, άναίσθητη μέσα στα χωράφια.
Κι' ένα πρωί, ή Σαρλόττα, χωρίς να
ξέρη πότε και πώς, γέννησε ένα αγορά-
κι, τόν 'Ανρύ. Τό σκάνδαλο ύπηρεσε το-
μερò στο μικρό χωριό. 'Αλλ' ή Σαρλότ-
τα ήταν τελείως άθωα. Τό νόθο παιδάκι
άρρώστησε κι' αυτό. 'Ο γιατρός νόμισε
ότι τó είχαν δηλητηριάσει. 'Η κατα-
κραυγή του χωριού για τη Σαρλόττα
μεγάλωνε. «Θέλει να τó σκοτώσει, φώ-
ναζαν, για να μη τó δει ο άνδρας της!».
Και να που μια μέρα, ο Ζώρς Λαμάρς
ξαναγύρισε από την Αυστραλία έπιστρέ-
φων χαρούμενος στο χωριό του.

2ον

Είγε θάσει στην κορυφή της
βουνοπλαγιάς κι' από μακριά
άντίκρουσε τó 'Αζαί, τό μικρό
του χωριουδάκι. Κουρασμένος
δέντρον να ξεκουρασθή και να πάρη
ανάσα. Στην κοιλιά άπλωνόταν βα-
θειά σιγή... ο δρόμος ήταν έρημος...
άντικρου, τα κατάλευκα σπιτάκια γα-
μογελούσαν. Τό δικό του, όμως, δέν
μπορούσε να τó διακρίνη, γιατί ήταν
χωμένο μέσα στα δέντρα.

Σηκώθηκε, για να συνεχίση τó δρό-
μο του. Την ίδια στιγμή, όμως, άνε-
σκήρτησε.

'Από την αντικρουή βουνοπλαγιά,
όπου ήταν τó χωριουδάκι του 'Αζαί,
άκούσθηκαν τρεις πένθιμοι ήχοι καμ-
πάνας. 'Υστερ' άκόμα τρεις και τέ-
λος άλλοι τρεις, κατά ίσα χρονικά
διαστήματα. Μέσα στη μυρωμένη
κοιλιά με τα πολύχρωμα λουλού-
δια και τα γάργαρα νερά, κάποιος
είνε πεθάνει. 'Εν' από τα λευκά σπι-

τάκια του χωριού βυ-
θίστηκε στο πένθος.
Κυριευμένος από έ-
ναν άόριστο τρόμο, ο
Ζώρς Λαμάρς ξανακά-
θισε στη ρίζα ενός
δέντρον. Στ' αυτιά του
έβούιζαν άκόμα οι πένθιμες κωδω-
νοκρουσίες. Μήπως... ο! Θεέ μου!
Μήπως ή Σαρλόττα; ή ή Κλαίρη; ή
ή Λουίζα; 'Αλλ' όχι δέν ήταν δυνα-
τόν!

Σηκώθηκε με μια κραυγή τρόμου.
άμέσως, όμως, κατελήφθη από νευ-
οικό γέλιο.

—Είμαι τρελλός! είπε και ξεκίνη-
σε για να φθάση μια ώρα γρηγορώ-
τερα στο χωριό του.

Σέ λίγο, εκεί που προχωρούσε, εί-
δε έναν άνδρα, που καθότανε πάνω
σ' ένα βράχο, με τó κεφάλι γαμένο
μέσα στα χέρια. 'Ο άνδρας αυτός
έκλαιε δυνατά, σάν μικρό παιδί.

'Ο Ζώρς τόν άνεγνώρισε. 'Ηταν ο
Μπερτελέν, ο Ζάν Μπερτελέν!
—Μπερτελέν! φώναξε ο άνδρας
της Σαρλόττας.

'Ο άλλος σήκωσε τó κεφάλι του.
Και μόλις είδε τόν Ζώρς Λαμάρς, έ-
βγαλε μια δυνατή κραυγή τρόμου.

—'Ο Ζώρς Λαμάρς! 'Ω! Θεέ μου!
Κυτάχτηκαν σιωπηλοί. 'Ο Λαμάρς
προσπαθούσε ν' άνακτήση τó θάρρος
του, να διώξη όλες τις μαύρες σκέ-
ψεις που τόν βασάνιζαν και γαμογε-
λούσε δειλά. 'Απλωσε τó χέρι του
πρός τόν Μπερτελέν και με βλέμμα
γεμάτο ίκεσία του είπε:

—Είμαι άρκετά γεναίος, Ζάν!...
'Εχω κάτι μαύρα προαισθήματα...
Περιμένα τη Σαρλόττα στο σταθμό
με τα παιδιά και δέν ήλθε... άκουσα
μια πένθιμη καμπάνα... πές μου την
αλήθεια!... Συμβαίνει τίποτε στο
σπίτι μου ή φοβάμαι άδικαιοσύνητα;
Ζάν, μίλησε νρήγορα... Πές μου ότι
ή γυναίκα μου και τα παιδιά μου
δέν είναι άρρωστα... Πές μου ότι ή
καμπάνα δέν έσήμανε για τó δικό
μου σπίτι... Φοβάμαι, Ζάν!

'Ο Μπερτελέν, με τó κεφάλι χα-
μηλωμένο, ψιθύρισε:

—Γιατί ξαναγύρισες, Ζώρς; Τι ήρ-
θες να κάνης εδώ;... Φύγε... ξαναγύ-
ρισε στην Αυστραλία, πήγαινε όσο
πιο μακριά μπορείς... μη ρωτάς
μάθης τι γίνεται στο χωριό σου, στο
σπίτι σου... Πήναινε παντού όπου θέ-
λεις, αλλά μη προχωρήσ ούτε ένα βή-
μα προς τó σπίτι σου... Φύγε, φύγε
μακριά! Πές ότι όλοι οι δικοί σου
πέθαναν και ότι τίποτε πιά δέν σε
συγκρατεί εδώ... Φύγε, Ζώρς...

—Μπερτελέν! Μιά λέξι! Μιά λέξι
μονάχα!

'Αλλ' ο Ζάν Μπαρντελέν είχε άπο-

Η ιστορία
ένος μαρτυρικού
έρωτος
πού τίθεται στην
πιό άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

υακρυνθή τρέχοντας.

Και ο Λαμάρς, έν-
τρομος από αυτά που
είχε άκούσει, δέν έπε-
χείρησε να τρέξη από
κοντά του.

—Μά τι συμβαίνει,
λοιπόν; Τι συμφορά έπεσε στο σπίτι
μου; Πρέπει να είναι κάτι πολύ τρο-
μερό, πολύ πιο φοβερό κι' από τó
θάνατο... 'Ω! Θεέ μου!

Και σαριάστηκε χάμω. 'Εμεινα
κάμποσα λεπτά της ώρας άκίνητος,
σάν λιπόθυμος. Κατόπιν, όμως, ση-
κώθηκε, σκούπισε τόν ιδρώτα του
προσώπου του και κρύφτηκε μέσα
στο δάσος, μη ξέροντας αν έπρεπε
να πάη στο σπίτι του ή ν' άπομακρυν-
θί άπ' τó χωριό του.

Την ίδια ώρα, ή Σαρλόττα, γονα-
τισμένη μπροστά στην κούνια, προ-
σευχόταν για τόν μικρό 'Ανρύ, που
πέθανε από κάτι παράξενα συμπτώ-
τα, όμοια με δηλητηρίαση. Και μέ-
σα στην προσευχή της ή άμοιρη γυ-
ναίκα, συλλογιζότανε και τόν άνδρα
της, που τόν περίμενε από στιγμή σε
στιγμή.

'Όταν έσήμανε ή πένθιμη καμπά-
να, ή Σαρλόττα τρόμαξε και είπε:
«'Αν έρχεται σήμερα ο Ζώρς κι' ά-
κούση την καμπάνα...»
'Υστερα οι ώρες πέρασαν μονότο-
να, βαρεία, καταθλιπτικά και ή ή-
λιος έγυρε προς τη δύση του.

«Δέν θα ξαναγύριση σήμερα, συλ-
λογίσθηκε ή Σαρλόττα... 'Αν ήταν
για σήμερα, έπρεπε να είχε έλθει...
Τόσο τó καλλίτερο!... Τόσο τó καλ-
λίτερο!... 'Οχι σήμερα... όχι σήμε-
ρα!

Και ή προσευχή της ύψώθηκε πιο
θερμά προς τόν ουρανό.

Την ίδια, όμως, ώρα, ο Ζώρς Λα-
μάρς, παίρνοντας επί τέλους μιά ή-
ρωική άπόφαση, ξεκίνησε για τó χω-
ριό, θέλοντας να μάθη την αλήθεια,
όσο βαρεία, όσο πικρή κι' αν ήταν.

Καθώς προχωρούσε, δέν έδινε καμ-
μιά προσοχή σ' ό,τι συνέβαινε γύρω
του... Είχε μπη πλέον μέσα στο χω-
ριό... κι' όλοι τόν κυττάζαν... άλλ' ο
Ζώρς Λαμάρς δέν άκούγε τίποτε...
Προχωρούσε με τó κεφάλι κατεβα-
σμένο, κατ'άγλωμος, κλονιζόμενος,
καμπουριασμένος, φλεγόμενος από
τόν πυρετό, γεμάτος μαύρους λογι-
σμούς.

—Τέλος, πήρε τó μονοπάτι που ώ-
δηγούσε κατ' ευθείαν στο σπιτάκι
με τούς κισσούς. Τό ρολόι της έκ-
κλησίας χτύπησε όκτώ. 'Ο ήλιος εί-
χε πρό πολλού βασιλέψει κι' όλα ή-
ταν μαύρα, κάτω από τις φτερυγες
της νύχτας.

Γραμμένη
από τόν
τρυφερώτατο
και άγαπημένο
των γυναικών
συγγραφέα
'Ιούλιο Μαρύ

ΟΝΙΓΧΙ ΟΤΩΩΩΩΩ

του άψδάστου
γάλλου συγγρα-
φέως
'Ιουλίου Μαρύ

'Ο πυργος του Φενεστρέλ είναι άσ-
φαλώς ένα από τα ωραιότερα οικο-
δομήματα που έκληρονόμησε ή Γαλ-
λία από την εποχή της 'Αναγεννήσε-
ως. Και την εποχή του φθινοπώρου
και της άνοιξης, δυο φορές την έ-
βδομάδα, ο σημερινός κύριός του, ο
κόμης ντε Τιελλάί, άνοίγει τις πόρ-
τες του διάπλατα για να τόν επισκε-
θούν και να τόν θαυμάσουν τα άτέ-
λειωτα καραβάνια των περιηγητών.
Στούς πρόποδας του λόφου όπου
είναι κτισμένος ο πύργος, ο ποτα-
μός 'Ιντρο γαρίζει σε δυο παρακλά-
δια και οι κήποι του πάρκου φθάνουν
μέχρι της κοίτης του ποταμού.

'Ο πύργος του Φενεστρέλ άνήκει
σήμερα στον κόμητα Ουμβέρτο ντε
Τιελλάί, καθώς και ή άπέραντη πε-
ριοχή του, με τούς κήπους, τά πάρ-
κα, τó δάσος, τά χωράφια και τά μι-
κροσκοπικά κατάφυτα νησάκια, που
ξεπηδούν μέσ' από την κοίτη του
'Ιντρο. 'Ο κόμης Ουμβέρτος είναι έ-
νας ευπατρίδης, μόλις σαράντα έ-
των, με άπλοικό παρουσιαστικό και
άγαθη φυσιογνωμία. Τό σώμα του εί-
ναι σφιχτοδεμένο, γερό, ρωμαλέο και
όποιος δέν τόν ήξερε, θα τόν περ-
νούσε για ένα ευκατάστατο χωρικό.
Οι κάτοικοι της περιφέρειάς έλεγαν
γι' αυτόν:

—Μ' όλο του τó εισόδημα των τρια-
κοσίων χιλιάδων φράγκων, που είσ-
πράττει κάθε χρόνο, δέν είναι καθό-
λου περιήφανος. 'Η άπλότης του και
ή καλωσύνη του δέν έχουν όρια. Και
τι καταδεκτικός!

Πράγματι, ο Ουμβέρτος ντε Τιε-
λαί ήταν ή προσωποποίηση της ά-
πέλητης. Θα μπορούσε να ζήση τεμ-
πέλης, διασκεδάζοντας και ξεφαντώ-
νοντας, όπως όλοι οι πλούσιοι άπό-
γονοι των μεγάλων οικογενειών.
'Αλλ' ή άπραξία και ή τεμπελιά του
προκαλούσαν τρόμο. Και για να μη
πεθάνη από την πλήξη, έτρεχε από
τό πρωί ως τó βράδυ, καβάλλα στο
άλογό του, περιερχόμενος τα άπέ-
ρανα κτήματά του, δίνοντας οδη-
γίες, παρακολουθών την καλλιέρ-
γεια ή τη συγκομιδή, φροντίζων για
την βελτίωση της ιδιοκτησίας του,
διευθύνων την εύλυση και την άν-
θρακοποιία του δάσους του, ένδια-
φερόμενος για τά κοπάδια του και
με μια λέξη, εργαζόμενος έντατικά.

'Οποιοι τόν έβλεπε να δουλεύη έ-
τσι σκυλίσια, ντυμένος πάντοτε με
μιά άπλη, άνεπιτήδευτη φορεσιά, θα
τόν έπαιρνε για τσιγκούνη ή για έκ-
κεντρικό.

'Εκκεντρικός, όμως, δέν ήταν κα-
θόλου, όπως είπαμε. 'Όσο για τσιγ-
κούνη, όλος ο κόσμος ήξερε ότι
ξόδευε αλύπητα τά λεφτά του, για
να στολίση την έμορφη γυναίκα του,
την Κλοτίλδη ντε Τιελλάί, που ζού-
σε σάν σωστή πυργοδέσποινα.

'Η Κλοτίλδη τόν είχε παντρευτή
χωρίς να τόν αγαπά, μόνο και μόνο
για τó όνομά του και την περιουσία
του. Λίγα χρόνια, όμως, μετά τó γά-
μο, μεταξύ των δύο συζύγων άνοιξε
ένα χάσμα, που όσο πήγαινε και με-
γάλωνε. 'Εδημιουργούντο πολλές,

συνγές παρεξηγήσεις
και πολλές συγκρού-
σεις χαρκτηρών με-
ταξύ της ώραιας και
κομψής αυτής Κλοτίλ-
δης, που τρελλανότα-
νε για την κοσμική
ζωή και του άπλοου
πυργοδέσποτου, που
άγαπούσε την ήσυχη
και άθόρυβη ζωή της
έξοχης.

Δυο χρόνια μετά τó
γάμο, ή Κλοτίλδη του
χάρισε ένα αγοράκι,
τόν Ουρμπαιν.

Στό Φενεστρέλ, ή
Κλοτίλδη έπληττε τρο-
μερά. 'Όσοσο, πριν
άκόμα παντρευθούν, ο
Ουμβέρτος της είχε
πή:

—Θά ζήσουμε για
πάντα στον πύργό
μου...θά έχετε ότι πο-
θήσετε... 'Αλλού δέν
πρόκειται να κατοική-
σουμε, με κανένα λό-
γο. Προτού συνδέσου-
με τις υπάρεξες μας,
σκεφθήτε καλά.

'Η Κλοτίλδη δέν τó
σκέφθηκε καθόλου.
Είχε πεποίθηση στην
πονηρία της και στη
γυναικεία της παουφ-
γία, χωρίς να φαντά-
ζεται ότι ή παουργία

Το "αρωότο κρίνο"

της αυτή θα προσέκρουε στο γρανίτη της αμετάπειστης αποφάσεως του κόμητος. Και όμως, ο τελευταίος ελάτρευε την Κλοτίλδη και υπέφερε τρομερά από την ψυχρότητα που άρχισε εκείνη να του δείχνει. Πολλές φορές, η κόμισσα του έδειχνε καθαρά την περιφρόνησή της, για την «ταπεινή» ζωή του, μη μπορώντας να καταλάβει το άπλο και ισχυρό μεγαλείο του γαλακτώδους του άνδρος της. Ο κόμης αρνήθηκε να εγκατασταθούν το χειμώνα στο Παρίσι και η Κλοτίλδη το κράτησε άφάνταστη μνησικακία γι' αυτή του την άρνηση.

Παρ' όλο τον πλοστο και τη χλιδή με την οποία ο κόμης περιέβαλλε τη γυναίκα του, η Κλοτίλδη δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένη. Αυτή άναποδσε το άρωότο κρίνο της ζωής. Και οι δεξιότητες που διωργάνωνε για γαλήνη της ο κόμης, προσκαλών τους γειτονικούς πυργοδεσπότες, δεν την ένοουσίαζαν καθόλου. Φανότανε άπέναντι των προσκεκλημένων της βλοσυρή και παγερά, λές κι' ήθελε να φαρμακώσει κάθε γαρά μέσα στην καρδιά του συζύγου της.

Ο πύργος του ύπνου! Έτσι δνόμασε η Κλοτίλδη το Φενεστρέλ, μια μέρα που ο νευρικός της παροξυσμός είχε φθάσει στο κατακόρυφο.

Κεφάλαιον 8ον

Ένας άνομος έρως

Εκείνη τη μέρα, ενώ ο Ζώρζ Λαμάρ προχωρούσε περίτρομος προς το γωριό του, στον πύργο του Φενεστρέλ γίνονταν μεγάλες προετοιμασίες για μια νυκτερινή γιορτή. Ο κόμης Ουμβέρτος, θέλον να θαμπώσει τους καλεσμένους του, είχε σκευαστεί να αναπαραστήσει μέσα στον Ιστορικό του πύργο, μια χορευτική έσπεριδα του παρελθόντος αιώνας. Οι προσκλήσεις είχαν σταλή από καιρό στους γειτονικούς πυργοδεσπότες. Θα έρχόντανε όλοι και όλες με κοστούμια της εποχής του Λουδοβίκου 16ου. Ο χορός θα δινόταν μέσα στο πάρκο και η μουσική, αποτελούμενη από παλαιά όργανα της εποχής, θα έπαιζε μόνον γκαβόττες και μενουέττας. Ξαναθυμίζοντας το ύπεροχο κομμάτι του Τελεμαν, του Μυφά, του Βερατσίνι, του Αριόστι και του Λούλλι...

Παρ' όλες αυτές τις προετοιμασίες που θα γαρίζαν στην Κλοτίλδη μερικές ώρες ευχαριστήσεως, ο κόμης Ουμβέρτος ντε Τιελλαί ήταν εκείνη τη μέρα πολύ σκυθρωπός και βαθεία συλλογισμένος.

Το πρωί, ένας ταχυδρόμος είχε ζητήσει να δει αυτόπροσώπως τον κόμη, γιάντα το δώση μια συστημένη έπιστολή. Ο κόμης διάβασε αυτό το γράμμα. Και την ώρα που το διάβαζε, ο ταχυδρόμος τον είδε να γίνεται κάτωχρος και να καταλαμβάνεται από τρομερή όργη.

Μόλις ο ταχυδρόμος άπεμακρόνη, ο κόμης Ξαναδιάβασε το γράμμα, το

τσαλάκωσε νευρικά μέσα στο χέρι του, το πέταξε γάμω, το πάτησε με άπιστευτη λύσσα και το πρόσωπό του μαρτυρούσε μια ταραχή πρωτοφανή. Ξαναπήρε ώστόσο το γράμμα και το πέταξε μέσα στο τζάκι για να καίη.

—Δέν πρέπει να το μάθη κανείς, ποτέ! ψιθύρισε. Τόν άθλιο!... Τόν άθλιο!... Κι' εγώ που νόμιζα πως είχε πεθάνει από καιρό... Και είναι αυτός, αυτός!

Κλείστηκε μέσα στο γραφείο του και δέν θέλησε να δει κανένα. Η γυναίκα του το παρήγγειλε ότι ήθελε να τον δει, αλλά δέν έδωσε καμιά απάντηση. Δέν είχε άκούσει. Και όταν Ξαναπαρουσιάσθηκε μπροστά της, Ξεακολούθησε να είναι γλαυκός σαν το κερί.

Η Κλοτίλδη τον ρώτησε ειρωνικά: —Μήπως η γιορτή αυτή σε κάνει από τώρα δύσθυμο; Ξέρω ότι σου κάνει κόπο να μεταβάλλεις συνήθειες ζωής, έστο και για μια μέρα... —Οποτε εγώ είμαι ευθύμης, έσύ είσαι κατσοφιασμένος... Και όταν μούρχειται να κλάψει από την άνία μου, έσύ πλημμυρίζεις από γαρά.

Την έκύτταζε μ' ένα περίλυπο βλέμμα.

—Αποτάσαι, Κλοτίλδη... Είμαι ευτυχισμένος για την ευτυχία σου...

Δέν της είπε τίποτε άλλο και βγήκε έξω. Η κόμισσα άνησύχησε. Της φάνηκε ότι μέσα στο βλέμμα του διέκρινε κάτι σαν άπειλή, Ένα έλασσο όστις διέτρεξε τα μέλη της και τα βλεφαρά της γαμήλωσαν.

Και δείχνοντας η Κλοτίλδη ότι μέσα στην ζωή της έκυρβε κάποιο ένοχο μυστήριο, ψιθύρισε τρομαγμένη: —Μήπως έμαθε τίποτε;

—Υστερα σήκωσε τους ώμους της και είπε:

—Μπα! Είναι τελείως άδύνατον! Και δέν το Ξανασυλλογίσθηκε πιά.

Ο κόμης είχε κατεβή μέχρι το ποτάμι. Οι εργάτες που ήγαλούντο στο πάρκο και στα νησάκια για τη νυκτερινή γιορτή, τον Ξάσαν από τα μάτια τους. Έγινε άφαντος έπι δυο ολόκληρες ώρες. Και όταν επέστρεψε, φαινότανε τρομερά ταραγμένος. Το πρόσωπό του φλεγόταν από τον πυρετό και τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, σαν να είχε κλάψει. Η περιέργη αυτή στάση έκράτησε ως το άπόνευμα, παρ' όλη την άνάμιξη του στις προετοιμασίες της έσπεριδας.

Κατά τας πέντε, άκουσε την μακρινή καμπάνα της έκκλησίας του Άζαί να σημαίνει πένθνια.

—Ποιος πέθανε; ρώτησε Ξαν έργατη.

—Ο μικρός νόθος της Μπεκρούς, άπάντησε ο χωρικός. Και φαίνεται ότι ο άνδρας της Ξαναγύρισε από την Αυστραλία και δέν τολμάει να πλησιάσει στο σπίτι του...

Ο Ουμβέρτος Ξαναπήρε τον άνηφορικό δρόμο προς το Φενεστρέλ. Σε λίγο, είδε να κατηφορίζουν δυο άνδρες, στη μέση των οποίων έβάδιζε η Κλοτίλδη ντε Τιελλαί. Τους άνεγνώρισε από μακριά. Ήταν ο Μάτις κι' ο γιατρός Ρενεβίλ. Τους έπλη-

σίασε. Η καμπάνα Ξανακούστηκε κι' ο γιατρός μιλούσε για το παιδάκι που πέθανε:

—Δέν μπόρεσα να το σώσω, έλεγε και νομίζω πως πρέπει να καταγγείλω τις ύποψίες μου στην άστυνομία.

—Πιστεύετε ότι πρόκειται περί έγκληματος;

—Ναι... η έκφυλη αυτή γυναίκα το φαρμάκωσε το παιδί της.

Στο άκουσμα της φρικτής αυτής κατηγορίας, ο Μάτις έταράχθηκε. Ένας πάγκος ήταν πίσω του... σωριάστηκε με ύφος περίτρομο.

Μόνον η κόμισσα πρόσεξε την ταραχή του Μάτις. Κι' ενώ ο κόμης με το γιατρό προχωρούσαν συνομιλούντες, η Κλοτίλδη ρώτησε τον Μάτις χαμηλόφωνα:

—Τι έχεις; Τι συμβαίνει;... Μήπως είσαι άρρωστος;

—Αλλά ο Μάτις, άνακτήσας την ψυχραιμία του, άπάντησε:

—Δέν έχω τίποτε. Ευχαριστώ... Είμαι βέβαια συγκινημένος, αλλά αυτό προέρχεται από τη σκέψη ότι άπόψε, κατά τη διάρκεια της γιορτής αυτής, θα μπορούσε ν' άποικρυνθώμε κάπου μόνοι μας, χωρίς να μάς αντίληψη κανείς...

Σηκώθηκε και της ψιθύρισε με φωνή γεμάτη πόθο:

—Και θα μπόρεσω να σου πω ελεύθερα και να στο Ξαναπώ χίλιες φορές, πόσο σε λατρεύω...

Η Κλοτίλδη τον άκούσε με τα μάτια μισόκλειστα, με μίαν ήδονική γλαυμάδα στο πρόσωπο και μ' ένα έκστατικό χαμόγελο, έτοιμο για φιλιά...

—Σ' αγαπώ, το είπε. Άπόψε στάς έννά, προσπάθησε να ξεφύγει από τη γιορτή, ν' άποικρυνθώ άπαρατήρητος και να έλθεις να με βοηθής κοντά στο ένοικκλήσι, στα έρείπια της μονής του Ρελαί.

Έν τώ μεταξύ, ο κόμης με το γιατρό προχωρούσαν προς τον πύργο. Ο κ. ντε Τιελλαί ήθελε από καιρό ν' άναρπάξη από το γιατρό το κτήμα του Γκραν - Σάν, που συνόρευε με την περιοχή του Φενεστρέλ. Αλλά ο γιατρός, μη Ξαν άνάγκη από χρήματα, δέν ήθελε να πουλήσει το κτήμα του και άπέκρουσε έπανειλημμένως τις προτάσεις του κόμητος. Στο τέλος, όμως, έκάμφθη και χωρίς η καρδιά του να του λέγει ναί, υπέχωρησε στις φιλικές πιέσεις του κόμητος και συμφώνησε να του πουλήσει το κτήμα για τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Τα συμβόλαια είχαν υπογραφεί. Και ο κόμης ντε Τιελλαί, μαζί με την πρόσκληση που έστειλε στο γιατρό για τη νυκτερινή γιορτή, το ένωραψε ότι την ίδια βραδιά θα το μετρούσε και τις τριακόσιες χιλιάδες.

—Έλάτε, γιατρέ, το έλεγε τώρα, καθώς πλησίαζαν στον πύργο. Μπορούμε να κανονίσουμε την ύπόθεσή μας και τώρα άμέσως. Σε λίγο οι καλεσμένοι θ' άνογίσουν να καταφθάσουν και δέν θα έχω πλέον καιρό διαθέσιμο.

Κεφάλαιον 9ον

Ο μυστηριώδης άγνωστος

Κλείστηκαν μέσα στο γραφείο του κόμητος.

Και ο κ. ντε Τιελλαί φάνηκε προς στιγμήν στενοχωρημένος.

—Φίλε μου, είπε στο γιατρό, ύπο-

λόγισα να σας καταβάλω άπόψε ολόκληρο το ποσό... Παρουσιάσθηκε, όμως, σήμερα μια Ξεαφνική πληρωμή, που δέν την λογάριάζα... Μου μόνουν μονάχα διακόσιες χιλιάδες φράγκα... Μεθαύριον θα σας δώσω τα υπόλοιπα. Έγραψα το άπόγευμα... Σε δυο μέρες θα λάβω χρήματα.

—Δέν είμαι βιαστικός, άπάντησε ο γιατρός. Και αν σας χρειάζονται αυτά τα λεπτά, κρατήστε τα όσον καιρό θέλετε και μου τα δίνετε όποτε εύκολυνθήτε.

—Όχι, όχι, σας ευχαριστώ, είπε ο κόμης μ' ένα θλιβερό χαμόγελο.

Το πρόσωπό του έδειχνε αυτή τη στιγμή μια τέτοιαν Ξεαφνική άγωνία, ώστε ο γιατρός, αντίληφθείς ότι κάτι συνέβαινε, πήρε τον κόμητα άπό το χέρι και το είπε:

—Είμαι ο παλαιότερος φίλος σας και πολλές φορές μου έκμυστηρεθήκατε τα μυστικά σας, άγαπητέ μου κόμη... τι συμβαίνει;

Ο κόμης ντε Τιελλαί δάκρυσε. Άμέσως, όμως, κατένιωσε την άδυναμία του και είπε:

—Έλαβα σήμερα ένα γράμμα, ένα γράμμα συστημένο... Προήρχετο από αυτόν... άπ' αυτόν, για τον όποιον είχα να λάβω ειδήσεις είκοσι ολόκληρα χρόνια... άπό αυτόν που τον νόμιζα για πεθαμένον...

—Ζή, λοιπόν; ρώτησε ο γιατρός, Ξεγερθείς άπότομα από το καθίσματό του. —Ω! Θεέ μου!

—Ζή! Μου έδινε ραντεβού. Πήγα και τον βρήκα. Μου ζήτησε έκατό χιλιάδες φράγκα για να Ξεαφανισθή έκ νέου. Το έ έδωσα. Και Ξφυγει!

—Και τι έκανε αυτά τα είκοσι χρόνια; Πού βρισκόταν; ρώτησε ο γιατρός.

—Δέν Ξέρω. Δέν θέλησα να τον ρωτήσω φοβόμουν.

Οι δυο άνδρες Ξεμειναν σιωπηλοί, παρασυρθέντες από τις μακρινές άναμνήσεις των.

Υστερα ο κόμης σηκώθηκε. Και τ-

—Επί τέλους, Ξφυγε! είπε. Και τ-

—Ο Ρενεβίλ πήρε τα διακόσια χιλιάφραγκα που είχε άραδιάσει ο κόμης έπάνω στο γραφείο. Τα τώκρυψε ένα παλιό παρτοφόλι και τώκρυψε στην έσωτερική τσέπη της ζακέττας του. Για περισσότερη δέ ασφάλεια, σιγούρεψε την τσέπη του με μια παραιμάν.

Κατέβηκαν στα σαλόνια. Ο συνεχής κρότος των Ξερχομένων άμαξιών άνήγγειλλε την άφιξη των προσκεκλημένων.

Ο κόμης Ξαναπήρε, άναγκαστικώς, το ευχαριστημένο και γελαστό του ύφος.

—Εγώ θα μείνω μιά - δυο ώρες, είπε ο γιατρός. Η ηλικία μου δέν μου έπιτρέπει να Ξενυχτώ... Έξ άλλου, με διακόσιες χιλιάδες μέσα στην τσέπη, δέν είναι φρόνιμο να μείνω πολύ άργα έξω... Στις όχθες του Ίντρο υπάρχουν ένα σωρό βράχοι και σπηλιές, όπου καταφεύγουν το καλοκαίρι όλοι οι άλχητες... Δέν έχω καμιά διάθεση για περιπέτειες...

—Να μη φύγετε χωρίς να σας δώ, είπε ο κόμης. Είμαι τόσο στενοχωρημένος.

—Σας ύπόσχομαι ότι θα σας πω την καληνύχτα, πρίν φύγω, είπε ο γιατρός με καλασύνη.

—Και θα σας συνοδεύσω μέχρι το σπιτάκι της δυστυχισμένης αυτής Μπεκρούς, είπε ο κόμης. Άπό κεί θα μπόρεσετε να συνεχίσετε το δρόμο σας, μόνος, χωρίς φόβο.

—Ω! Δέν είμαι δά και φοβιστά- ρος, είπε ο γιατρός Ρενεβίλ, γελώντας.

Και άπεχωρίσθηκαν. Τα σαλόνια Ξεακολούθησαν να δέχονται πλήθη καλεσμένων. Όλος αυτός ο κόσμος, με ύπεροχα κοστούμια της εποχής του Λουδοβίκου 16ου, σνηματίε δια- φορά κοιμώ γκρομπ, που θυμίζουν τις παλιές ζωγραφικές άπεικονίσεις της Γαλλίας, προτού έλθη η λαίλαψη της μεγάλης Ξεπανάστασεως. Και ο παρακολουθών το ώραίο αυτό θέαμα,

2' άγαπώ της ψιθύρισε ο Μάτις...

μετεφέρετο μακριά, σε μια λησμονημένη εποχή, μακριά από τα ηλεκτρικά φώτα, το τηλέφωνο και τις άλλες Ξεφευρές του ανθρώπου.

Μέσα στο Ξεθαμβωτικό αυτό περιβάλλον με τις μαρκήσιες και τους ευπατρίδας, η κόμισσα Κλοτίλδη ντε Τιελλαί θριάμβευε ως Μαρία - Άντουανέττα.

Πολλές φορές, ο Ουμβέρτος την Ξπλησίασε και τη ρώτησε:

—Τούλάχιστον άπόψε... είσαι ευχαριστημένη;

—Αλλά εκείνη άπέφευγε να του άπαντήσει.

Μετά το γεύμα, όλος ο κόσμος Ξεχύθηκε στο πάρκο και σκορπίσθηκε μέσα στις άλεις και στα έιδυλλιακά μονοπάτια. Ο δόκτωρ Ρενεβίλ, πλησίασε τον κόμητα, το είπε:

—Η έσπερις σας είναι ύπεροχη, παραμυθένια... είμαι, όμως, έβδομηντα έτών, φίλε μου. Και το κρεβάτι μου διαμαρτύρεται για την άπουσία μου. Σας άφήνω... Είναι περιττό να με συνοδεύσετε, μπορώ να πάω μόνος μου...

—Αλλά, ο κόμης δέν θέλησε να τον άφήσει:

—Όχι, είπε Έχω κι' εγώ άνάγκη να Ξεφύγω για λίγο από τη γενική αυτή γαρά και να ζητήσω λίγη γαλήνη στη μοναξιά των άγρών. Σας συνοδεύω.

Πήρε το γιατρό από το μπράτσο και περάσανε τη γέφυρα του Ίντρο, εισχωρήσαντες μέσα στο μονοπάτι του δάσους.

Η Κλοτίλδη άντελήφθη την άναχώρηση των δυο άνδρων. Και χωρίς να χάσει καιρό, έτρεξε σ' ένα κίосκι του πάρκου, φόρεσε ένα μακρύ πανωφόρι με κουκούλα, που να σκεπάζη έντελώς το κοστούμι και το χτένισμά της και τράβηξε για τα έρείπια της μονής του Ρελαί, όπου θα συναντούσε τον Ξραστή της, τον Μάτιν.

Όταν Ξφθασε, το ρολόι της έκκλησίας έσήμαινε έννά.

Κεφάλαιον 10ον

Χαμένη στην άβυσσο!

Την ώρα που Ξφθανε ο Ζώρζ Λαμάρ στο σπιτάκι με τους κισσούς, κυριευμένος από την πιο τρομερή άγωνία, άκουσε κάτι άπειλητικές κραυγές.

—Θάνατος στη Μπεκρού! Θάνατος στη φαρμακείτρια!

Και κάτω από το φως του φεγγαριού, ο Ζώρζ διέκρινε πολλές όμάδες χωρικών, που είχαν περικυκλώσει το σπίτι του, άπειλητικοί, ζητούντες το θάνατο μιας γυναίκας.

Πλησίασε και άνεμίσθη στα γκρομπ των χωρικών. Μόλις, όμως, τον είδαν, σταμάτησαν. Τον είχαν άναγνωρίσει.

—Ποιά είναι η Μπεκρού; ρώτησε κάποιον. Και ποιά είναι αυτή η φαρμακείτρια;

Κανένας δέν άπαντούσε.

—Φοβάσθε να μιλήσετε; φώναξε ο Λαμάρ. Κανένας σας δέν έχει το θάρρος ν' άνοιξη το στόμα του;

—Αλλά οι χωρικοί άρχισαν να φεύγουν.

—Ω! Τους δειλούς! Τους δειλούς! φώναξε ο Λαμάρ. Θάλεγε κανείς ότι με φοβούνται.

—Δέν είναι από φόβο, άπάντησε κάποιος από μακριά. Αλλά από οικτο.

Τρελλός από την άγωνία του ο

Ανατολίτικο διήγημα του Γιάννη Έλευθεριάδη

Ο Μπέν-άλ-Σαλέμ ήτανε ξακουστός σ' όλη την περιοχή του Κάσπα και τ' όνομά του έφτανε πολλές φορές εις τα χείλη των ανθρώπων με θαυμασμό. Ξέχωρα που ήτανε νηός λεβέντης κι' είχε ντουφέκια και στολίδια πάμπολλα, και σαράντα τέντες δικές του, είχε κι' ένα αλόγο τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο που σ' αυτό χρωστούσε την πολὺ του φήμη. Τέτοιο αλόγο δεν είχε τὸ ταίρι του σ' όλην την Αλγερία. Κάτα-στρο μὲ μιὰ μαύρη βούλα μονάχα στὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ κεφαλιού, έτρεχε σὰν τὴ σαίτα και καμάρωνε πάνω στὴ σέλλα του ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ δοξάζοντας τὸν 'Αλλάχ που τὸν έκανε γερό και τιμῆμένο. Τίποτε ἄλλο δεν ἀγατούσε στὴν ζωὴ του παρὰ μονάχα τ' αλόγο του. Και κείνο θαρρείς και τάνοικθε κι' ὅλο τὸν έβγαζε πάντα ἀσπροπρόσωπο.

Οἱ ἄνθρωποι του ποὺ δούλευαν στὶς τέντες τὸν λάτρευαν, γιατί ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ δεν ήτανε μόνο γενναίος, ἀλλὰ και δίκαιος κι' ἀφιλοκερδής. Οὔτε μιὰ φορὰ δεν ἀκούστηκε νὰ κλέψουν οἱ γελ-λάχοι ἀπὸ τὴ σοδειά του κι' οὔτε ποτὲ παρουσάστηκε ἄνθρωπος δικός του νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸ δικαίό του. Πρίν ἀπ' ὅ-λουε μάντεψε κείνος και ἱκανοποιούσε τοῦ καθενὸς τὴ θέληση. Γαλήνη βασίλευε στὸ ὑποστατικό του κι' ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ περνοῦσε τὸν καιρὸ του, σὲ χαρὲς και δι-ασκεδάσεις. Κυνηγοῦσε, σημάδευε στὰ πανηγύρια, κι' έτρεχε ἀπὸ χωριὸ σὲ χω-ριὸ πάντα καβάλλα στὸ Μόα-έλ-Κιπάρο.

Στὸ πέρασμά του τὰ παλληκάρια ζήλευ-αν, και πολλές φορές οἱ κοπέλλες κρυφο-κυττούσαν, λαχταρώντας μιὰ ματιά ἀπὸ τὸν ὁμορφὸ λεβέντη. Μὰ ὁ Μπέν-άλ-Σα-λέμ περφηφανός καθὼς ήταν δεν τὰ προ-σέχε και περνοῦσε ἀδιάφορος. "Οχι βέ-βαια πὼς ήταν ἀκατάδεχτος μὰ δεν ἤ-θελε νὰ παίξῃ με τὶς καρδιὲς τῶν κο-ριτσιῶν.

Τ' ἀρχοντοπούλα τῶν γύρω χωριῶν πάσχιζαν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποκτήσουν τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο, μὰ ὅσα κι' ἂν πρό-σφεραν βρίσκανε πάντα ἀμετάπειστο τὸν Μπέν-άλ-Σαλέμ. Τ' αλόγο δεν τὸν που-λοῦσε, μπορούσε νὰ χαρίσῃ ὅλες τὶς τέν-τες γιὰ ἓνα ὁμορφὸ ντουφέκι, μὰ τ' α-λόγο ποτέ. Πολλὲς φορές μάλιστα δεν καταδεχότανε οὔτε και νὰ συζητήσῃ ση-πούνιαζε τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο και γινότανε μακρὸ στὴν ἔρημο.

Κάποια μέρα τὸν φώναξε στὸ παλάτι του ὁ 'Ελ-Ντεπάγια. "Έγραψαν μαζί τὸν φῶτιος γιὰ τὴ σοδειά και τὴν ὥρα ποὺ ετοιμαζότανε νὰ φύγῃ τοῦπε.

— Γιὰ τὸ φίλου μου. "Έμαθα πὼς ἔχεις ἓνα διαλεχτὸ αλόγο, ποὺ τὰ πόδια του πετοῦν φωτιὲς σὰν τρέχει και τὰ τσακάλια γάνονται στὸ πέρασμά του.

Ένα τέτοιο μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ γυρί-ζω στὰ κτήματα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ 'Αλ-λάχ με τὸ θέλημά του. Τί ζητᾶς νὰ μοῦ τὸ δώσης;

— Δεν τὸ πουλῶ τοῦπε ξερὰ και πε-ρφηφανὸς ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ.

— Σοῦ δίνω δαύτοις γκαμήλες πρῶτη ῥάστα, και δέκα τέντες κοντὰ στὸ 'Αλ-μπάρα. Κι' ἂν δεν σοῦ φθάσουν αὐτὰ νὰ

σοῦ χαρίσω κι' ἑκατὸ ρίξες ἑλῆες.

— Φίλε τοῦ πατέρα μου. Ζήτη νὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μπορῶ. Μπορῶ νὰ σῶ τὴν ἔρημο νὰ σοῦ φέρω ἀλάτι ἀπὸ τὴν 'Αλμυ-ρὴ Λίμνη. Μπορῶ ακόμα νὰ μείνω τρεῖς βδομάδες προσκυνώντας γιὰ σένα τὸν 'Αλλάχ. 'Αλλὰ τ' αλόγο μὴν τὸ ζητᾶς. Τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο θὰ τὸ θάψω με τὰ δικὰ μου χέρια.

— Ὁ 'Αλ-Ντεπάγια θύμωσε μὰ δεν θέ-λησε νὰ δειχτῇ. Τὸν τράβηξε στὸ δωμά-τιο ποὺ εἶχε τὰ ντουφέκια και τὰ σπα-θιά και τοῦπε νὰ διαλέξῃ.

Ὁραία τὰ στολίδια σου και τὰ ντου-φέκια σου δεν τίχει μὴτε ὁ Μπέν-άλ-Σα-λέμ. 'Αλλὰ τί νὰ τὰ κάνω ἐγὼ αὐτὰ δίχως τὸν Μόα-έλ-Κιπάρο, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ χαθῶ κι' ἐγὼ τοῦπε ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ.

— Κι' ἂν σοῦ πὼ τοῦπε ὁ 'Ελ-Ντεπάγια βλέποντας τὴν ἐπιμονή του πὼς θὰ σοῦ χαρίσω τὸ καλλίτερο στολίδι τοῦ παλα-τιοῦ μου. Τὴν καρδιά τῆς καρδιάς μου. Τὴν κόρη μου τὴ Φάλα ποὺ τὰ πλοῦτη της κι' ἡ ὁμορφιά της δεν βρίσκονται μὴτε στὸν κῆπο τοῦ 'Αλλάχ.

— Ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ, σκέφθηκε λιγάκι κι' ὕστερα εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις. — 'Ελ-Ντεπάγια, γιὰ τὸν προφήτη, κράτησε τὰ πλοῦτη και τὰ στολίδια. 'Η Τάλα σοῦ χρειάζεται κι' αὐτὴ γιὰ νὰ σὲ γλυκαίνει στὰ γιορταῖά σου. 'Εμένα μοῦ φθάνει ὁ Μόα-έλ-Κιπάρο. Σὲ πρόσβαλα δεν τίμησα ὅπως ἔπρεπε τὴν φιλοξενία, ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησή μου.

— Σκύλλε, παιδί τῆς γκαμήλας ποὺ τοιμάς νὰ ἀντιμετώπις τὴν πρόταση τοῦ 'Ελ-Ντεπάγια. Σκυλῆκι τῆς γῆς, ἂν δεν ἦσουν στὸ παλάτι μου θὰ σὲ σκοτώσω σὰν ὀνίβη και θ' ἀφήνῃ τὸ κομὶ σου νὰ τὸ φᾶν τὰ τσακάλια. 'Αλλὰ ὁ μεγάλος 'Αλ-λάχ ἀπαγορεύει νὰ σκοτώνονται τὸν φι-λοξενούμενο. Σέβομαι τὸ θέλημά του. Φεύγα και μὴν ξαναφανῇς στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ μου. Μονάχα σὰν ζητιάνος νὰ ζητήσης ἐλεημοσύνη.

Ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ δεν ἀποκρίθηκε. Νοιώθοντας τὸ βάρος τῆς προσβολῆς ἀ-πομακρύνθηκε διακριτικά, βγῆκε ἀθόρυ-βα κι' ἀρπάξοντας τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο χά-θηκε.

Δίψα τοῦδερνε τὸ λαρυγγί και πήγε νὰ δροσίσῃ τὰ χείλη του ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς βρύσης ποῦ τρεχε γαργαρο κοντὰ στὸ πα-λάτι. Καθὼς ἔγρανε ἄκουσε πίσω του βήματα. Τρομαγμένος γύρισε τὸ κεφά-λι, μὰ βλέποντας μιὰ γυναῖκα χαμογέ-λασε και τραβήχτηκε μὲ σεβασμό. 'Η ὁ-μορφιά της τὸν θάμπωσε, ἓνας κόμπος τοῦσφιξε τὸ λαιμό, μὰ κατακινώντας κα-θε δειλία εἶπε:

— Λουλουδί τῆς ἔρημου ποὺ εἶναι τ' ὀνομά σου και πὼς ὁ ἀφέντης.

— 'Η κόρη τὸν κῆτταξε δειλὰ-δειλὰ κι' ἀποκρίθηκε.

— Φάλα με λέν, κι' ἀφέντης μου εἶ-ναι ὁ 'Ελ-Ντεπάγια ὁ ξακουστός με τ' ἀμύθητα πλοῦτη, ποὺ οἱ τέντες του ἀ-πλώνονται ὡς κάτω μακριὰ στὸ 'Ελ-Ντάρα, και ποὺ ἡ γκαμήλες του εἶναι ἀ-μέτρητες σὰν τ' οὐρανὸς τ' ἀστέρια.

Κι' ἔχει ακόμα πλοῦτη και στολίδια ὁ ἀ-φέντης μου.

— Μαχαίρι κοφτερὸ τὰ λόγια τρυπού-σαν τὴν καρδιά τοῦ Μπέν-άλ-Σαλέμ. Χλώμιασε, μὰ περφηφανός καθὼς ήταν ξαναρώτησε ἀδιάφορα διήθεν.

— Κι' ἀγαπημένος σου ποῖος εἶναι, ὦ τριαντάφυλλο τοῦ κήπου τοῦ 'Αλλάχ!

— Βασίλη τῆς καρδιάς μου. 'Ο ἀγα-πημένος μου δεν ἦθε ἀκόμα.

Μὰ δεν θ' ἀγῆσῃ νὰ φανῇ. 'Η τσιγ-γάνες μοῦ εἶχανε πῆ, πρίν νὰ σῶσῃ τὸ φεγγάρι θὰ νὰ ρθῇ νὰ τοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου. Μοῦταν ακόμα πὼς θάναί νῆος και παλληκάρη, πρῶτος στὸ ντουφέ-κι. Και πὼς τ' αλόγο του τὸ ζήλευουν ὅλα τ' ἀρχοντοπούλα τοῦ τόπου.

Λύγισαν τὰ γόνατα τοῦ Μπέν-άλ-Σα-λέμ, σὰν ἄκουσε τὰ στερνὰ τῆς λόγια. "Έτρεμε μήπως προδοθῇ. Μὲ μεγάλη προσπάθεια ρίχτηκε στὸ Μόα-έλ-Κιπάρο, ἀφήνοντας μοναχὴ τὴν κόρη, ποὺ συλλο-γισμένη τὸν παρακολούθησε ὥσπου χά-θηκε ἀπὸ τὰ μάτια της.

— 'Η νύχτα τῆς ἔρημου δοῖκε τὸν Μπέν-άλ-Σαλέμ ἀνάστατο. 'Η μορφή τῆς Φά-λας τὸν κυνηγοῦσε και καθὼς ἔτρεχε κι' ὁ ξεστὸς ἀέρας φούσκωνε τὰ στήθη του κι' ἀνέμιζε τὸ σαρίκι ἐμοιαζε σὰν φάν-τασμα. 'Η νύχτα ἄπλωνε τὰ δίκτυα της, ἀγκάλιαζε τὶς κορφὲς τῶν βουνῶν, κι' οἱ γουρμαδιὲς μουρμουρίζαν κάποιο θλιμμένο σκιοπὸ. Πέρα μακριὰ στὶς τέν-τες τὰ λιγοστὰ φῶτα τρεμόσβηναν κι' αὐτὰ: τρομαγμένα ἀπὸ τὴν πένθυνη ἔρη-μιά τῆς νύχτας. Καὶ μόνο ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ ἔτρεχε, ὑπνοβάτης ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη τοῦ ὄνειρου του.

Ἐφθασε στὴν σκηνή του τσακισμένος, και σὰν εἶδε τὸ αλόγο κουρασμένο νὰ τὸν κυττάξῃ με παρὰπονο, τὸ χάρειψε μουρμουρίζοντας.

— Μόα-έλ-Κιπάρο ἀγαπημένε σύντροφε θὰ σ' ἀφήσω. 'Η ζωὴ χωρὶς τὴ Φάλα θάναί γιὰ μένα σκοτάδι. Ποτὲ πᾶ δεν θὰ περάσουμε ὅπως πρῶτα περφηφανὸς ἀπ' τὰ χωριά, και κανένα παρὰθυρο δεν θ' ἀνοίξῃ στὸ διάβα μας, νὰ μᾶς καμαρώ-σῃ. Κάτι μοῦ πηλώνει, τὰ σωθικά κι' οὔτε θὰ μπορέσω πᾶ νὰ γιάνω.

Κι' ἔτσι ἔγινε στ' ἀλήθεια. 'Απὸ κεί-νη τὴν ἡμέρα ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ κλείστηκε στὴ σκηνή του και δεν ξαναφάνηκε μὴτε σὲ χαρὲς μὴτε σὲ πανηγύρια. 'Ελυωνε σὰν τὸν κατὰβουλο κλεισμένων και κανεὶς δεν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τὴν αἰτία. Οἱ φίλοι του ἀδίκῃ πάσχιζαν νὰ τοῦ κλέ-ψουν τὸ μυστικό. "Ολοὶ συζητοῦσαν γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρα του, μὰ κα-νένας δεν μπόρεσε νὰ πῇ πὼς ἦξερε τὸ κρυφὸ μαρζὶ τοῦ Μπέν-άλ-Σαλέμ.

Κείνος ξαπλωμένος ὥρες ὀλόκληρες στὴ σκηνή του, ἔβλεπε μερσοτὰ του τὴν μορφή τῆς Φάλας και μονολογοῦσε.

— Φάλα, ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου, γιατί νὰ μὴν τὸ ξέρω πὼς εἶσαι ἓνα ἔστικὸ λουλουδί τόσο ὁμορφὸ. Κατασπένδεις ὁ 'Ελ-Ντεπάγια ποὺ δεν μοῦ τᾶπε. Τσα-κάλια καὶ πάσωνα τὴν ψυχά του. Τὰν

πρόσβαλα θανάσιμα, ἀγῆθηκα τὴν πρό-τασή του. Τώρα θὰ διψᾷ ἐκδίκηση. Οἱ νόμοι τοῦ 'Αλλάχ εἶναι σκληροί. Καρδιά τῆς μάννας μου βοήθησέ με.

Τὰ φεγγάρια ἐσθύναν, κι' ἐρχότανε καινούργια, μὰ δεν μπορούσαν νὰ γλυ-κάνουν τὸν πόνο τοῦ Μπέν-άλ-Σαλέμ. Μὴτε ἡ ἀφοσίωση τῶν φίλων, μὴτε ἡ στοργὴ τῶν ἀνθρώπων του ἔφεραν κατένα ἀποτέλεσμα. 'Ο Μόα-έλ-Κιπάρο, χαριμέτιζε κι' αὐτὸς ζητώντας τὸν ἀφέν-τη του μὰ τοῦ κᾶκου.

Πέρασε ακόμα ἓνα φεγγάρι κι' ὅταν πᾶ και κείνο κόντευε νὰ σῶσῃ πῆρε μιὰ με-γάλη ἀπόφαση. Φώναξε τὸν Μπράιμ τὸν ἐπιστάτη τοῦ παρήγειλε νὰ σελῶσῃ τὸ Μόα-έλ-Κιπάρο, φέρεσε τὰ πὼς φαντα-

σβολὴ ποὺ μοῦκανες ὁ 'Αλλάχ ἄς σοῦ δώσῃ τὴ γαλήνη στὴ ψυχή. Δεν μοῦ χρειάζεται ὁ Μόα-έλ-Κιπάρο. Τοῦτον τὸν καιρὸ εἶμαι ἄρρωστος ἀπὸ κάποιον καη-μό, και μπορῶ νὰ συγχωρήσω και τὸν πὼς θανάσιμο ἐχθρό μου. Σκυῖπτε τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔτρεχε στὸ μέτωπό του και συνέχισε.

— Ὅσο γιὰ τὴ Φάλα, τὴν καρδιά τῆς καρδιάς μου μὴ μοῦ ζητᾶς αὐτὴ τὴ χά-ρι. 'Αλλοίμονο δεν τὴν ὀρίζω πᾶ, κά-ποιος ἄλλος μπήκε στὴν καρδιά της. Εἶναι κάποιος καιρὸς τώρα ποὺ μαραι-νεται κι' ἀναστενάζει ζητώντας τὸν κα-νέτα κι' ἄναστενάζει ζητώντας τὸν κα-νέτα. Μὰ δεν τὸν ξέρω δεν μπορῶ νὰ γιὰ τὸ σώσω ἀπὸ τὸ θάνατο. Εἶμαι γέρος, τὴν νὰ τρέξω στὰ πανηγύρια νὰ δρῶ τ'

Ὁ Μπέν-άλ-Σα-λέμ ἦταν κλη-μένος.

χερὰ του ρούχα και πρίν φύγῃ γύρισε κι' εἶπε στὸν Μπράιμ.

— Καλέ μου ἄνθρωπε φεύγω γιὰ τα-ξίδι μακρινό. 'Ισως νάρθω σύντομα, μπορεὶ πάλι και νὰ χαθῶ στὴν ἔρημο. 'Οτι κι' ἂν γίνῃ μὴ λησθῇς. 'Ετσι ἡ-φύγη ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ 'Αλλάχ.

Ὁ Μόα-έλ-Κιπάρο πετοῦσε και σὰν νὰ προμάντεψε τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀφέντη του δεν σταμάτησε παρὰ στὸ παλάτι τοῦ 'Ελ-Ντεπάγια.

— Φίλε τοῦ πατέρα μου. 'Ελ-Ντεπάγια τιμῆμεν πολεμιστῇ. 'Ηρθα νὰ πληρώσω με τὸ κεφάλι μου τὴν προσβολή. Σκότω-σέ με σὰν τὸ λυσσασμένο σκυλὶ στὸ κατώφλι σου. Δικός σου κι' ὁ Μόα-έλ-Κιπάρο γιὰ πάντα ἄς γίνῃ. Σοῦ τὸν γα-ρίζω. 'Αλλὰ σ' ἐξορκίζω στὴν ψυχὴ τῶν φίλων σου, ἀφῆσέ με νὰ δῶ μιὰ περφηφανὸς σου. ἄφῆσέ με νὰ δῶ τὸν λουλου-σοτὰ τὴ Φάλα τὸ λουλουδί τὸν λουλου-διάν. Κι' ὕστερα σκότωσε με. ἂν μ' ἀ-σῆσῃς θὰ χαθῶ. θὰ πάσω τὸ δρόμο ποὺ δειννέει τὴ τροχὴ ἀστέρη.

Ὁ 'Ελ-Ντεπάγια σήκωσε τὸ κεφάλι τὸν κῆτταξε με τὴν θλίψη. Ξογραφισμέ-νῃ στὸ πρόσωπο και τ' ἀποκρίθηκε με-

— Καλὸς ὤρισες γιὰ τὸ φίλου μου, στὸ σῆτι τοῦ πιστοῦ σου. Γιὰ τὴν προ-

ἄξιο παλληκάρη ποὺ τὴν πλάνεψε. 'Εστὶ ποὺ εἶσαι παιδί βοηθῆσέ με, κάνε νὰ ξαναβῇς τὸ χαμόγελο, σὰ χεῖλη της, και σοῦ χαρίζω ὅτι κι' ἂν ζητήσης. Σφίγνεις ἡ καρδιά τοῦ Μπέν-άλ-Σα-λέμ κι' ἀποφασίζε νὰ βοηθήσῃ τὸν 'Ελ-Ντεπάγια.

— Γιὰ τὸν βασιλῆα. 'Ορκίζομαι στὰ κόμματα τῶν πεθαμένων νὰ σὲ βοηθῶ. 'Ο Μόα-έλ-Κιπάρο ἔχει φτερωτὰ πεδά-ρια κι' ἐγὼ θὰ δώσω τὴν ζωὴ μου γιὰ τὴν εὐτυχία της. Πρόσταξε νὰ φέρουν ἐ-δῶ τὴ Φάλα νὰ μᾶς δώσῃ τὰ σημάδια τοῦ καλοῦ της.

— Κόρη τῆς ἔρημου ἔλεγε σὲ λίγο ὁ Μπέν-άλ-Σαλέμ στὴ Φάλα σὰν μπήκε. Σίμωσε και πᾶς μᾶς ποῖος εἶναι ὁ ἀγα-πημένος σου. Ποὺ γιὰ χάρι τοῦ λυώνεις, και πρῶτα τὶς νύκτες κρατώντας συν-τροφιά σ' ἀστέρια.

— 'Η κόρη δεν ἀπάντησε. Κῆτταξε μόνο πότε τὸν ἓνα και πότε τὸν ἄλλο μ' ἀμ-πῆρε στὸν Μπέν-άλ-Σαλέμ και τοῦ χα-ρίωνται. 'Υστερα στήλωσε τὰ μάτια της μονέλασε γλυκά. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ἐκείνου τὴν ἐσφιξε στὴν ἀγκυλιά του.

Ὁ 'Ελ-Ντεπάγια ἔβλεπε με τὰ μάτια δακρυσμένα ἀπὸ τὴν εὐτυχία και ὕστερα

Τὸ φιλί... εἶνε κρίμα,...

Εἶνε ἔγκλημα τὸ φιλί; Αὐτὸ τὸ ἐ-ρώτημα ἐτέθη κατ' αὐτὰς πρὸς λύ-σιν ἐνώπιον τοῦ 'Ακρωτικοῦ Δικα-στηρίου τῆς Ρώμης.

Ὁ 'Αντώνιο, ἓνας χωρικός ἀπὸ τὴν Τοσκάνη, συναντήσας στὴν ἀ-γορὰ τοῦ Σάν Σιμετιάνο τὴν πρῶην ἀρραβωνιαστικιά του — ποὺ τὸν εἶ-χε ἐγκαταλείπει κατὰ τρόπον ἀσπλα-γχο — γιὰ ἄρπαξε στὴν ἀγκυλιά του και τῆς ἔσκασε στὸ στόμα ἓνα τραν-ταχτὸ φιλί.

Ἡ πρῶην μνηστῇ, προσβληθεῖσα, ἐμήνυσε τὸν 'Αντώνιο και τὸ πλημ-μελειοδικεῖο τὸν κατεδίκασε σὲ φυ-λάκιση ἕξ μηνῶν μετ' ἀναστολῆς.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ὅμως, θεωρήσας τὴν ποιὴν μικρή, ἔκανε κατὰ τῆς ἀ-ποφάσεως ἔφεσι και τὸ ἐφετεῖον, τρο-ποποιήσας τὴν πρωτόδικον ἀπόφαση, ἐξαπακτικῶς τὴν πράξιν τοῦ 'Αντώ-νιο πολὺ θαρρύτερη και τὸν κατεδί-κασε σὲ φυλάκιση 3 ἐτῶν.

Ὁ 'Αντώνιο, ἀπελπισμένος, ἀνῆρε-σε τὴν ἀπόφαση ἐνώπιον τοῦ 'Ακυ-ρωτικοῦ (τοῦ 'Αρείου Πάγου δηλαδὴ τῆς ἱταλικῆς δικαιοσύνης). Καὶ οἱ ἀνώτατοι δικασταί, ἀφοῦ διεσκέφθη-σαν τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπεκύ-ρωσαν τὴν πρώτη ἀπόφαση, καταδι-κάσαντες τὸν φλογερὸ μνηστῆρα σὲ φυλάκιση 6 μηνῶν μετ' ἀναστολῆς.

Εἶνε λοιπὸν ἔγκλημα τὸ φιλί, ὅ-ταν δίνεται στὸ δρόμο; Καὶ ὡς ποὺ φθάνουν τὰ ὅρια τοῦ θεμιτοῦ; Κι' ἀ-πὸ ποῖο σημεῖον ἀρχίζει ἡ ἀπαγό-ρευσις; Ζήτημα λεπτότατον, ποὺ ἡ-μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ χίλιες δυὸ παρεξηγήσεις.

Καὶ πρὸ διετίας συνέβη κάτι πα-ραπλήσιο, ποὺ ἀπασχόλησε τὸν παγ-κόσμιο τύπο: Σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τοῦ Παρισιῶ, μιὰ γυναῖκα ἐρέθηκε νε-κρὴ στὸ κρεβάτι της. Ὁ ἄνδρας με-τὰν ὅποιον εἶχε νοικιάσει τὸ δωμά-τιο γιὰ μερικὲς εὐχάριστες ὥρες, εἶχε ἐξαφανισθῇ... Στὴν ἀρχὴ ὑπε-τέθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δολοφονίας. 'Αλλ' ἡ νεκροψία δεν βρῆκε τίποτε, πρὶν ὅσον ἐπληρῇ τὴν κατηγορία. Ἡ γυ-ναῖκα δεν εἶχε πεθάνει οὔτε ἀπὸ μα-χαίρι, οὔτε ἀπὸ σφαῖρα, οὔτε ἀπὸ δη-λητήριο. 'Απὸ τί πέθανε λοιπὸν; 'Α-πὸ τὸ παρατεταμένο φιλί τοῦ ἐφημέ-ρου ἐραστοῦ της, ἓνα φιλί ποὺ τῆς προεκάλεσε ἀσφυξία!

Χρειάζεται λοιπὸν μεγάλη προσο-χὴ στὸ φιλί. Πέραν ὁρισμένων ὀρί-ων, εἶνε ἔγκληματικόν.

Ρ.

ὁφώνοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπε.

— Εὐλο...ένο τ' ὄνομά σου ὦ μεγά-λε 'Αλλάχ. 'Εστὶ εἷνες γράφει και κα-νένας δεν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ γρα-φτὸ σου.

Κάτω στὴν αἰθλὴ ὁ Μόα-έλ-Κιπάρο, ἔ-τρωγε με τὰ πόδια του τὶς πλάκες και κάτω μακριὰ στὴ δόση ὁ ἥλιος χρῶσωνε τὴν ἄμμο τῆς ἀπέραντης ἔρημου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Η προσεχής «Εβδομάς»

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΑΝΗΓΓΕΙΛΑΜΕ ΜΙΑΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΜΑΣ: ΕΙΝΑΙ Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑ Κ. ΤΙΜΟΥ ΜΑΡΑΪΤΙΝΗ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. ΑΠ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΟΝ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ «ΟΙ ΜΠΟΞΕΜ» ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΡΟΪΩ. ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΘΑ ΤΗ ΕΔΙΑΒΑΣΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ ΘΑ ΤΟ ΞΑΝΑΔΙΑΒΑΣΟΥΝ. ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΜΙΑΝ ΣΠΑΝΙΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ», ΕΠΙΣΗΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΥΝΣΕΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΝ. «ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ «ΡΕΠΟΡΤΑΖ» ΕΙΣ ΤΑ «ΩΔΕΙΑ, ΣΧΟΛΕΙΑ, ΤΡΑΠΕΖΑΣ Κ.Τ.Λ. ΕΠΙΣΗΣ, ΕΝΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΚΟΙΜΑΤΙ «ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ «ΑΝΤΟΥΑΝΕΤΤΑΣ» ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ.

Ο ΑΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ΜΑΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΞΗΣ: ΕΙΣ ΤΟ «ΡΕΞ» ΕΚΑΘΗΤΟ ΠΛΗΘΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑ «ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ», ΚΑΙ ΠΑΡΗΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΗΣ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ» — ΚΑΙ ΘΧΙ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ» ΩΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΝΕΑΡΟΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΣ ΝΕΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΜΗ ΟΜΟΙΟΚΑΤΑΛΗΞΙΑΝ. (ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΗΛΥΚΟΥ ΤΟΥ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ»). ΛΟΙΠΟΝ ΤΙ ΕΛΕΓΑΜΕ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ «ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ»; «Α, ΝΑΙ. «ΕΛΕΓΕ ΛΟΙΠΟΝ Ο ΘΗΛΥΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ:

—Μά ήθοποιός είναι ή Μαγίκα ή Κοτοπούλη; Μνήσθητί μου κύγιε! Ποτέ μου δέ μπόγεσα νά τήν υποφέγω. Ποτέ δέν υπήνγε ήθοποιός! Εί- ναι μάλλον ζήτημα υποβολής του κοινού ή φί- γμα της.

ΕΙΣ ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΟΝ ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕΝ ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ «ΘΡΥΛΟΣ». ΔΗΛΑΔΗ ΟΤΙ Η Κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ ΥΠΗΡΞΕ ΜΕΓΑΛΗ, ΥΠΕΡΟΧΗ, ΚΑΛΗ, ΑΛΛΑ ΥΠΗΡΞΕ ΚΑΙ ΚΑΚΗ, ΠΟΛΥ ΚΑΚΗ ΕΙΣ ΠΛΕΙΣΤΟΥΣ ΡΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ» ΑΚΟΜΗ ΗΤΟ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΗ ΔΙΟ- ΤΙ ΔΕΝ ΤΗΣ ΕΠΗΝΑΙΝΕ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΡΩΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΧΕΥΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΔΟΥ. «ΑΛΛΑ ΔΙΑΤΙ Η ΚΥΡΙΑ «ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ» ΔΕΝ ΒΓΑΙ- ΝΕΙ ΝΑ ΤΑ ΠΗ ΔΗΜΟΣΙΑ, ΕΙΣ ΤΗΝ «ΝΕΑΝ «ΕΩΣΙΑΝ» ΑΦΟΨΙ Ο Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟΝ ΑΦΕΛΗΣ ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗΝ ΣΤΗΛΗΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ; ΠΟΨ ΝΑ ΤΑ ΠΗ Ο ΜΩΣΙ! Η ΚΥΡΙΑ ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΥΒΡΙΖΕΙ ΜΟΝΟΝ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΥΣ «ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ. ΚΑΙ ΑΝ ΠΟΤΕ ΞΗΝ ΚΑΜΜΙΑΝ ΟΡΘΗΝ ΣΚΕΨΙΝ ΔΕΝ ΤΟΛΜΩ ΝΑ ΤΗΝ ΠΗ ΔΙΟΤΙ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΟΥΣ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟΡΙΑ «ΟΝΟΜΑ». ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΕΙΛΗ, ΣΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΟΛΟΝΤΙ ΑΡΕΝΙΚΟΦΕΡΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ.

ΤΟ ΕΝΤΥΠΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΥΛΕΝΤΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕ- ΝΕΙΑΣ ΦΩΤΙΑΔΗ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕ ΑΞΙΩΣΕΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟΝ «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ», ΤΙΜΑΤΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ ΔΡΧ. 4. ΔΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΚΑΙ ΞΕΝ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑ; ΟΙ Κ.Κ. ΦΩΤΙΑΔΑΙ, ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ, ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΚΟΜΗ ΕΞΑΛΛΟΣ ΝΕΟΣ, ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΚΑΤΣΕ- ΛΗΣ Η ΚΑΣΕΛΗΣ ΟΝΟΜΑΤΙ ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ — ΤΙ ΑΛΛΟ; —ΚΡΙΤΙΚΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΝ — ΘΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΎΣΟ- ΔΣΟ. ΔΙΟΤΙ ΑΛΛΟΣ ΔΕΝ ΤΟ ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕ- ΡΙΠΤΕΡΑ.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΗΣ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ» — ΚΙ' ΘΧΙ «ΚΑΝΤΙΝΤΑΣ» — ΔΕΝ ΛΕΓΕΤΑΙ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΔΟΥ ΟΥΤΕ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ. ΛΕΓΕΤΑΙ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΙΩ, Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ. ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΡΑΦΕ- ΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ Κ. ΣΔΟΥ, ΣΔΟΥ ΚΑΙ ΑΒΛΑΒΟΥΣ!

(Ο Σαμουήλ επιστρέφει από μακροχρόνιον ταξίδι. Στην προκυμαία τὸν περιμένουν οἱ δύο ἀδελφοί του).
— Γιατί βρέ παιδιά αφήσατε αὐτὰ τὰ γένια;
— Μὰ ὅταν ἔφυγες πήρες μαζί σου τὴν ξυριστική μηχανή!

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας - ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεῦτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

— Άκουσε, Ζαχαρία μου, τι ἔπαθα προχτές.
Μου ζήτηγε ἡ κόρη μου κάλτσες μεταξωτές
«Καλὲ πατέρα, μούλεγε, κάνε μου αὐτὴ τὴ χάρη
ἕνα ζευγάρι πάρε μου, μονάχα ἕνα ζευγάρι
Νά μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ,
στὸ τέλος μὲ κατάρφε καὶ φύγαμε μαζί
Ἐμπρὸς ἐκεῖνη πίσω ἐγώ
σ' ἕνα πολυτελέστατο πήκαμε μαγαζι.
Κάλτσες πολλὰς μὰς δόσανε.
Ἐδιάλεξε ἡ κόρη μου κι' εἶπα καὶ τίς τυλίξαμε
Μὰ ὅταν τὸν λογαριασμὸ μου δώσανε καὶ εἶδα
μου ἦρθε κεραμίδα!
—Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια Νεοκλῆ, καὶ ποιὸς δὲν
τοῦ ὑπέστη
τὴς μόδας τὸ μαρτύριο.
—Διακόσιες εἴκοσι ὀκτώ, νά μὴ κρατᾶν καὶ
...ζέστη

αὐτὸ εἶναι μυστήριον!
—Στὴν ἐποχὴ μας μοναχὰ ἦτανε ὅλα ἐν τάξει
Τὰ θηλυκὰ δὲν βάζανε στὰ πόδια τους μετὰξι
Κι' οἱ ἄντρες ἐπερνάγανε ζάχαρι τότε ὄντως
γιατ' εἶχε ἀποδειχτεῖ
Πὼς ἀπ' τὴ κάλτσα τὴν πλεχτὴ
ποτέ δὲν φεύγει πόντος!

«Ἡ Ἑλληνικὴ ταινία»

Δύο γνωστοὶ κινηματοθεατρῶναι, οἱ κ.κ. Σκού- ρας καὶ Κοσμίδης τοῦ «Ἀττικοῦ» καὶ τοῦ «Κρόνου», φάγανε τὸ κεφάλι τοὺς αὐτὴ τῇ βδομάδᾳ! Προβάλλουν μιὰ ταινία — μὰ μιὰ ταινία βρὲ παιδιά! — ποὺ ἀξίζει ὁ κόπος νὰ πλη- ρώσῃ κανεὶς γιὰ νὰ δῇ τὰ γάγια της! Λέγεται «Ἀρραβὼν μετ' ἐμποδίων» καὶ εἶναι ἀσυλλη- πτως ἀνόητη. Ὁ «ρεζλισέρ» ἐκθέτει καὶ δυὸ συμ- παθεῖς ἠθοποιούς: Τὸν Οἰκονόμου καὶ τὴν Ρένα Ντόρι! Βρὲ, τοὺς καὶ μένους! Τὶ τοὺς βάζει νὰ λένε καὶ νὰ κάνουνε εἶναι ἀνεκδιήγητον!... Μὰ τὸ Θεό, μὰς ἐθύμισε πολὺ τὸν περιβόητον Μα- δρὰ αὐτὴ ἡ γέα «Ἑλληνικὴ, διότι καὶ ἡ «Ἑλληνικὴ γλῶσσα στραπατσάρεται ἀγρίως εἰς τὸ «φίλμ», —μπράκ λακρεντί» καὶ λοιπὰ — τοῦ ὁποῖου τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία ὀφείλεται εἰς ἕνα Ἱταλοάραβα κ. Ἀλεβίζιε. (Ποῖος εἶναι πάλι ὁ κύριος αὐτός;)

Διάκρισις πρέπει νὰ γίνῃ εἰς αὐτὴν τὴν ται- νίαν μόνον διὰ τὴν μουσικὴν τοῦ κ. Γιάννη Κυ- παρίσου ποὺ εἶναι τὸ τρίτον θῦμα τοῦ κ. Ἀλε- βίζιε, μετὰ τὸν Οἰκονόμου καὶ τὴν Ρένα Ντόρι, διότι ἡ μουσικὴ τοῦ πήγε χαμένη ἀδικα.

Ἀντιγράφωμεν κατὰ λέξιν τοὺς στίχους ἐνὸς μοντέρνου ταγκό ποὺ ἔχει «πιάσει».

Στὸ ἥσυχο δρομάκι ποὺ γτυπάει
κάποιο ρολοὶ σιγαλινὰ
μονάχα ὁ ἀλήτης τριγυρνᾷ
σάν νυκτερίδα στὰ σκοτεινὰ.

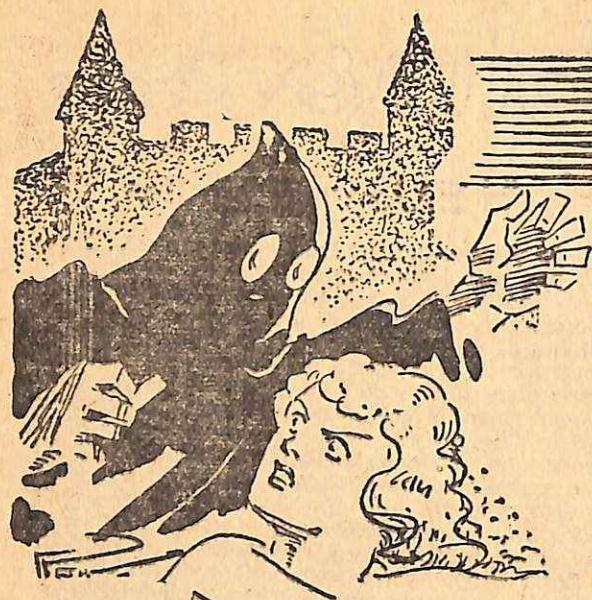
Ρεφραὶν
Παλάτια ἔχει γτίσει μὲ τὴ σκέψη
μὲ χίλιες λαχτάρες
Τσιγγάνους μακρινούς ἔχει γυρέψει
μεθυστικὲς νὰ παίξουνε γλυκὲς κιθάρες
καὶ σάκρογιάλια πῆγε ὥραϊα μαγεμένα
μὴ Χαβανέζα σκλάβα μαύρη νὰ σοῦ βρῇ
σ' ἀπάτητα βουνὰ εἶναι κρυμμένα
ὄνειρων καὶ μῶμοι.

Καταλάβατε δηλαδὴ τί γίνηκε; Ἕνας ἀλή- της — μονάχα — ὁ ὁποῖος τριγυρίζει κατὰ τὸν τρόπον ποὺ τριγυρίζουν κι' οἱ νυκτερίδες εἰς ἕνα ἥσυχο δρομάκι ποὺ γτυπάει (τὸ δρομά- κι) κάποιο ρολοὶ «σιγαλινὰ» (!). Ἐχει γτίσει μὲ τὴ σκέψη (ὅχι μὲ τὰ τοῦβλα) παλάτια μὲ χίλιες λαχτάρες καὶ ἐξ ἄλλου ἔχει γυρέψει μα- κρινούς τσιγγάνους ποὺ παίζουν χαβανέζικες κιθάρες καὶ πῆγε σ' ἀκρογιάλια μαγεμένα γιὰ νὰ βρῇ μαύρη σκλάβα Χαβανέζα... σ' ὀνείρων καὶ μῶμοι!!! Μωρὲ μπράβο του!

Ὁ νεοῦλιν ποιητὴς τῶν «Νεοελληνικῶν Γραμ- μάτων» κ. Μανώλης Ἀλεξίου, θορνεὶ τὸν θανόντα θεὸν τοῦ ἐμμέτρου, εἰς ποίημα τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Ἡ παρούσα θεωρητῆ- τα...» Καὶ τοῦ λέει:

Ἦσουν ἔτσι μακάριος κι' ἥσυχος
στὴ νεκρική σου κάσα
κι' ἡ ἀνσπὴ τόσο μὲ ξεγέλασε
τῆς γεροντικῆς σου εὐζωίας,
ποῦ εἶπα, πὼς ἔπαιρνες τὸν τακτικὸ σου
μεσημεριάτικο, ποὺ συνηθούσες, ὕπνο.
Μὰ ἐσὺ δὲ σάλεψες καθόλου:
Ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη, προτίμησες
τὴ σίγουρη κι' αἰώνια ἀνάπαυή σου
Κρίμα! κι' ἡ ἐφημερίδα σου ἐπερίμενε
μὲ ὅλα «τὰ νέα» σὸ κοινοδύο σου...

Κρίμα λοιπὸν ποὺ περίμενε ἡ ἐφημερίδα μὲ ὅλα τὰ νέα τοῦ Σινοϊαπωνικοῦ πολέμου εἰς τὸ κοινοδύο! Ἀλλὰ ὁ θεὸς «δὲν σάλεψε καθό- λου». Ἀλλοίμονον... ἂν σάλευε!

120N

Η Νόρα, όμως, σήκωσε το κεφάλι απότομα και είπε ξερόξερα:

— Λυπούμεθα και μεις πολύ θείε μου, αλλά δεν θα μάς σταματήσει η δουλειά μας ή επιφύλαξίς σας αυτή. Έχω αναλάβει μια υποχρέωση και θα φανώ συνεπής. Έγώ άλλως τε έχω την τελευταία λέξη εδώ μέσα κι' αυτό το ξέρετε καλά και οι δύο σας. Και στρεφόμενη προς τον Γάλλο αξιωματικό:

— "Ιλαρχε, ευαρεστηθείτε, παρακαλώ, να έλθετε αύριο το πρωί κατά τάς έννάς στο πεδίο των δοκιμών..."

— Θά είμαι δεσποινίς, έκαμε ο αξιωματικός υποκλινόμενος.

— "Η Νόρα χάραξε λίγες γραμμές πάνω σ' ένα φύλλο χαρτιού και δινοώντας το στον αξιωματικό:

— Το σημείωμα αυτό θα σας διευκολύνει την είσοδο στις εγκαταστάσεις μας..."

— Ευχαριστώ πολύ, δεσποινίς.

Τον συνόδευσε ως την είσοδο του χώλου. Ξαφνικά ο αξιωματικός σταμάτησε:

— "Ω! φώναξε έχασα την άδεια της ελευθέρως εισόδου στα εργοστάσια!"

Και έτοιμαζόταν να ψάξει τις τσέπες του.

— "Η Νόρα, όμως, τον έσταμάτησε:

— Μην ανησυχείτε κ. Ιλαρχε, του είπε γελώντας. Δεν είναι δα και τόσο σπουδαία η απώλεια! Θά σας έπεσε το χαρτάκι πάνω στο χαλί. Μια στιγμή να σας κάνω ένα άλλο! Και βγάζοντας το σημειωματάριό της χάραξε με το στυλό δυο γραμμές και αποκόπτοντας το φύλλο.

— Πάρτε αυτό κ. ντέ Καργκεζέκ θα σας χορηγήσει έξισον με το πρώτο. Τι έγινε όμως το άλλο χαρτί;

Το είχε χάσει πραγματικά ο αξιωματικός ή του το είχαν πάρει με τρόπο;

— "Ένα μονάχα ήταν βέβαιο και αυτό κανείς ασφαλώς δεν το είχε φαντασθεί.

Το ίδιο βράδυ, μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, γυμνό σχεδόν, και κάτω από το φως μιας λάμπας πετρελαίου που κάπνιζε, ο άνθρωπος με την κουκούλα εξέταζε ένα μικρό κομμάτι χαρτί και ψιθύριζε με ευχαρίστηση:

— "Α! ώστε χρειάζεται άδεια για να μη κανείς στο πεδίο των δοκιμών; Πάει καλά, να που έχω μια τώρα..."

μών; Πάει καλά, να που έχω μια τώρα...

Ζ'.

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΗΜΑΤΟΦΟΡΟΥ

Το χιόνι εκείνη τη νύχτα είχε πέσει άφθονο. "Όλα ήσαν κάτασπρα. Στέγες, δένδρα, δρόμοι.

Τα αυτοκίνητα με δυσκολία κυκλοφορούσαν.

Χτυπούσε έννηα το μεγάλο ρολόι των χυτρίων Γώλτον, όταν ο Ιλαρχος ντέ Καργκεζέκ έφθανε στο πεδίο των δοκιμών.

— "Εκεί τον περίμεναν ένας αρχιτεχνίτης με τον βοηθό του και ο Γκράχαμ.

Το πεδίο των δοκιμών ήταν ένα έκτεταμένο μέρος που βρισκόταν στην άριστη πλευρά των εργοστασίων.

Σε μια γωνία του βρισκόταν ένας τεχνητός λόφος από χώμα, που χρησίμευε για τα πυρά του πυροβολικού.

Λίγο πέρα πέρα ήταν ένα μικρό ξύλινο οικόσημα, μονόροφο, προσωρινό για τον έποπτη των βολών. "Απλά το παρατηρητήριο αυτό, το καλά θωρακισμένο, κανονιζόταν είτε τηλεφωνικά, είτε με σήματα ή βολή.

Μόλις άντελήσθη τον αξιωματικό ο Χάρβεϋ προχώρησε προς το μέρος του.

— Καλημέρα Ιλαρχε, του είπε, είσθε απολύτως συνεπής στο ραντεβό σας!

— "Ακριβεία στρατιωτική! απήντησεν εκείνος χαμογελώντας.

— Κόι έμεις είμαστε έτοιμοι. "Αν θέλετε μπορούμε ν' αρχίσουμε. Θά κάνω την πρώτη δοκιμή ο αρχιτεχνίτης μας και κατόπιν συνεχίζετε έσεις. "Εγώ θα κάνω τον έποπτη της βολής, τον σηματοφόρο, για να βεβαιώσω το αποτέλεσμα.

— "Ο ντέ Καργκεζέκ υπεκλήθη και κατόπιν ρίχνοντας ένα βλέμμα γύρω του, έκανε με άπορία:

— Δεν βλέπω, όμως, την μίε Γώλτον.

— Ναι, θάρη λίγο αργότερα και με παρέκάλεσε να την δικαιολογήσω.

— "Ηταν αναγκασμένη να πετογνηθί ως την Ν. "Υόρκη προτού έλθω εδώ. Θάρχίζουμε λοιπόν, χωρίς αυτήν..."

Και ο Χάρβεϋ έτοιμαζόταν να ά-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας μυστηριώδης και άδυσώπητος έχθαρος κυνηγού την Νόρα Γώλτον, κόρη του μεγάλου όπλοβιομηχάνου Γουίνθωρπ Γώλτον. Ο άγνωστος αυτός, ο οποίος κυκλοφορεί μέσα στον Κόκκινο Πύργο που έχουν οι Γώλτον έξω από την Νέα "Υόρκη και κοντά στα τεράστια εργοστάσιά των, φορώντας ένα ντόμινο με κουκούλα, δολοφονεί τον πατέρα της Νόρας και κατόπι στρέφεται έναντίον της θέλοντας με κάθε τρόπο να την εξαφανίση, με τον σκοπό να περιέλθω σ' αυτόν τον όποιον θεωρεί άδικημένο, ή κυριότερη και διαχείρισης της μεγάλης περιουσίας των Γώλτον. "Εκτός από τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο, διεκδικείται και συγκυρίαρχο για το εργοστάσιο εμφανίζονται ο θείος της Νόρας "Ερζα, και οι εξαδέλφοι της Νοεμή και Χάινες. Και οι τρεις των προσπαθούν καθένας χωριστά και για τον έαυτό του να ελπίσουν την περιπόθητη συγκατοχή με την Νόρα. "Η Νόρα όμως, δεν θέλει να άκούση τίποτε.

Στην έμμονή της αυτή δεν την κλονίζουν οι άλλες πάλληλες απόπειρες κατά της ζωής της, εκ μέρους του ανθρώπου με την κουκούλα. Στο κεφάλαιο αυτό έχει πολύτιμο προστάτη και σύντροφο τον χημικό του εργοστασίου, Χάρβεϋ Γκράχαμ, ένα νέο που την αγαπά μυστικά και που κι' αυτή τον συμπαθεί ιδιαιτέρως. Οι τρεις άλλοι συγκληρονόμοι άνησυχούν με την παρουσία αυτή του Γκράχαμ, και προσπαθούν με κάθε τρόπο να τον εκτοπίσουν. Σ' όλες όμως τις απόπειρές των να τον έλίσουν στα μάτια της Νόρας Γώλτον, άποτυγχάνουν. Τελευταίως, προσεταιρίζονται κάποιον Γερμανό πράκτορα, τον δωδώνο φόν Ρατάιμ, που προσπαθεί να άγοράση ένα νέο μυδραλλιοβόλο του οίκου Γώλτον. Βοσπόμιας στον Παγκόσμιο Πόλεμο και το όπλο αυτό θα είναι πολύτιμο για την Γερμανία. Ο φόν Ρατάιμ, υποπτεύεται τον Γκράχαμ και κατά ένα άλλον τρόπο: ότι είναι πράκτορας των έχθρων της Γερμανίας. Πηγαίνει λοιπόν κατά την άπουσία του Γκράχαμ στο σπίτι του με την άπόφαση να εξαχνίση το μυστήριο που περιέβαλε τον νεαρό χημικό. "Εκεί όμως, συναντά έωρη αντίσταση εκ μέρους του νεαρού ύπηρέτου του Γκράχαμ τον όποιο και σκοτώνει. "Ενθ' όμως έτοιμάζεται να φύγει, έπεμβαίνει ο άνθρωπος με την κουκούλα και ύστερα από μια πάλη, σκοτώνει τον κατήγορο και εξαφανίζεται, μπρος στα μάτια του Γκράχαμ και της Νόρας, έναντιον της όποιας επίσης είχε έπιτεθώ. "Υστερα άπ' την τρομακτική αυτή νύχτα οι δυο νέοι επιστρέφουν στον πύργο, όπου δέχονται την έπίσημη του Ιλαρχου ντέ Καργκεζέκ.

πομακρυνθή, όταν ο Γάλλος αξιωματικός τον πήρε κατά μέρος:

— Κύριε Γκράχαμ του είπε με συγκίνηση, έποσελόθυμαι της στιγμής αυτής που είμεθα μόνοι, για να σας εκφράσω όλη μου την ευγνωμοσύνη για ό,τι έκάματε για μέε, "Η Γαλλία δεν θά το ξεχάση ποτέ..."

Ο Χάρβεϋ χαμογέλασε και σφίγγοντας το χέρι που του έδωσε ο Ιλαρχος είπε:

— "Αγαπώ την πατρίδα σας, έπε, και άν δεν ήμουν πολίτης "Αμερικανός, θά έπιθυμούσα να ήμουν Γάλλος..." "Αν όμως κάποτε ή Γαλλία μάς χρειαζόταν κι' έμάς τους "Αμερικανούς, θά ήμουν ο πρώτος έγώ που θά ήσπευδα να θέσω το σώμα μου και την ψυχή μου στην διάθεσή της!..."

— "Εν τώ μεταξύ ο αρχιτεχνίτης βοηθούμενος και από τον ειδικό εργάτη

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ≡ ΤΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΪ

που είχε μαζί του, είχε τοποθετήσει το μυδραλλιοβόλον επί στόχου και περίμενε την διαταγή του Ιλαρχου, γιατί ο Χάρβεϋ είχε κιόλας κλειστή στο παρατηρητήριο.

Σε λίγο το νέο όπλο άρχισε το ξερό του «τάκ-τάκ». "Ερριχνε με μαθηματική κανονικότητα και με ακρίβεια μοναδική.

Ούτε ένα βλήμα δεν ξέφυγε. "Όλα βρήκαν τον στόχο και όλα ξεερράγησαν άκριβως την στιγμή που είχε όρίσει ο αξιωματικός.

"Επρόκειτο για πυροβόλο που ήταν προωρισμένο να άναστατώση τελείως τον πόλεμο των χαρακωμάτων δίνοντας στον κάτοχό του καταστρεπτική τάτη για τον αντίπαλο ύπεροχή.

"Υστερ' από λίγο, ο Ιλαρχος πήρε το όπλο στα χέρια του και άρχισε να το δοκιμάζη ο ίδιος.

Σκυμένος πάνω από το μυδραλλιοβόλο, άκουε τις τελευταίες εξηγήσεις και οδηγίες του αρχιτεχνίτη, όταν φάνηκε ξαφνικά μπροστά τους ένα πρόσωπο το όποιο κανείς δεν έπερίμενε.

"Ηταν ο άνθρωπος με την κουκούλα.

Είχε ξεγλυστρήσει άθέατος και κατώρθωσε να φθάση στο μυδραλλιοβόλο χωρίς να τον αντιληφθή κανείς. "Η άδεια που είχε χάσει ο Ιλαρχος του είχε διευκολύνει την είσοδο στο πεδίο των δοκιμών.

Για μια στιγμή, φάνηκε άκούοντας προσεκτικά την άνάπτυξη του χειρισμού του μυδραλλιοβόλου από τον αρχιτεχνίτη. Κατόπιν όμως έγινε κάτι που ήταν τόσο άπότομο, τόσο κεραυνόβολο, που κανείς άπ' τους παρισταμένους δεν μπόρεσε να υποπτευθή: ο μυστηριώδης άγνωστος έπεσε με όρμη πάνω στον Ιλαρχο όπως ήταν σκυμένος στο πυροβόλο, και τον κύλισε κάτω, μέσα στο χιόνι.

Οι δυο άλλοι, ο αρχιτεχνίτης και ο βοηθός του, θέλησαν να όρμήσουν επάνω του, αλλά ταχύς ο άγνωστος, τους ξέφυγε με μια κίνηση προς τα πλάγια και όρμώντας τώρα αυτός έναντίον των, τους εκύλησε και αυτούς μέσα στο χιόνι.

Κατόπιν ο κακοποιός πήρε στο χέρι του το μυδραλλιοβόλο και στρέφοντας την κάνη του προς το παρατηρητήριο όπου βρισκόταν ο Γκράχαμ, άρχισε έναντιον του έναν καταγλισμό σφαίρων.

"Αδικα ο Γκράχαμ, μην καταλαβαίνοντας τί συνέβαινε, έκαμε άπεγνωσμένα σήματα προς την κατεύθυνση του φοβερού όπλου, να σταματήσει το πόρ.

Σε λίγο τα έκρηκτικά βλήματα, άρχισαν το καταστρεπτικό έργο τους. "Αλλεπάλληλες έκρήξεις άρχισαν και δεν πέρασαν δυο λεπτά και το σπιτάκι καίγονταν σαν πυροτέχνημα...

Ο Χάρβεϋ προσπάθησε να βγίη έξω, αλλά τα μυδράλλια λυσσομανούσαν γύρω του. "Ερριξε γύρω του ένα άπελπιμένο βλέμμα.

"Ηταν χαμένος. Πραγματικά εκείνη την ώρα έπεφτε το παρατηρητήριο σε έρείπια και

τόν έθαβε κάτω από τα συντρίμματά του.

"Ακριβώς την στιγμή αυτή φάνηκε στην είσοδο του πεδίου των δοκιμών, το αυτοκίνητο της Νόρας. "Επέστρεφε από την Νέα "Υόρκη, άλλ' όχι μόνη. Την συνόδευαν δυο άστυνομικοί.

Σκανδαλισμένη ή νέα από την άστραπιαία όσο και άνεξήγητη έξαφάνιση της πρώτης άδειας που είχε δώσει στον Ιλαρχο, και έχοντας κάθε λόγο να υποπτεύεται το πάν, πήρε μαζί της από την Νέα "Υόρκη δυο άστυνομικούς για να έπιβλέπουν για κάθε ένδεχόμενο, το πεδίο των δοκιμών.

Δυστυχώς όμως είχε φθάσει κάπως άργά.

Ο άνθρωπος με την κουκούλα, είχε προφθάσει να θέση εις έφαρμογήν το σατανικό του σχέδιο.

Είθε έντούτες την νέα την ώρα που έμπαινε στο πεδίο των δοκιμών και έστρεψε το φονικό του όπλο έναντίον της και των δυο συνοδών της.

Και άσφαλώς δεν θά κατώρθωναν και οι τρεις των να διαφύγουν άν δεν συνυέβαινε κάτι το άπίστευτο: Το μυδραλλιοβόλο άπότομα σταμάτησε. Είχε πάθει άφλογιστία.

Ο κακοτύργος είδε ότι τίποτε άλλο δεν μπορούσε να κάμψ από του να τραπή εις φυγήν και άρχισε να τρέχει άνάμεσα από τα χωράφια.

Σε λίγο είχε χαθή, μολοντί οι δυο άστυνομικοί είχαν ριχθή έξωτός του.

Πρώτη ή Νόρα έφθανε στο μέρος της συμπολοκής και έδιδε τις πρώτες βοήθειες στον Ιλαρχο.

Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα, όπως άλλως τε και των δυο άλλων, του αρχιτεχνίτη και του βοηθού του. Ο άνθρωπος με την κουκούλα τους είχε χτυπήσει με μια φοβερή σιδερένια γροθιά, γεμάτη καρφιά, από αυτές που χρησιμοποιούν οι γκάγκστερ.

Σε λίγο, ο Ιλαρχος συνήρχετο και άφηνε το στην Νόρα τι είχε συμβή. Τα λίγα δηλαδή πράγματα που πρόκανε να αντιληφθή, προτού δέχθω στο πρόσωπό την τρομερή γροθιά.

"Η Νόρα έφριξε μια ματιά στο μέρος όπου ήταν άλλοτε το παρατηρητήριο και είδε τις φλόγες.

— Χάρβεϋ ξεφώνησε και άρχισε να τρέχη σαν τρέλλη προς το μέρος της καταστροφής.

Πίσω της έτρεξαν ο Ιλαρχος και οι δυο άστυνομικοί. "Αρχισαν άμέσως και οι τέσσερις να σηκώνουν τα δοκάρια και τις μισοκαμένες σανίδες ψάχνοντας να βρουν τον χημικό.

Χάρβεϋ! Χάρβεϋ!... φώναζε κάθε τόσο σπαράκτικά ή νέα.

Είχαν ήδη άπαλλάξει μια γωνία του παρατηρητηρίου από τα έρείπια και ήταν έτοιμοι να προχωρήσουν παρ'όλα, όταν ξαφνικά ή Νόρα ένοιωσε το έδαφος να κινείται κάτω από τα πόδια της. Τρομαγμένη ρίχτηκε μ' ένα πήδημα προς τα πλάγια. Την ίδια ώρα στο μέρος εκείνο άνοι-

γε μια καταπακτή και από το άνοιγμα της πρόβαλε το κεφάλι του Γκράχαμ.

"Ηταν άναμαλλιασμένος, γεμάτος σκόνες και τα ρούχα του ήσαν κατ'αξιοσημεία. Το πρόσωπό του όμως ήταν ήρεμώτατο, ούτε ο παραμικρότερος μορφασμός δεν μαρτυρούσε την φρίκη των στιγμών που είχε ζήσει.

Με ένα πήδημα ο χημικός βρέθηκε έξω από το άνοιγμα και άφοδ πρώτα έδινε το χέρι του στην Νόρα που μόνο που δεν έπεσε στην άγκαλιά του από τη χαρά της, στράφηκε προς τον Ιλαρχο και σφίγγοντας του έπίσης το χέρι:

— Λοιπόν Ιλαρχε; Φαντάζομαι ότι θά είσθε τελείως ίκανοποιημένος από το νέο όπλο που προσφέρουμε στην πατρίδα σας!...

Έπεισόδιον πέμπτον

Τα δηλητηριασμένα βέλη

Α'.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Καθισμένοι ο ένας αντίκρου στον άλλον, σ' ένα από τα σαλόνια του πύργου, ή Νόρα και ο Γκράχαμ, συζητούσαν πάνω στα δραματικά γεγονότα της ημέρας.

Ο χημικός ήταν της γνώμης πως ήταν αδύνατο, ο άνθρωπος με την κουκούλα να μην είναι κανένας από τους συγγενείς της Νόρας.

Αυτή όμως κούνησε άρνητικά το ξανθό της κεφάλι:

— "Όχι, φίλε μου, του είπε. Αυτό δεν μπορώ να το παραδεχθώ. Δεν κατορθώνω τουλάχιστον να το καταλάβω. Συμφωνώ μαζί σας ότι δεν αισθάνονται για μένα την παραμικρή συμπάθεια, παραδέχομαι άκόμη, ότι στο βάθος της ψυχής των μπορούν να με μισούν, άλλ' από το σημείο αυτό του μέχρι του να σκεφθούν την έξόντωσή μου ή άπόστασις είναι πολύ μεύ γάλη. Δεν μπορώ π.χ. ποτέ να φαντασθώ ότι ο θείος "Ερζα, ή Νοεμή και αυτός άκόμη ο Χάινες, θά ήσαν ίκανοί να δολοφονήσουν τον πατέρα μου και να στραφούν κατόπιν έναντίον μου κάνοντας όσα έχουν κάνει έως τώρα. Για να παραδεχθώ ότι ο άπαίσιος αυτός άνθρωπος με την κουκούλα είναι κανένας από αυτούς, θά έπρεπε να έχω άποδείξεις άναμφισβήτητες. "Αλλως τε, άν κανείς από τους τρεις των ήθελε να με έξοντώση, μπορούσε, όπως είμεθα καθημερινώς μαζί και ζούμε μέσα στο ίδιο σπίτι να το κάμη εύκολώτατα και χωρίς τον φόβο να ένοχοποιηθί άντι να φοράη κουκούλα και να έμφανίζεται όπως έμφανίζεται ο μυστηριώδης δικός μου!..."

Ο Γκράχαμ έμεινε για λίγο σιωπηλός και κατόπιν έπε άργά:

— Κάθε φορά, δεσποινίς, που τα σκέπτομαι αυτά, δεν μπορώ παρά να βρίσκω σωστήν την αντίληψή σας. Και σκέπτομαι ότι είναι αδύνατον άνθρωποι έντιμοι, τζέντλεμεν, όπως ο θείος σας και ο εξαδέλφος σας είναι

Ικανοί να διαπραξούν τέτοια κακούργηματα. Και έν τούτοις...

Σώπασε και έμεινε σκεπτικός, σαν να δίσταζε να εξακολουθήσει.

— Πέστε μου τι σκέπτεσθε, τον παρώτρυνε ή νέα. Θέλω να ξέρω όλη σας την σκέψη...

Τότε ο Γκράχαμ επανέλαβε:

— Λοιπόν, δεσποινίς, μου έκανε ι-δαιτέραν έντύπωσιν το γεγονός ότι πριν λίγα μόλις λεπτά, κατέλαβα ξαφνικά τον θείο σας και τον κ. Χάινες να συζητούν σε τόνο όχι φιλικό, μέσα στο γραφείο του πατέρα σας... Και άκουσα τον θείο σας να κατηγορη τον εξαδελφό σας, ότι εξ αίτίας του είχαν ναυαγήσει όλα των τα σχέδια και να του δηλώνη ότι στο εξής θα ένεργοϋσε έντελώς μόνος του!

— Και αυτό, κατά την γνώμη σας, σημαίνει ότι είχαν συνεργασθί στην διάπραξη όλων των έγκλημάτων που έχουν γίνει εδώ τον τελευταίο αυτόν καιρό; Ο Έρζα και ο Χάινες δεν θα μπορούσαν τάχα να έχουν άσκατευ-θί σε καμιά κερδοσκοπική έπιχείρηση; Έκανε ή Νόρα. Όχι, Χάρβεϋ είμαι βεβαία πως δεν βρίσκεσθε σε άσφαλή δρόμο.... "Επειτα είναι και κάτι άλλο. "Αν είναι αλήθεια ότι αυτοί οι άνθρωποι με μισούν θανάσιμα, δεν είναι όμως ολιγώτερο βέβαιο ότι τον έναν από των άλλω. Δεν θα μπορούσε, λοιπόν, κανείς από αυτούς να σκεφθί και να αποφασίση την εξόντωσή μου χωρίς να το αντιληφθούν οι άλλοι και χωρίς να προκληθί ή ζη-λεια τους εις βάρος του. Φαντάζομαι τώρα ότι το έπιχειρήμα μου αυτό θα σας πείσει πιά...

Ο Χάρβεϋ σκέφθηκε λίγα και κατόπιν ψιθύρισε:

— Και έν τούτοις, δεσποινίς...

— Τι, δηλαδή, έκαμε έκπληκτη ή νέα, έπιμένετε λοιπόν;

Ο Χάρβεϋ ήταν έτοιμος να άπαν-τήση όταν μπήκε μέσα ο Τζών φέρνοντας ένα τηλεγράφημα πάνω σ' ένα άσημένιο δισκάκι.

Η Νόρα το πήρε και το άνοιξε.

Το τηλεγράφημα έλεγε:

Μις ΝΟΡΑΝ ΓΩΛΤΟΝ

Έργοστάσια Γώλτον

Νέαν Υόρκην

«Ταυτότης δολοφόνου πατρός σας που άπεκαλύφθη υπό Πήτερ Μονο-φθάλμου πρό θανάτου του. Σας άνα-μένω δωματίον 46, Σάιντ "Αντριους Μπλάντιγκ».

ΑΡΘΟΥΡ ΓΚΡΙΜΛΙΧ

Η Νόρα έδωκε το τηλεγράφημα του Γκράχαμ.

— Τι λέτε; του είπε.

— Έκ πρώτης ύψεως δεν μου φαίνεται διόλου άπίθανο αυτό, άπήντησε ο χημικός. Γιατί τάχα ο Πήτερ να μην είχε και συνένοχο ο οποίος να ήξερε όλα του τα μυστικά. Δεν ξέρω όμως, γιατί δυσπιστώ σ' αυτό το τηλεγράφημα. Μήπως κρύβει κι' αυτό καμιά νέα παγίδα;

— Όστε λέτε να μη δώσουμε ση-μασία;

— Ό! όχι. "Απεναντίας, πρέπει να πάμε. Δεν πρέπει ν' αφήνουμε τίποτε που θα μπορούσε να μάς βοηθήσθ στην διαλεύκανση του μυστηρίου, θα έπρεπε όμως να είμεθα πολύ προσε-κτικοί. Και όπωσδήποτε δεν πρέπει να πάτε μόνη στην συνάντηση αυτή. Θάρθω κι' εγώ μαζί σας.

— Θα σας το ζητούσα, μάλιστα, αυτό.

Και βλέποντας ότι ο νέος έγινε ξα-

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

φνικά σκεπτικός:

— Τι άλλο συλλογίζεσθε ακόμη ά-γαπητέ μου φίλε; ρώτησε άνήσυχη.

— Ό.τι μου λέγατε πρό ολίγου δε-σποινίς. "Ότι δηλαδή είναι αδύνατον ο άνθρωπος με την κουκούλα να εί-ναι ο Έρζα ή ο Χάινες. Τώρα μάς παρουσιάζεται ή εύκαιρία να βεβαιω-θούμε γι' αυτό. Δεν είναι έτσι;

— Έννοείτε το τηλεγράφημα;

— Μάλιστα.

— Άλλά πως;

— Άκούστε, θα το αφήσουμε να πέση τυχαίως δήμεν πάνω στο χαλί του δωματίου αυτού. Κατόπιν θα κρυ-φθούμε πίσω από μια κουρτίνα και θα καιροφυλακτήσουμε. "Αν το πάρη κανένας από τους συγγενείς σας και άν κατόπιν βρούμε στον τόπο του ραντεβού μας και τον άνθρωπο με την κουκούλα, θα πη πως ή ο συγγε-νής σας αυτός είναι ο μυστηριώδης άγνωστος, ή βρίσκεται σε συνάφεια και συνεργάζεται μαζί του.

— "Αν, έννοείται, είπε ζωγρά ή Νόρα, δεν μάς έχει στείλει το τηλε-γράφημα ο άνθρωπος με την κουκού-λα για να μάς παρασύρη σε καμιά νέα παγίδα.

— Αυτό είναι αλήθεια. Ψιθύρισε ο Χάρβεϋ. "Έχετε δίκαιο.

Άλλ' άμέσως έπειτα πρόσθεσε:

— Θα όμολογήσετε, έν τούτοις, μίς Νόρα, ότι θ' άποτελούσε μια ένδειξη εις βάρος του θείου σας και του εξα-δελφου σας, άν, άφού διαβάσουν το τηλεγράφημα, έσπευδαν να έγκατα-λείψουν τον πύργο.

— Πιθανόν, έκαμε ή Νόρα, πάντως όμως δεν θάταν αυτό μια άπόδειξις!

— Χωρίς καμιά άμφιβολία, αλλά...

Έκείνη τον διέκοψε.

— Έν πάση περιπτώσει, είπε, ή έμ-πνευσίς σας να πετάξωμε αυτό το τη-λεγράφημα είναι λαμπρά. Θα ίδούμε πραγματικά τι θα συμβή.

— Νά τους κιόλας! Έκανε ο Γκρά-χαμ, άκούοντας βήματα.

Η Νόρα πέταξε βιαστικά το τη-λεγράφημα στο πάτωμα, και έτρεξε να κρυφθί πίσω από το παραπέτασμα ενός παραθύρου, ένω ο Γκράχαμ χωνόταν πίσω από κάποιο άλλο πα-ραπέτασμα.

Οί προβλέψεις των δεν άργησαν να έπαληθεύσουν.

Σε λίγο έμπαινε στο σαλόνι ο θείος Έρζα.

Τα μάτια του άμέσως έπεσαν πάνω στο ναλάζιο χαλί που βρισκόταν πεταγμένο στο πάτωμα.

Έσκυψε, το πήρε και το διάβασε. Τά γαροκτηριστικά του προσώπου του έδειξαν την πιό ευάριστη έκπληξη.

Γιά λίγο έμεινε άκίνητος και σκε-πτικός, σαν να μην ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Κατόπιν ξαφνικά, έβγαλε από την τσέπη του ένα σημειωματάριο και το στυλό του και άφού άντέγραψε το περιεχόμενο του τηλεγραφήματος, το ξαναπέταξε στο πάτωμα, στην θέση όπου το είχε βρή ή έσπευσε να βγί από το σαλόνι.

Οί δυο νέοι έτοιμαζόνταν ν' άφθ-σουν τις κρυψώνες των και να σχο-

λιάσουν το τελευταίο αυτό περιστατι-κό, όταν νέα άκούστηκον βήματα άπ' έξω.

Έσπευσαν λοιπόν και πάλι να κρυ-φθούν πίσω από τις κουρτίνες.

Την ίδια ώρα έμπαινε στο σαλόνι ο Χάινες. Θάλεγε κανείς βλέποντάς τους έτσι, τον έναν πίσω άπ' τον άλ-λο, πως άλληλοπαράκολουθόντο.

Η ίδια διαδικασία και μ' αυτόν. Και ο Χάινες άφού πήρε σημείωσιν του περιεχομένου του τηλεγραφήμα-τος το άφήκε στη θέση του και έ-φευγε.

— Βλέπετε λοιπόν! Έκανε σε λίγο θριαμβευτικά ή Νόρα στον Γκράχαμ. Δεν είναι ούτε ο ένας ούτε ο άλ-λος!

— "Ας περιμένωμε, δεσποινίς, έκα-νε ο Χάρβεϋ με ήρεμο τόνο. "Ός την στιγμή αυτή τα γεγονότα δεν έχουν καμιά ιδιαίτερη σημασία, αλλά δεν έτελειώσαμε ακόμη.... Πρόκειται να παρακολουθήσωμε χην που πολύ πι-θανόν να μάς έπιφυλάσσουν έκπλη-ξεις... "Έχετε τώρα την καλωσύνη να φωνάζετε κανένα ύπηρέτη;

— Απορώντας ή νέα πήγε στο τζάκι και πάτησε ένα κουμπί.

— Τι, λοιπόν, πρόκειται να κά-μετε; ρώτησε έπιστρέφοντας προς τον Χάρβεϋ.

— Ό! τίποτε το σπουδαίο. Θα σας παρακαλούσα να στείλετε τον ύπηρέ-τη που σε λίγο θάρθ, να πάλη και να βρή τον μίστερ Έρζα και τον μί-στερ Χάινες και να τους παρακαλέ-σης εκ μέρους σας νάρθούν και να σας βρούν εδώ. Θα βρήτε, βέβαια, εύκολα το πρόσωπα για να δικαιο-λογήσετε την πρόσκληση αυτή. Ο θάνατος του φόν Ρατάιμ π.χ. θα μπο-ρούσε να σας δώση την δικαιολογία αυτή. Θα τους ρωτήσετε άν έχουν τί-ποτε νεότερα. Δεν είναι έτσι;

Ηδη όμως είχε φανή ο Τζών.

Η Νόρα του είπε όσα της είχε συμ-βουλέψει ο Χάρβεϋ. Ο Τζών, όμως, της είπε πως τόσο ο θείος της όσο και ο εξαδελφός της είχαν έγκατα-λείψει πριν λίγη ώρα τον πύργο.

— Πολύ καλά, έκανε ή Νόρα, μπο-ρείτε να πγαίνης, Τζών.

— "Ημουν βέβαιος γι' αυτό, είπε θριαμβευτικά ο Γκράχαμ, όταν ο ύ-πηρέτης βγήκε. Βλέπετε λοιπόν δε-σποινίς ότι όλα γίνονται όπως τα φαντάσθηκα;... Τώρα μπορούμε να πάμε εις συνάντησιν αυτού του Γκριμ-λιχ. Είμαι της γνώμης ότι θα μάθω-με εκεί κάτι το ενδιαφέρον....

Η Νόρα όμως κούνησε δύσπιστα το κεφάλι.

— Θα το ίδουμε βέβαια είπε. Έν τούτοις δεν με πείσατε ακόμη έντε-λως. Άδιάφορο όμως. Πάω τώρα να ντυθώ και σε δυο λεπτά θα βρίσκωμαι κάτω.

— "Υστερ' από λίγο οί δυο νέοι πη-γαίνουν με αυτοκίνητο προς το ραν-τεβού.

Ο δρόμος που ανέφερε στο τηλε-γράφημα του ο δικολάβος, βρισκόταν σε μια μακρυνή συνοικία της Νέας Υόρκης. Η συνοικία αυτή ήταν από τις λαϊκώτερες της μεγαλουπόλεως, κατοικουμένη κυρίως από εργάτας των γύρω εργοστασίων.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε άποτομα μπροτά σε ένα σπίτι άρκετά φτωχικό έξωτερικού.

Η συνέχεια στο έπόμενο!

Είναι άφελής άπόδειξις

Τά δακτυλικά άποτυπώματα;

Τά φύλλα του Λονδίνου έδημο-σίευσαν τελευταίως μια μικρή είδηση, που, μ' όλη τη συντο-μία της, θα μπορούσε νάχη τεράστιες συνέπειες για την εξέλιξη της έγκληματολογικής έπιστήμης. Ένας άγγλος λωποδύτης, κατηγο-ρηθείς για μια διάρρηξη, χωρίς καμ-ιαν άλλη άπόδειξη, πλην της αντι-παραβολής των δακτυλικών άποτυ-πωμάτων με τά άποτυπώματα που βρέθηκαν στον τόπο της κλοπής, «ά-πέδειξε» κατά τρόπον άναμφισβήτη-τον, στους βρετανούς δικαστάς ότι τά ένοχοποιητικά άποτυπώματα δεν άφέθηκαν από τά δικά του δάκτυλα, άλλ' έσχηματίσθσαν από τους... ά-στυνομικούς, που ήθελαν να τον ένο-χοποιήσουν!

Κατάπληκτοι οί δικασταί τον έρώ-τησαν πως ήτο δυνατόν ν' άπομιμηθί άλλος τά άποτυπώματα ενός τρίτου. Και ο λωποδύτης έέγηγε ότι οί ά-στυνομικοί άπετύπωσαν τά δικά του άποτυπώματα πάνω σε μαλακό κερί, το όποϊον κατόπιν έέφηρσαν επάνω στα έπιπλα του διαρρηχθέντος σπι-τιού.

Φυσικά, το γάπι αυτό δεν πέρασε από το λαϊκό των δικαστών. Και ο πολυμήχανος διαρρηκτης πήγε εκεί όπου έπρεπε να πάη. Έν τούτοις, έ-ναι γεγονός ότι οί άγγλοι δικασταί, όταν πρόκειται ν' άποφανθούν για την ένοχη ένός κατηγορουμένου, δεν στηρίζονται μόνον στα δακτυλικά ά-ποτυπώματα, αλλά ζητούν κι' άλλες άποδείξεις, για να έκδώσουν την κα-ταδικαστική τους άπόφαση. Σχετι-κώς, μάλιστα, ο διάσημος Γάλλος έγ-κληματολόγος κ. Έρρίκος Ρόνς άνα-φέρει σ' ένα πρόσφατο σύγγραμμά του, πολλές περιπτώσεις άθώωσης κατηγορουμένων, μ' όλο που τά δα-κτυλικά τους άποτυπώματα βρέθη-καν στον τόπο του έγκλήματος. Κα-τά την πολυκροτο δική των έταιρων της έγκληματικής συμμορίας Στραί-ητον, ο πρόεδρος του δικαστηρίου έ-ξώρκισε τους ένόρκους να μη στηρί-ξουν την έτυμγορία των μόνον στην άπόδειξη των δακτυλικών άποτυπω-μάτων, αλλά να λάβουν και τις άλ-λες άποδείξεις ύπ' όψιν των, έφ' έ-σον κατά την κρίσιν των, θα ήσαν έ-πιβαρυντικά. Η τελευταία κατά σει-ράν άπόφασις άγγλικού δικαστηρίου, σχετικά με το ζήτημα των δακτυλι-κών άποτυπωμάτων, χρονολογείται από το 1932, όποτε ο διαρρηκτης Τζαίημς Κράννυ, μ' όλο που τά ίχνη των δακτύλων του βρέθηκαν στα έ-πιπλα του ληστευθέντος, άπηλλάγη πανηγυρικός. (Η άπόφασις αυτή ά-ναφέρεται εις το σύγγραμμα του Ρόνς «Η έπιστήμη και αί έγκλημα-τικά έρευναί»).

Για την ιστορία του πράγματος, σημειώνουμε ότι ή μικρούλα είδησις που μάς έδωσε το θέμα του παρόντος άρθρου, μοιάζει, κατά παράδοξον σύμπτωσιν, με την περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς, που άναφέρεται στο γνωστό μυθιστόρημα του Κόναν Ντό-λου.

Ένα άλλο μυθιστόρημα του λόρ-δου Κόρρελ στηρίζει κι' αυτό την ύ-πόθεσή του πάνω σ' ένα πλαστό δα-κτυλικό άποτύπωμα. Άλλ' ούτε ή πρώτη περίπτωσις, ούτε ή δεύτερη μπορούν να συμβούν στην πραγματι-κότητα. Διότι οί συλλογισμοί των μυθιστοριογράφων ξεκινούν από κά-τι το άπίθανο.

Ό σόδο, το ζήτημα των δακτυλι-κών άποτυπωμάτων παρουσιάζει ά-κόμα πολλές πρωτότυπες και άπροσ-δόκητες ύψεις. Τον Μάϊον το 1936, αίφνης, βρέθηκε κάποιος του όποιου τά δάκτυλα δεν άφηναν κανένα ά-ποτύπωμα! Ήταν κάποιος "Ινσλεε Μουντ, έντιμος άμερικανός έμπορος, έγκατεστημένος από πολλά χρόνια στο Μπουένος Άϊρας. Ο κ. Μάουντ, έπιθυμών ν' άποκτήσθ κάτι πιστο-ποιητικά ταυτότητα, παρουσιάσθη-

ύλ «Η έπιστροφή του Σέρλοκ Χόλ-μς».

Ίδου με λίγα λόγια το θέμα: Πρό-κειται για έναν άνδρα, που θέλει, για λόγους φοβερού μίσους, να ένοχο-ποιήσθ τον άνεψιό του επί φόνω και να τον ιδί καταδικαζόμενον εις θά-νατον. Και ίδου τι μηχανεύθηκε ο αίμοβόρος αυτός θείος: Έβγαλε τον άνεψιό του να υπογράψη ένα γράμ-μα όχι με την υπογραφή του, αλλά πατώντας τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού, πάνω σε άναλητό βουλο-κέρι. Μόλις έφυγε, ο θείος έσέκωσε το άποτύπωμα αυτό με κερί και ύ-στερα σχηματίσας το θετικό άποτύ-πωμα, το λέρωσε με αίματα και το έέφηρσε στον τοίχο του γραφείου

του. Κατόπιν έρριξε κι' άλλα αίμα-τα μέσα στο γραφείο, για να δώση την έντύπωσιν κάποιου φόνου, ύστε-ρα έβαλε φωτιά στο σπίτι κι' έξηφα-νίσθη, για να παρακολουθήσθ από μακριά πως θα έξυπλεγε ο άνηψιός του. Εύτυχως για τον τελευταίο, ή έπέμβασις του Σέρλοκ Χόλμς έδωκε στους άστυνομικούς την όρθή κατεύ-θυνση κι' έτσι τά έγκληματικά σχέ-δια του θείου έματαιώθησαν.

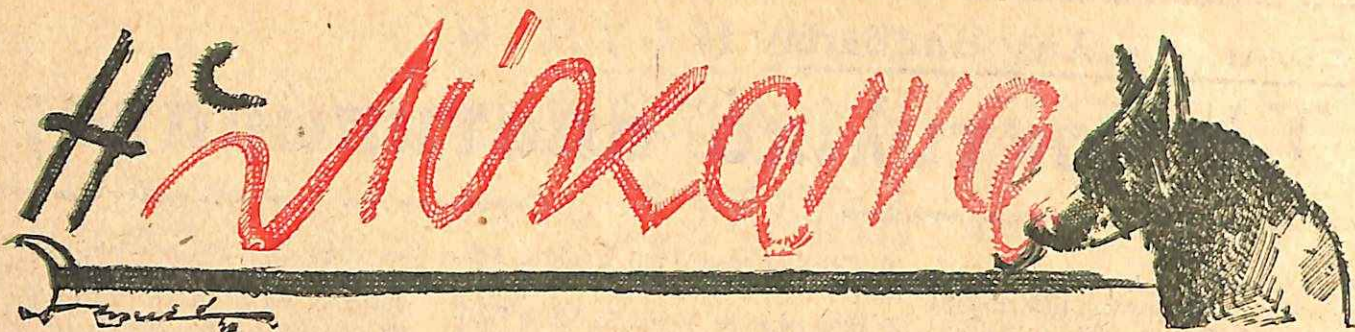
Ένα άλλο μυθιστόρημα του λόρ-δου Κόρρελ στηρίζει κι' αυτό την ύ-πόθεσή του πάνω σ' ένα πλαστό δα-κτυλικό άποτύπωμα. Άλλ' ούτε ή πρώτη περίπτωσις, ούτε ή δεύτερη μπορούν να συμβούν στην πραγματι-κότητα. Διότι οί συλλογισμοί των μυθιστοριογράφων ξεκινούν από κά-τι το άπίθανο.

Ό σόδο, το ζήτημα των δακτυλι-κών άποτυπωμάτων παρουσιάζει ά-κόμα πολλές πρωτότυπες και άπροσ-δόκητες ύψεις. Τον Μάϊον το 1936, αίφνης, βρέθηκε κάποιος του όποιου τά δάκτυλα δεν άφηναν κανένα ά-ποτύπωμα! Ήταν κάποιος "Ινσλεε Μουντ, έντιμος άμερικανός έμπορος, έγκατεστημένος από πολλά χρόνια στο Μπουένος Άϊρας. Ο κ. Μάουντ, έπιθυμών ν' άποκτήσθ κάτι πιστο-ποιητικά ταυτότητα, παρουσιάσθη-

κε στην άργεντινή άστυνομία, όπου τον ύπεγράωσαν, σύμφωνα με τον κα-νονισμό, να θέση τον αντίχειρά του σε μια πλάκα με φύμο. Το δάκτυ-λο δεν άφισε κανένα άπολύτως άπο-τύπωμα. Κατάπληκτος ο προϊστάμε-νος του Τμήματος Σημάνσεως, έκα-νε μια έρευνα. Και άπέδειχθ ότι όχι μόνον ο κ. Μάουντ, αλλά και ή μη-τέρα του και τά δυο του αδελφια δεν είχαν στην άκρη των δακτύλων τους τις χαρακτηριστικές αυτές αύλακες, που σχηματίζουν τά γνωστά άποτυ-πώματα!

Πολλοί έγκληματαί, φοβούμενοι την ύπηρεσία σημάνσεως, φροντίζουν να εξαφανίζουν τ' άποτυπώματά τους ή να τά παραμορφώνουν. Μια από τις δραματικώτερες περιπτώσεις του είδους αυτού έσημειώθη το Σε-πτέμβριο το 1934 στο Λονδίνο, με την ύπόθεση των πλαστών συναλλα-ματικών της Αϊρ Σπίντ. Ένας κά-ποιος Γκν Νιούμπουλντ είχε κληθί από την άστυνομία για να δώση ώρι-σμένες έξηγήσεις επί τεσσάρων πι-στοποιητικών, τά όποια είχαν το ίδιο όρθογραφικό λάθος που έγινε άφορ-μή ν' άνακαλυφθί ή παραγνώρισις. Ο Νιούμπουλντ έπήγε στην πρώτη φορά στην άστυνομία. Όταν του εί-παν ότι θα τον καλέσουν και πάλι, για μια συμπληρωματική έέτασις, παρεκάλεσε να μη τον καλέσουν πρό της παρελεύσεως σαράντα όκτώ ώ-ρων. Το 2ο ύποαγέθησαν. Άλλ' έκ-τοτε, ο άμερικανός δεν ξαναφάνηκε στα γραφεία της Σκότλαντ Γουάρδ. Δυό μέρες άργότερα, βρήκαν το πτώ-μα του μέσα στο δωμάτιο του ξενο-δοχείου του, κοντά στη Ντόβερο Στρήτ. Προτού δηλητηριάσθ, ο Νι-ούμπουλντ αυτός είχε κάψει τις ά-κρες των δακτύλων του με βιτριόλι. Και ή Σκότλαντ Γουάρδ, όπως επί-σης και ή Γενική Άσφάλεια των Πα-ρισίων, προσπαθούν ακόμα να μά-θουν την πραγματική ταυτότητα του μυστηριώδους αυτού παραγνώκτου. Σ' ένα πρόσφατο δράμα που έση-μειώθη στη Σκωτία, στο δρόμο που συνδέει το Έδιμβούργο με το Καρ-λάιλ, τά δάκτυλα των άνευρεθέντων θυμάτων είχαν άποκοπή και ριφθί μέσα στο ποτάμι. Παρ' όλες, όμως, τις προφυλάξεις αυτές, ή άστυνομία δεν άργησε να συλλάβη το δολοφόνο. Ήταν ο διάσημος δόκτωρ Ρούξτον, ο όποιος και άπηγορεύσθ τον πε-ρασμένο Δεκέμβριο, διότι έσκότωσε τη γυναίκα του και την κόρη του! Έν πάσει όμως περιπτώσει οί ει-δικοί έπιστήμονες πειραματίζονται πρό πολλού έπ' αυτό το ζήτημα των Δακτυλικών άποτυπωμάτων συγ-κρίνοντας συνεχώς τις μυριάδες των άποτυπωμάτων των άστυνομικών άρ-χιών, διότι το ζήτημα είναι σοβαρώ-τατον άφού εις τά δακτυλικά άποτυ-πώματα στηρίζεται ως επί το πλεί-στον ή δικαιοσύνη διά την τιμωρίαν των ένόχων...

ΛΕΩΝ ΤΡΑΪΧ

Ένα άριστουργηματικό διήγημα του Ζαν ντε Λα Βαράνν

Ο Μαρσιάλ; Ένας παίδαρος ως εκεί πάνω, με τάγια λιγερή, και μ' ένα ξευπνο πρόσωπο, γεμάτο γλύκα και λεβεντιά. Μαμαγκός. Και τις Κυριακές, δεινός χορευτής, έξοχος τραγουδιστής και μέγας καρδιοκατακτητής.

Κανένα κορίτσι δεν του φερνότανε σκληρά. Όλες λιγώνονταν μόλις τον αντίκρυζαν. Αλλά οι φίλοι του δεν τον ζήλευαν. Οι έρωτές του ήταν όλοι εύθυμοι και η συμπεριφορά του απέναντι των αντιζήλων του ιπποτική. Λεβέντης με μία λέξη.

Η Φαουστίνη; Τελείως διαφορετικός τύπος. Σοβαρή, λιγομίλητη, α-γέλαστη. Ο πατέρας της ήταν ένας ξυλοκόπος. Ισπανός ξενιτεμένος, που ριζώσε στη Νορμανδία, έρωτο-παρμένος από την ξανθομάλλη Μαρία Γκουρίε.

Στην αρχή, ο καστιλλιανός άγα-ποδσε την γυναίκα του τρελλά, μέ-χρι θανάτου. Όταν όμως κατάλαβε ότι η Μαρία δεν μπορούσε να στρώ-ση κι' εξακολουθούσε να κάνει τα γλυκά μάτια σ' όλον τον κόσμο, έ-πηρε τα μάτια του κι' έφυγε για την Καλιφόρνια, στην Αμερική.

Στην αρχή έστειλε στη γυναίκα του μερικά μικροποσά, που τα συν-ώδευε με γράμματα γεμάτα στορ-γή και λατρεία, γι' αυτήν και για το κοριτσάκι τους, τη Φαουστίνη.

Δεν της κρατούσε καμιά κακία για τις αμαλωσύνες της.

Ύστερα όμως έπαψε να γράφει. Κι' ένα πρωί η Μαρία έλαβε ένα γράμμα από τον πρόξενο του Σάν-Φρατζίσκο, που της έγραφε ότι ο άν-δρας της πέθανε από τους κόπους και τις στερήσεις.

Δεν ήταν όμως μόνον αυτό: Τρεις εβδομάδες αργότερα, η Μαρία Γκου-ρίς έλαβε ένα γράμμα, σταλμένο από το μακαρίτη, λίγες μέρες προ-τού πεθάνει, γράμμα που καθυστέ-ρησε από λόγους έντελως τυχαίους.

Θά πεθάνω, της έγραφε ο άνδρας της. Σε συγχωρώ για όλα. Φρόντι-τε να παντρευτείς. Η τελευταία μου σκέψις είναι για σένα και για την Φαουστίνη μας. Σε ευχαριστώ που μου γνώρισες τί είναι η πραγματική αγάπη.

Τό — άς το πούμε — μεταθανάτιο αυτό γράμμα επέδρασε πολύ στο ή-θικό της Μαρίας.

Επένθησε πραγματικά τον μακα-ρίτη. Ύστερα παντρεύτηκε κάποιον από τους πολλούς φίλους της και άφωσιώθηκε σ' αυτόν και στην κό-ρη της.

Ο Ισπανός ξαναζούσε μέσα στο σώμα της κόρης του, όπως και μέσα στην ψυχή της. Μονάχα που τα θα-θυγάλανα μάτια της Νορμανδής μη-πέρας είχαν αποχρωματίσει τις κό-

ρες των ματιών της θυγατέρας της. Και η Φαουστίνη, μελαχροινή, μαυ-ρομαλλούσα, άρρενωπή σαν σωστή καστιλλιανή, προκαλούσε θαθεία έν-τύπωση με τα γαλανά της μάτια. Στα δεκαοχτώ της χρόνια, με το εύρω-στο και μεστό κορμί της, ήταν η έν-σάρκωσις της φυσικής μεγαλειότη-τος.

Η μελαψή επιδερμίδα της ήταν τόσο στρωτή και λεία, ώστε οι άρ-μονικές γραμμές του κορμιού της να θυμίζουν τα υπέροχα εκείνα αγάλ-ματα, που βγήκαν από τη σμίλη έν-δόξων καλλιτεχνών. Τα μαύρα πυ-κνά μαλλιά της έπλαισιώναν όραμα-τικά το πρόσωπό της, που το φωτί-ζε η λάμψις των κατάσπρων δον-τιών της. Και όλοι την εθαύμαζαν, ενώ συγχρόνως την φοβόντανε. Οι νέοι του χωριού την είχαν ονομάσει «Λύκαινα»...

Ένα κυριακάτικο απόγευμα, βγή-κε για πρώτη φορά στο δημόσιο χο-ρό του Σαιντ-Εδρουά-Φορέ. Ο χο-ρός ήταν γι' αυτήν ένα είδος θρη-σκείας. Μέχρι τότε όμως χόρευε μο-νάχη της στο σπίτι, με άλλα κορί-τσια.

Φυσικά, στο χορό ήταν και ο Μαρσιάλ. Μόλις την είδε, τον έπια-σε κάτι σαν σκοτοδίνη. Πρώτη φο-ρά την έβλεπε από κοντά. Κι' αυτός που ήταν τόσο έπιπλωτος στις έρω-τοδουλειές, αισθάνθηκε μία περίε-ρη δειλιά.

Πλησίασε κάποιον φίλο του και τον παρεκάλεσε να τον συστήση στη Φαουστίνη.

— Θέλετε να χορέψουμε μαζί; της είπε δειλιά, με φωνή φοβισμένη.

Εκείνη τοστέιλε ένα μικρό χαμό γελο και άνοιξε την άγκαλιά της.

Χορέψανε σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Οι φιγούρες που έπινούσε διαρκώς ο Μαρσιάλ δεν φαινότανε καθόλου άγνωστες στη Φαουστίνη, μ' όλο που για πρώτη φορά χόρευε πραγματικά, μ' ένα άνδρα.

Οι νέοι και τα κορίτσια των χω-ριών κρατιώνται σε μιά απόσταση, όταν χορεύουν, χωρίς να σφίγγων-ται πολύ. Ο Μαρσιάλ όμως και η Φαουστίνη, δίχως να το καταλάδουν έσφίχθηκαν δυνατά και τα στήθη τους συνεθλίσοντο από την περίπτu-ξη. Όταν η όρχήστρα σταμάτησε, χωρίσανε χωρίς λέξη, σαν ξηγντλη-μένοι.

Ο Μαρσιάλ περίμενε δύο χορούς, που η Φαουστίνη τους άρνήθηκε στους άλλους.

Όταν στον τρίτο χορό προχώρησε προς το μέρος της, η Λύκαινα του άνοιξε από μακριά την άγκαλιά της, σαν να παραδινότανε,

Και τη δεύτερη αυτή φορά χορέ-ψανε με πιό γλυκειά ευχαρίστηση, μεθυσμένοι από τη συνεννόηση των δυο σωμάτων τους.

Αγαπήθηκαν. Κι' η αγάπη τους ήταν φλογερή, παράφορη, ήφαισται-ώδης.

Όταν βλεπόντανε, τα κορμιά τους έμαστιγώνοντο από ένα περιέργον ήδονικό έρεθισμό. Και η άγρια Λύ-καινα δεν μπορούσε να εξηγήση πώς την έμάγεψε τόσο παράξενα ο νεαρός συχωριανός της.

Αρραβωνιάσθηκαν. Κι' άρχισαν να μιλούν για γάμο.

Όταν ο Μαρσιάλ παρουσίασε τη μνηστή του στους γονείς του, ο πα-τέρας του, μέγας γυναικάς στα νειά-τα του, έρριξε στη Φαουστίνη ένα βλέμμα τόσο λαίμαργο, που η γυναί-κα του θύμωσε.

— Λοιπόν, πατέρα; ρώτησε ο Μαρ-σιάλ, όταν η Φαουστίνη άκολούθη-σε τη μητέρα του στο διπλανό δωμά-τιο για να τα πουν.

— Μμ! Πρόδεξε, φίλε μου... πρό-σεξε πολύ... Το φοβάμαι πολύ αυτό το άγριμ... Αμφιβάλλω άν θα υπο-ρέσης να το δαμάσης και να το κά-νης μία ύποτακτική νοικοκυρά... Την έχεις άπολαύσει τουλάχιστον;

Ο Μαρσιάλ έγινε κατακόκκινος ά-πό το θυμό του.

Πώς τόλμησε ο πατέρας του να σκε-φθή ένα τέτοιο πράγμα; Βέβαια, τάλ-λα κορίτσια που είχε γνωρίσει τυ-χανε κάνει ώρισμένες παραχωρή-σεις. Την Φαουστίνη όμως την είχε σεβάσθι...

Χωρίς ν' άπαντήση στον πατέρα του, πήγε στο διπλανό δωμάτιο, ό-που η μητέρα του έδειχνε στη Φαου-στίνη κάτι σεντόνια κεντητά.

Οι νεόπαντροι αγόρασαν ένα μι-κρό σπίτικι, κρυμμένο μέσα στο γει-τονικό δάσος, μία ώρα μακριά από το χωριό.

Ο Μαρσιάλ δεν είχε άποβάσει το εύθυμο και παιχνιδιάρικο ύφος του, που στην αρχή έκανε τη σοβαρή Φα-ουστίνη να τρομάζει.

Σιγά-σιγά όμως η πεποίθησις ό-τι ο άνδρας αυτός ήταν άποκλειστι-κά δικός της, της έδωσε το γέλιο, που της ήταν άγνωστο μέχρι τότε. Η άλλεγροσύνη του Μαρσιάλ την ευ-χαριστούσε, όπως η σπιρτάδα της σαμπάνιας ευχαριστεί τον μελαγχο-λικό πότη.

Τους πρώτους μήνες δούλεψαν και οι δυο πολύ. Ο Μαρσιάλ ήθελε να έπιπλώση το σπίτι του στην εντέ-λεια και να τα κάνει όλα όπως τά-θελε. Η Φαουστίνη βλέποντάς τον

πεσμένον έτσι στη δουλειά, τον κρυ-φοκαμάρωνε.

Όστόσο πολλές φορές ο Μαρσιάλ άφινε τα έργαλεία του, άρπαζε την Φαουστίνη στην άγκαλιά του και της ξεριζώνε τα χείλη με τα ρου-φηχτά φίλια του.

Και τα βράδυα, μετά το φαγί, το νεαρό άντρογυνο χόρευε μονάχο του με τη συνοδεία του θερμού τραγου-διού των...

Μία μέρα ο Μαρσιάλ, εκεί που τα κτοπούσε την επίπλωση και τη δια-κόσμηση του σπιτιού, κρέμασε πά-νω από το τζάκι ένα παμπάλαιο σκου-ριασμένο τουφέκι, στον ύποκόπανο του οποίου ήταν σκαλισμένο το κεφά-λι ενός ελαφιού.

Μόλις το κρέμασε, είπε γελώντας: — Να για τους χωροφύλακες!

Χωρίς να καταλάβη, γέλασε και η Φαουστίνη.

Ύστερα όμως από λίγο, ο Μαρ-σιάλ έβγαλε από το μπαούλο του έ-να ώραιο κυνηγετικό όπλο τελευταί-ου συστήματος, πολύ άκριβό, που το καμάρωνε σιωπηλός. Η Φαουστί-να τον κύτταζε με άπορία. Εκείνος το κατάλαβε και της είπε:

— Παλαιά ιστορία... Τώρα πάνε, σβύσανε αυτά τα πράγματα...

Και άναστένεξε.

Πολλές φορές, τα φεγγαρόλουστα βράδυα που έδιναν στο δάσος μία μαγική άνταύγεια, ο Μαρσιάλ ση-κωνόταν από το κρεβάτι του και πλησίαζε στο παράθυρο. Έμενε άρ-κετή ώρα άνειροπολώντας.

— Έλα, λοιπόν! Του φώναζε η Φα-ουστίνη μισοάνησυχη και μισοξυπνη-μένη.

— Ναί... έρχομαι... ένα λεπτό!

Και άνόμεκτα εξαίπαρνε τη ζε-στή θέση του, πλάι στην γυναίκα που τον δεχότανε με χάδια.

Αλλά η έκμυστήρευσις δεν άργη-σε να γίνει. Μόλις την άκουσε η Φα-ουστίνη, τρόμαξε. Ο Μαρσιάλ ήθε-λε να ξαναρχίση τη λαθροθηρία.

Όστε δεν του ήταν άρκετή η ά-γάπη της; Κατάπληκτη έμαθε ότι ο άνδρας της ήταν άρχηγός μιας όλο-κληρης σπείρας. Τροφοδοτούσε με λαθροάιο κυνήγι, ένα πλήθος από ξε-νοδοχεία και σπίτια. Η δουλειά αυ-τή του άφηνε πολλά λεφτά. Να από-τού προήρχοντο τα δαχτυλίδια και τα βραχιόλια που στόλιζαν τα χέρια της.

— Άλλ' έχουμε άρκετή περιουσία σήμερα, είπε η Φαουστίνη.

— Ναί, αλλά το πάθος του κυνη-γιού είναι μέσα στο αίμα μου. Δεν μπορώ ν' άνθέξω άλλο.

Εκείνη άπέστρεψε το πρόσωπό της για να μην ιδή τα δάκρυά της. Από τώρα λοιπόν τη θαρέθηκε; Και ζητούσε άλλες συγκινήσεις; Δεν του ήταν άρκετή η ευχαρίστησις που τουδινε αυτή;

— Και άν σε άνακαλύψουν οι δα-σοφύλακες; τον ρώτησε.

— Ξέρω να ξεγυλιστώ μέσα από τα χέρια τους, μικρούλα μου. Και τώρα σε άφίνω... Θα λείψω δυο-τρεις ώριπτες...

— Θα έλθω κι' εγώ μαζί σου... Πά-με!

Του κάκου ο Μαρσιάλ διεμαρτυ-ρήθη, γκρίνιαζε, φώναζε. Η Φαου-στίνη δεν ήθελε τίποτα ν' άκούση.

Τότε ο λαθροθήρας σκανδαλιμέ-νος από την άπροσδόκητη αυτή φά-σι, κολακευμένος για το θάρρος της Λύκαινας, είπε:

— Έλα, τέλος πάντων, φοδερό-μου κορίτσι!

Και την πήρε μαζί του, για να σκοτώσουν ελάφια.

Οι κυνηγετικές περιπέτειες άνανέ-ωσαν την αγάπη τους. Όχι βέβαια, την αγάπη της Φαουστίνης που δεν μπορούσε να μειωθεί, αλλά τον έρω-τα του Μαρσιάλ, που χάρηκε τρομε-ρά βλέποντας το σύνδεσμό του με την γυναίκα του να παίρνει μία μορ-φή συναδελφωσύνης, μιάς συναδελ-φωσύνης που τον έκανε να μοιράζε-ται μαζί της, εκτός από το μέλι της σαρκικής αγάπης και άλλες τερπνές άπολαύσεις.

Μέσα σε δυο μήνες η Φαουστίνη έσκόπευε περίφημα και πετύχαινε τα πουλιά στο φερό.

Ο Μαρσιάλ, που προτιμούσε τους λαγούς και τα ελάφια, εθαύμαζε την ικανότητά της. Και όταν τα χα-ράματα έπέστρεφαν στο σπίτι τους φορτωμένοι από κυνήγι, πέφτα-νε για ύπνο με ξεχωριστή ευχαρί-στηση.

Ήλθε όμως μία μέρα, που οι δα-σοφύλακες άρχισαν να τους στενο-χωρούν με τις συχνές περιπολίες τους. Και το ζευγάρι των λαθροκυ-νηγών κατέθεσε τα όπλα και κλεί-σθηκε στο σπίτι μέχρις ότου χαλα-ρώθη η καταδίωξις.

Ο Μαρσιάλ ξανάρχισε να δου-λεύει στο εργαστήρι και να παίρνει παραγγελίες.

Κι' από τη στιγμή αυτή, ύστερ' ά-πό ενός έτους άρμονική ζωής, η Φα-ουστίνη δοκίμασε τις πρώτες στε-νοχωρίες. Ο Μαρσιάλ άρχισε να φεύγει από το σπίτι και να την άφι-νη μόνη.

Ο νέος αυτός, μ' όλη του την ά-ληθινή αγάπη που για πρώτη φορά αισθάνθηκε στην καρδιά του, δεν εί-χε άλλάξει κατά βάθος. Μέσα στα τρίασάθα του είχε του διατηρούσε την ψυχροσύνη του άνυπαντρου νέ-ου, που ήθελε να παίξει διαρκώς με τον ελαφρό έρωτα και τις εύκολες κατακτήσεις.

Εξ άλλο, τα κορίτσια του χωριού που ζήλευαν για την άφοσίωσή του προς τη Λύκαινα, έκαναν πώς και τί για να τον ξαναπάρουν. Ο αίχμα-λωτισμένος Δόν Ζουάν έπρεπε να ξα-ναβήρη την έλευθερία του.

Και μία μέρα ο Μαρσιάλ έρέθηκε μπλεγμένος με μία μικρή ξανθομά-λη.

Η δυνατή αντίθεσις που σχημάτι-ζε η νόστιμη αυτή μικρούλα με την Φαουστίνη, έρέθιζε τρομερά τις αί-σθήσεις του νέου. Και λησμονώντας τη Λύκαινα, περνούσε ώρες ολόκλη-ρες κοντά στα ελαφρά χάδια της ξανθής.

Όστόσο τη μέρα που τα χέρια του άγγιξαν άκροθιγώς τον άπηγορευμέ-νον αυτόν καρπό, η Φαουστίνη το κα-τάλαβε, χάρις σε μία τρομερή δι-ασήθηση. Ίσως γιατί ο Μαρσιάλ έ-πέστρεψε στο σπίτι με ύφος κατα-κτητού. Ίσως, γιατί ένοχος όπω-ς ήτανε, φάνηκε άπέναντι της γυναι-κας του πολύ πιό τρυφερός από κά-θε άλλη φορά. Και από τη στιγμή εκείνη, η Λύκαινα ξανάχασε το γέ-λιο της.

Το ποιά της επαύριον του είπε: — Άν πές με μιάν άλλη γυναίκα, κι' εγώ δεν ξέρω τί μπορεί να γίνει.

Ο Μαρσιάλ δεν άπάντησε. Μέσα του όμως αισθάνθηκε κάποιον άόρι-στο τρόπο.

— Ένα Σάββατο, μόλις η Φαουστί-

να ξεκίνησε για το χωριό, όπου ή-θελε να κάνει ώρισμένα ψώνια, ο Μαρσιάλ έποφελθεις της εύκαιρί-ας, έτρεξε κοντά στη φιλενάδα του.

Αυτή τη φορά έπέστρεψε πραγμα-τικώς ένοχος, και να η Φαουστίνη, που τον περίμενε στο κατώφλι της πόρτας.

Δικαιολόγησε το ξεπόρτισμά του, λέγοντας ότι πήγε να πάρη κάποια παραγγελία. Η γυναίκα του δεν του άπάντησε και έπεδόθη άμίλητη στις δουλειές του σπιτιού.

Ύστερ' από λίγες ώρες ο Μαρ-σιάλ άνέθηκε από την έξωτερική σκάλα στη σοφίτα του σπιτιού, για να πάρη κάτι καθρόνια. Εκεί που έψαχνε, άκουσε στη σκάλα τα θή-ματα της Φαουστίνης.

Και σε λίγο:

— Σε προειδοποιώ, Μαρσιάλ, άν δεν άφίσης άμέσως αυτή τη γυναί-κα... θα πέση μεγάλη συμφορά στο

— Δεν θα βγής από δω, άν δεν ύ-παγάψης το γράμμα!

οπίτι μας!
Ο Μαρσιάλ έκανε τον άντζερο.
Κάθισε πάνω σ' ένα μαδέρνι και τη
ρώτησε:

— Για ποιά γυναίκα μιλάς; Είσαι
τρελλή!

— Μιλάω για τη Ζάν Ταλέα... Με
άπατρες μαζί της!

Και πριν εκείνος άντζεξη το στόμα
του για να διαμαρτυρηθί, η όλιγό-
λογη Φαουστίνα τον έλουσε με τέ-
τοιες ύβριστικές εκφράσεις κι' εξέ-
φρασε τέτοια αγανάκτηση, ώστε ο
Μαρσιάλ φοβήθηκε.

Πρώτη φορά έβλεπε τη γυναίκα
του άγριεμένη. «Όλη η δύναμις των
εικόσιπέντε χρόνων του τόν έγκατέ
λειψε. Είχε τελείως παραλύσει.

Ν' άρννη; Δεν μπορούσε. Κι' ο
πάντοτε γελαστός Μαρσιάλ, λησμο-
νώντας την ηλικία του, ξανάγινε παι-
δι κι' άρχισε να κλαίη.

Πέρασαν δέκα λεπτά καταθλιπτι-
κής σιγής.

Ύστερα η Φαουστίνα, με φωνή
μαλακωμένη — τó μίσος είχε φύγει
από μέσα της μαζί με τόν χειμαρ-
ρο τών λόγων της — είπε στον άνδρα
της έπιτακτικά:

— Να ένα γράμμα κι' ένας φάκελ-
λος με τη διεύθυνσή της. Θά υπο-
γράψης αυτά που έγραψα. Θά υπο-
γράψης τόν άποχαιρετισμό σου και
θά μου ρίξης τó γράμμα αυτό κά-
τω. Δεν θά έγης από δώ, αν δεν ύ-
πογράψης κι' αν δεν μου ρίξης τó
γράμμα, για να τó στείλω σ' αυτή
την παληοβόρα! Μην έπιχειρήσης
να κατέβης... θά σέ σκοτώσω! Και
θά σκοτώσω κι' αυτήν ύστερα! Και
στο τέλος θά σκοτωθώ κι' εγώ! Θά
στέκωμαι στη βάση της σκάλας... Ά-
κους;

Και χωρίς να προσθέση τίποτε άλ-
λο, κατέβηκε από τη σοφίτα και πή-
ρε τη σκάλα, για να μη μπορεί να
φύγη ο άπιστος.

— — —
Ο Μαρσιάλ έμεινε σάν μαρμαρω-
μένος από τó φόβο και την ταραχή.
Τά ύβριστικά λόγια της γυναίκας
του χοροπηδούσαν σάν δαίμονες μέ-
σα στη σκέψη του κι' έπί ένα τέταρ-
το της ώρας ούτε σάλεψε καν από
τη θέσι του.

Στά πόδια του βρισκόταν τó γράμ-
μα που τó είχε πετάξει η Φαουστί-
να. Τό πήρε, τó διάβασε, τó ξανα-
διάβασε, τó ξαναδιάβασε, χωρίς να
τό καταλαβαίνει. Δεν είχε παρά μο-
νάχα δυό άράδες. Μέσα όμως στις
δυό αυτές άράδες ήταν γραμμένη
τέσσερες φορές η πιο πρόστυχη θρι-
σία που μπορεί κανείς να κάνη σε
μία γυναίκα.

Ο Μαρσιάλ άφησε να πέση τó
γράμμα από τά χέρια του, έπανα-
λαμβάνοντας μεγαλόφωνα τη θρι-
σία. Και τότε άντελήφθη ότι τη θρι-
σία αυτή την άπηύθυσε στη Φαου-
στίνα του. Είχε πιά μιήσει τη γυ-
ναίκα του και κατελήφθη ξαφνικά
από μιάν έρωτική νوستαλγία προς
την ξανθή, τη γαλανή Ζαννέττα.

— Ω! Η φοβερή Λύκαινα, η λύκαι-
μή τά νύχια της και τά δόντια της,
με τίς σιωπές της και τά μουγκρη-
τά της. Σε τί έπικίνδυνη μαινάδα
είχε δώσει την άγάπη του!

Πλησίασε στην πόρτα της σοφί-
τας. Είδε ότι η σκάλα είχε άφαιρε-
θί. Κι' αντίκρυ, στο φράχτη, η Λύ-
καινα περίμενε με τó τουφέκι στα
χέρια!

Η λύσσα του Μαρσιάλ δεν είχε
τόρα όρια. Καταράσθηκε τó παρελ-
θόν του, έχασε όλες τις έρωτικές ά-
ναμνήσεις του και θάβιζε μέσα στη
σοφίτα σάν θηρίο κλεισμένο μέσα

Η ΛΥΚΑΙΝΑ

στον κλωθό του. «Ω, τη Λύκαινα!..
«Ω, τó άνημερο θηρίο!..

Και πήρε την άπόφασή του ο Μαρ-
σιάλ. Δεν θά τó υπέγραφε αυτό τó το-
γράμμα! Δεν μπορούσε να ταπεινω-
θί άλλο σ' αυτή τη γυναίκα, που ο
πατέρας του την είχε καταλάβει με
την πρώτη ματιά! Θά έμενε κλεισμέ-
νος μέσα στη σοφίτα τρεις μέρες,
τρεις, έδομάδες, τρεις μήνες αν ήταν
δυνατόν! Θά προτιμούσε να πεθάνη
από την πείνα, άλλα δεν θά υπέγραφε!
Προς τó παρόν άλλως τε, η σο-
φίτα ήταν γεμάτη από φρούτα και
ξηρούς καρπούς. «Όσο για νερό; Θά-
πινε ρακί. Στη σοφίτα θρυσκόντανε
δυό γεμάτα θαραλέακια. Να ύπογρά-
ψη; Άς περίμενε όσο ήθελε η Λύ-
καινα!

Μιά ξαφνική ιδέα που τó ήλθε,
τόν έκανε να ξεχειλίσει από χαρά.
Με τó κόκκινο μολύβι του έσβυσε ά-
πό τó φάκελλο την διεύθυνση της
Ζαννέττας κι' έγραψε στη θέση της:
«Για τη Φαουστίνα Γκουρίς». Και ύ-
πέγραψε φαρδεια-πλατιά κάτω ά-
πό τó ύβριστικό γράμμα. Ύστερα
έτρεξε στην πόρτα και πέταξε τó
γράμμα στα πόδια της Λύκαινας,
φωνάζοντας με σαρκασμό:

— Να, πάρε τó γράμμα! Είνε πε-
ριττό να τó ρίξης στο ταχυδρομείο.
μείο. Άπευθύνεται στα μούτρα σου!

— — —
Ύστερ' από μισή ώρα, ο Μαρσιάλ
κοιμότανε θαραιά πάνω στα ξηρά
χορτάρια. Είχε πιη τόσο ρακί, ώ-
στε να μη μπορεί να τόν ξυπνήση ού-
τε κανόνι.

Έτσι, όταν η Φαουστίνα τούστελ-
νε από κάτω τó θρήνο και τη μετα-
μέλεια της, φωνάζοντας σπαρταχι-
κά για να τη συγχωρήση, ο Μαρ-
σιάλ δεν άκουσε τίποτα.

Και η Φαουστίνα, άποκαμωμένη,
κλείστηκε στο δωμάτιό της και τώ-
ριξε κι' αυτή στο πιστό, για να ξε-
χάση την πίκρα της.

Ο άπιστος εξύπνησε τó πρωί της
άλλης μέρας. Κι' είχε πάρει την ά-
πόφασή του να φύγη, να φύγη μα-
κριά, να μη ξαναγυρίση ποτέ πιά
στην άγκαλιά της Λύκαινας. Κάρ-
φωσε γερά τρία μεγάλα καθρόνια,
τό ένα κατά μήκος τού άλλου, τάρ-
ριξε από την πόρτα της σοφίτας και
γλύστρησε ως τó έδαφος, χωρίς να
τόν άντιληφθί καθόλου η Φαουστί-
να. Ύστερα από δυό ώρες αυτός κι' η
Ζαννέττα παίρνανε τó τραίνο και
ξεκινούσαν για μία πόλη μακρινή.

Όταν η Φαουστίνα ξύπνησε κατά
τó μεσημέρι, με τó κεφάλι ακόμα
θαρό από τó πιστό, έτρεξε να στε-
ρεώση τη σκάλα για ν' άνεβή έπά-
νω στη σοφίτα.

Τρόμαξε! Κατάλαβε ότι τó που-
λι είχε κάνει φτερά. Τρέχει γραμ-
μή στο σπίτι της ξανθής και μαθαί-
νει τη φυγή των έραστών. Σωριά-
ζεται χάμω άναίσθητη κι' όταν σέ
λίγο συνέρχεται βλέπει ότι την έ-
χουν μεταφέρει στο σπίτι της.

— — —
Εξ όλόκληρου μήνες περίμενε
τόν κολό της. Για να διασκεδάξη τη
θλίψη της, τάρριχνε στο πιστό και
χόρευε και τραγουδούσε. «Όλα τ' ά-
γαπημένα τραγούδια τού Μαρσιάλ
τά έπανελάμβανε άκατάπαυστα.

Ύστερα άρχισε να κυνηγά. Οι
δασοφύλακες την έβλεπαν συχνά,
κανένας όμως δεν ήθελε να την πει-

ράξη. Ένοιωθαν τόν πόνο της και
τη λυπούντανε. Λυπούντανε τη Λύ-
καινα...

Ένα πρωί δεν είχε πιά κουράγιο
για τίποτε η Φαουστίνα. Είχε άπο-
κάμει. Κλείδωσε τó σπίτι της, πέτα-
ξε τó κλειδί στο πηγάδι και χώθηκε
μέσα στο δάσος. Ξαναγύριζε στους
όμοφύλους της.

— — —
Οι καστιλιάνοι ξυλοκόποι καθόν-
τανε γύρω από μία μεγάλη φωτιά
και σιγοτραγουδούσαν με τις κιθά-
ρες τους τά νουσταλγικά τραγούδια
της πατρίδας των. Όταν η Λύκαινα
παρουσιάστηκε μπροστά τους, κανέ-
νας δεν ξαφνιάστηκε. Την περίμε-
ναν. Και όταν την είδαν να παίρνη
τις καστανιέττες και να χορεύη σάν
τρελλή τη «χαμπανέρα», συνώδευ-
σαν με κέφι τó χορό της, χτυπώντας
ρυθμικά τά χέρια τους...

Έμεινε μαζί τους, μέσα στο δά-
σος και ποτέ πιά δεν πάτησε τó πό-
δι της στο χωριό. Δεν ήταν πιά γυ-
ναίκα. Είχε γίνει λύκος. Με τ' άν-
δρικά της ρούχα και με τó τσεκού-
ρι στο χέρι, άκολουθούσε τούς ξυ-
λοκόπους παντού όπου τύχαινε δου-
λειά και ή μανία της φουρτουνασμέ-
νης της ψυχής ξεσπούσε στα δένδρα.
«Όλοι την θαύμαζαν για την άντο-
χή και τη δύναμη των χειρών της.
Κι' όλοι την φοβόντανε. Κι' ένώ την
άγαπούσαν, κανένας δεν τολμούσε
να σκεφθί ότι κάτω από τά ρούχα
τού ξυλοκόπου κρυβόταν ένα θεσπέ-
σιο γυναικείο κορμί, πλασμένο από
τά πιο εξαίσια ύλικά και γεννημέ-
νο για τρελλά έρωτικά παιχνίδια.

Άπό τόν Μαρσιάλ καμμία είδησις.
Ούτε και ρωτούσε πιά. Ο άγένηχος
χαρκτηρας της δεν της επέτρεπε
να δείξη τη λαχτάρα της για τόν
μοναδικό άνδρα που γνώρισε την
άγκαλιά της.

Μέσα της όμως τώη πάντοτε κρυ-
φό μαράζι. Δεν μπορούσε να τó χω-
ρέση ο νους της, πώς ο άνδρας αυ-
τός άπαρνήθηκε τούς θησαυρούς της
αγάπης της, για ένα άνόητο κορί-
τσι, που δεν είχε τίποτε άλλο έπά-
νω του, εκτός από τά ξανθά του
μαλλιά.

Πέρασαν χρόνια.
Ο Μαρσιάλ ξαναγύρισε στο χω-
ριό, μόνος του, μετανοιωμένος, τα-
κισμένος από την ντροπή. Η ξανθού-
λα τόν είχε άφισει, για ν' άκολου-
θήση κάποιον άλλον. Και με τη καρ-
διά σπαρταγμένη, ρώτησε ο άπιστος
να μάθη τί άπέγινε η άλλη, η Λύ-
καινα.

Ζήτησε να την ιδί. Πήρε τó δρό-
μο τού δάσους κι' έφθασε στον κα-
ταλισμό τών ξυλοκόπων.

Κρυμμένος ο Μαρσιάλ πίσω από
τόν χονδρό κορμό ενός δένδρου, προ-
σπαθούσε να διακρίνη τη Λύκαινα.
Την άνεγνώρισε μ' όλο που φορούσε
άνδρικά ρούχα και μ' όλο που είχαν
περάσει χρόνια και χρόνια. Δεν την
έβριζε καθόλου άλλαγμένη. Τούναν-
τιον, ο πόνος είχε δώσει στην άσχη-
μή της φυσιογνωμία μία μελαγχολι-
κή γλυκύτητα, που την έκανε ακό-
μα πιο ποθητή.

Τούρρε να τρέξη κοντά της, να γο-
νατίση στα πόδια της, να της ζητή-
ση συγγνώμη και να την ίκετεύση
να τόν δείρη, να τόν χαστουκίση, νó
τόν συντρίψη.

Άλλά την τελευταία στιγμή με-
τάνοισε. Και με τó κεφάλι σκυμ-
μένο επέστρεψε στο χωριό, άποχαι-
ρέτης τούς γονείς του κι' έφυγε για
μία μακρινή πόλη...

ZAN NTE ΛΑ ΒΑΡΑΝΤ

Μία νέα έπιστήμη:

«Η «μορφολογία»

Σ την εποχή μας με τη σκληρή
βιοπάλη και τó άβέβαιο μέλ-
λον, ο καθένας μας θέλει να
έρη τι τó έπιφυλάσσει τó μέλ-
λον και με τι φυσικά ή θετικά όπλα
είναι έφωδιασμένος, για ν' άμυνθί κι'
εξοικιμήση στη σταδιοδρομία του.

Τό να προσανατολίση κανείς τη
ζωή του, με την έγκαιρη έκλογή ενός
έπαγγέλματος, είναι τó σπουδαιότερο
έξ έδων. Άλλ' η έκλογή αυτή είναι
έξαιρετικά δύσκολη και πολλές φο-
ρές οί γονείς και οί παιδαγωγοί πέ-
φτουν έξω στους ύπολογισμούς και
στάς προβλέψεις των.

Πόσοι μαθητά δεν βασανίζονται
άσκοπα σκυμμένοι πάνω στα βιβλία
τους, χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτε,
ένω ή ίδιουσγκρασία τους άπαιτεί μία
ελεύθερη ζωή στο ύπαιθρο και μία
δράσι τελείως ά διαφορετική από τη
ζωή τού γραφείου.

Ο καθένας μπορεί να είναι εύτυ-
χησι στη σημερινή δύσκολη εποχή.
Άρκεί να ξέρη να έκμεταλλεuthί ό-
πως πρέπει τά φυσικά ή ήθικά του
προσόντα. Τό ουσίωδες για την έπι-
τυχία στη ζωή, είναι όπως στο μπρίτζ
να ξέρη κανείς καλά, πώς να χρησι-
μοποιήση τά χαρτιά που κρατεί στέ
χέρια του.

Για την έκλογή των ύποψηφίων μη-
χανικών ή οδηγών άτμομηχανών, οί
ευρωπαϊκές σιδηροδρομικές έταιρίες
έδημιούργησαν κάτι περίεργα ψυχο-
τεχνικά ή άνθρωπογνωστικά έργαση-
ρια, όπου μετρούνται οί ικανότητες
και οί φυσικές ιδιότητες των έξετα-
ζομένων, κατά τρόπον αυτόχρημα ά-
λάνθαστον. Στο πρώτο μηχανήμα με-
τράται η μυϊκή δύναμις τού ύποψηφί-
ου τεχνίτου, στο άλλο ο βαθμός της
έτοιμότητος τού πνευμάτός του, ή
ένταση της όράσεώς του και ή δύνα-
μις της προσοχής του. Μετά την αυ-
σίτηση αυτή εξέταση, ο καθένας διο-
ρίζεται στη θέσι που τó άρμόζει.
Κάτι παρόμοιο γίνεται και με τη βιο-
λογική έπιλογή των μυρμηγκιών.

Οί δοκιμές αυτές είναι φυσικά χρή-
σιμες μόνον για τά περιωρισμένα ό-
ρια μιας όρισμένης ειδικότητος. Για
να γνωρίσουμε, όμως, κατά βάθος τη
σωματική μας μηχανή, την ίδιουσγ-
κρασία μας και τó χαρακτήρα μας,
χρειάζεται πολύ μεγαλύτερη προσπά-
θεια και πιο άσστηρη εξέταση. Και
αυτός είναι άκριβός ο λόγος της Ι-
δρύσεως μιας νέας σπουδαίας έπιστή-
μης, ή όποια άνομασθήκε «μορφολο-
γία» ή «έπιστήμη τών μορφών τού
σώματος».

ΣΑΣ ΔΙΑΒΑΖΩ ΚΥΡΙΕ!

Τό χέρι σας, όπως έέρετε, άποκα-
λύπτει την προσωπικότητά σας, όχι
μόνον στους προφήτες τού μέλλοντος,
άλλά και στους «χειροσκόπους», των
όποιων ή έργασία δεν είναι καθόλου
άναξια σεβασμού. Οί χειροσκόποι αυ-
τοί, οί όποιοι συνήθως είναι γιατροί,
μπορούν, έξετάζοντας τά δάχτυλά
σας, τά νύχια σας, την παλάμη σας,
και τις λοιπές λεπτομέρειες τού χε-
ριού σας, να δώσουν πολύτιμες πληρο-
φορίες για την ίδιουσγκρασία σας,
την ύγεια σας, την ικατάστασι των
όργάνων σας. Η ίσως τού όφθαλμού,

που περιβάλλει την κόρη, άποτελεί έ-
να θαυμάσιον πίνακα όπου άντανα-
κλώνται τά διάφορα όργανα τού σώ-
ματός σας. Υποφέρετε από τó σηκώ-
τι; Ο ίριδολόγος γιατρός θά βρη
στο δεξιό σας μάτι, κάτω προς τά
δεξιά, μία μικρή κηλίδα, ή όποια θά
έξαφανισθί, εύθύς μόλις γιατρευθί τó
σηκώτι σας!

Η φύσις έφρόντισε να σημειώνη
ώρισμένα σημεία τού σώματός μας,
όλα τά μυστικά της προσωπικότητός
μας. Τά σημάδια όμως αυτά μόνον οί
μεμυημένοι μπορούν να τά διακρίνουν
και να τά διαγνώσουν.

Η «μορφολογία» στηρίζεται σ' ένα
«άνθρωπινο ντοκουμέντο», όρατό από

όλους, που είναι άδύνατον να κρυ-
φθί. Στη σιλουέτα μας! Γι' αυτό οί
μυθιστοριογράφοι, οί ψυχολόγοι, οί
έπιχειρηματίαι και έν γένει οί άνθρω-
ποι δράσεως δίνουν ίδιαιτέρη προσο-
χή στη φυσιογνωμία, στη σιλουέτα,
στης χειρνομίες, στη φωνή, στις διά-
φορες τέλος σωματικές έκδηλώσεις
ένος άνθρώπου, τόν όποιον θέλουν να
αναλύσουν και να ζυγίσουν με τó
βλέμμα τους.

Για τόν έμπειρο παρατηρητή, οί
άνδρες και οί γυναίκες διαιρούνται
σε τέσσερις θεμελιώδεις «τύπους». Ο
πρώτος είναι ο «άνταπνευστικός» λε-
γόμενος, τύπος, με τó ευρύ στήθος.
Στόν τύπον αυτόν άνήκουν οί έμμε-
τάβλητοι χαρκτηρες. Στο δεύτερο
τύπο, τόν «μυϊκό» άνήκουν οί άσρατι-
ωτικοι και οί ήγέται. Στόν τρίτο, τόν
«επιπτικό» άνήκουν οί νευρικοί και οί
κεφαλικό» άνήκουν οί νευρικοί και οί
μεγαλοφείς, καθώς και οί όνειροπό-
λοι. Μέσα στους άναριθμήτους συν-
δυασμούς των τεσσάρων αυτών τύπων
περιλαμβάνονται όλες οί άφάνταστες
ποικιλίες των ανθρώπινων χαρκτη-
ρων.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Τό να γνωρίξη κανείς καλά τόν
«τύπο» εις τόν όποιον άνήκει άποτε-
λεί τή βάση της συνέσεως και της
φρονιμάδας. Διότι ή γνώσις αυτή μάς

κάνει να ξέρουμε τι πρέπει ν' απο-
φεύγουμε και τι να έπιδιώκουμε. Να
γιατί ή έπιστήμη της μορφολογίας έί-
ναι πραγματικώς πολύτιμη.

Είσατε «κυβικός»; Θά ζήσετε τουλά-
χιστον όδόντα χρόνια. Άρκεί να
κάνετε καθημερινώς διάφορες σωμα-
τικές άσκήσεις και να μην άφήντε
τó πνεύμα σας όκνó. Είσατε «μεγάλος
κυβικός»; Δεν θά ζήσετε περισσότερο
από 75 χρόνια. Ν' άποφεύγετε τις
καρδιακές διαταραχές, να μη κουρά-
ζετε να νεφρά σας και να προσέχετε
πολύ, γιατί ή κύστις σας είναι πολύ
εύπαθής.

Οί στοργυλοπρόσωποι, κατά τη
μορφολογία είναι μεγάλοι φαγάδες
και φοβεροί πότες, έχοντες ιδιαιτέρη
άδυναμία στα άλμυρά φαγητά. Γι'
αυτούς παίζει μεγαλύτερο ρόλο ή πο-
σότης της τροφής και τού ποτού και
όχι ή ποιότης. Άντιθέτως οί «πλακές
τύποι, είναι μηχανές πολυτελείας,
προτιμούν την ποιότητα και όχι την
ποσότητα και είναι φοβερά εύερέ-
θιστοι.

Ίδού τώρα και μερικά χαρκτηρι-
στικά παραδείγματα: Μία Νορμανδή
γαρική είναι αρκετά σοβαρά προσ-
βεβλημένη στόν πνεύμονα. Ο μορφο-
λόγος γιατρός την εξέταζε προσεκτι-
κά την κατατάσσει στούς «επιπτικούς»
τύπους που έχουν την κοιλιά πεσμένη
και της διατάσσει μία ζώνη κοιλίας
και άσθονη τροφή. Η χωριάτισσα έγι-
νε καλά, χωρίς να πάη σε σανα-
τόριο.

Ένας νέος, ύποφέρων από νευρι-
κούς πονοκεφάλους, κατέφυγε σ' ένα
μορφολόγο γιατρό και τόν παρεκάλε-
σε να τόν γιατρέψη. «Όλα τά γνωστά
φάρμακα κι' όλες οί θεραπείες στις
όποιες είχε ύποβληθί, δεν είχαν φέ-
ρει κανένα άποτέλεσμα. Ο μορφολό-
γος τόν εξέτασε, τόν κατέταξε στούς
«έγκεφαλικούς» τύπους και τόν διέ-
ταξε ν' άπασχολή κόντοτε τη σκέψη
του με κάτι ώστε να μη τού δίνεται
καρπός για όνειροπυλίσματα. Ο νέος
άρχισε να παίζει σκάκι. Σ' ένα μήνα
έγινε τελείως καλά!

Μία κοσμική νέα, πολύ ψηλή, άνή-
κουσα στην κατηγορία των «πλακών»
τύπων, παρουσιάζει κάτι μυϊκές προ-
εξογκώσεις άπίστεύτως τερατώδεις.
Άκολουθώντας την ίδιουσγκρασία
της έκανε πολύ σπόρ. Άλλά τά σπόρ
πρόυποθέτουν κοσμικές σχέσεις και ή
ζωή αυτή εκούρας τραπέζας τη νέα.
Ο μορφολόγος γιατρός της διατάξε
άπόλυτη άνάπαυσι στο κρεβάτι. Ύ-
στερα από 3 μήνες ή νέα ήταν τελείως
ως καλά. Και από τότε άπαρνήθηκε
τελείως την κοσμική ζωή, που τόσο
έκούρασε τó σώμα της...

Κατά τόν ίδιον τρόπον, οί μορφο-
λόγοι μπορούν, με την εξέταση και
μόνον της φωτογραφίας των πολιτι-
κών άνδρών, να προμαντεύσουν τó
μέλλον τους, τόν θρίαμβό τους ή την
πτώσι τους, εξ αιτίας άνεπαρκών σω-
ματικών ιδιοτήτων. Στο είδος αυτό ή-
ταν ιδιαιτέρως ειδικευμένη ή μορφο-
λόγος Γαλλίς Ιατρός Ζακέν-Ζατελιέ,
ή όποια, όμως, άπέθανε προώρως
χωρίς να μαντεύση τó τέλος της...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Μέσα στη νύχτα

Δραματικό διήγημα της Μαντλέν Μαρά

Δέν είμαι φοβιτσιάρρα. Έν τούτοις, ή μοναξιά με στενοχωρεί και προσπαθώ πάντοτε νάχω κάποια συντροφιά στο διαμέρισμά μου. Εκείνο το βράδυ, όμως, ή καμαριέρα μου είχε πάει στη μητέρα της. Και οι φίλοι μου όλοι, που συνήθιζαν νάρχωνται τη νύκτα να μου κρατούν λίγη συντροφιά, είχαν πάει σε μιιά έκδρομή. Κλείσθηκα, λοιπόν, άκεφα μέσα στο μικρό μου άπαρτεμάν, ξεντύθηκα, ξάπλωσα στο κρεβάτι κι' άναψα ένα τσιγάρο.

Σε λίγο άκουσα κάποιον κρότο στο έπάνω διαμέρισμα. Αυτό με άνεκούφισε. Θα τους έχω έδώ άπόψε, συλλογίσθηκα. Και ή χαρά μου ότι αισθανόμουν μέσα στο σπίτι μου την παρουσία κι' άλλων ανθρώπων, μ' έκανε να τραβήξω πιο ήδονικά τον καπνό του τσιγάρου μου.

Όστόσο, ποτέ μου δεν είχα δη το ζευγάρι που έρχότανε σ' αυτή τη γκαρσονιέρα. Η γυναίκα έρχότανε από νωρίς κι' ο άνδρας το βραδάκι. Κατά τα μεσάνυχτα, φεύγανε πάντοτε μαζί.

Αυτό το βράδυ, όμως, το πράγμα ήταν διαφορετικό. Άκουγα πάνω άπό το κρεβάτι μου βήματα, αλλά καμιά κουβέντα. Συνήθως, ή γυναίκα γελοούσε. Και το γέλιο της άντηχούσε σαν κρύσταλλο. Όσο για τη φωνή του άνδρός, αυτή ήτανε πάντοτε χαμηλή και βαρειά. Τα λόγια τους δεν τα διέκρινα ποτέ, άκουγα, όμως, την όμιλία τους. Η καμαριέρα τους είχε δη μιιά μέρα. Και τους έκρινε ως εξής: «Ο κύριος, πολύ καθώς πρέπει. Και ή κυρία τρέ-σικ».

Τα βήματα πηγαίνοντανε πάνω άπό το κεφάλι μου, βαρειά, δυνατά. Τα βήματα του άνδρός. «Υστερα σταμάτησαν για κάμποση ώρα και πάλι ξανάρχισαν. Κουβέντα καμιά εν τώ μεταξύ. Χωρίς να ξέρω γιατί, άρχισα να έκνευρίζωμαι. Μισοσηκώθηκα άπό το κρεβάτι μου, θέλησα να κάνω μερικά βήματα, αλλά ύστερα μεάνοιωσα πάλι και πλάγιασα. Ημουνα θεαία ότι ο άνδρας ήταν μόνος του έπάνω και άπορούσα γιατί να είναι μόνος.

Σε λίγο, τα βήματα άκούστηκαν έπάνω άπό το δωμάτιο του λουτρού, όπου βρισκότανε και το λουτρό του έρωτευμένου ζευγαριού. Άκουσα το νερό που έτρεχε με όρμη άπό το ρομπινέ. Υστερα το νερό σταμάτησε να τρέχει, ο άνδρας πλησίασε στην πόρτα, την άνοιξε, βγήκε έξω, την ξανάκλεισε και κατέθηκε στη σκάλα. Αμέσως κατόπιν, άκουσα την έξορτα που έκλεινε.

Σιγή νεκρική είχε τώρα άπλωθι πάνω άπό το δωμάτιό μου. Ήτανε βέβαιο, ότι ο άνδρας δεν είχε άπόψε τη θεατική του συντροφιά. Πήρα να διαβάσω ένα βιβλίο, αλλά την ίδια στιγμή άκουσα βιαστικά βήματα στο πεζοδρόμιο. Κάποιος έτρεχε. Και ο κάποιος αυτός σταμάτησε μπροστά στην πόρτα μου (είχε χωριστή είσοδο).

Μόλις άκουσα το κουδούνι, σηκώθηκα, φόρεσα μιιά ρόμπ ντι

σάμπρ και πλησίασα στην πόρτα.

—Ποιος είναι;

Μιά ώραία φωνή μπάσσου άκούστηκε άπό το άλλο μέρος της πόρτας.

—Ο ένοικος του έπάνω διαμερίσματος. Μπορείτε να μου άνοιξετε μιιά στιγμή; Είναι ανάγκη!

Άνοιξα την πόρτα και ο άγνωστός μου γείτονας μπήκε μέσα. Φορούσε φράκο. Τα ώραία του χαρκτηριστικά είχαν μιιά παράξενη έκφραση. Μοι έπλε με ευγένεια:

—Λυπούμαι που σας ένοχλώ, πлагιάζετε και σας σήκωσα άπό το κρεβάτι, αλλά πιστέψτε ότι μου συμβαίνει κάτι πολύ δυσάρεστο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Μην τρομάξετε, θα σας το εξηγήσω, δεν είναι δά και τόσο τρομακτικό.

Προχώρησε μέσα στο σαλονάκι και τον άκολούθησα. Το φως της κρεβατοκάμαράς μου έμπαινε μέσα άπό τη μισανοιχτή πόρτα και φωτίζε το μισό δωμάτιο.

Έκανα ν' ανάψω τον πολυέλαιο, αλλά ο άγνωστος με σταμάτησε:

—Αφήστε. Είναι καλλίτερα έτσι...

Κουρδίστηκα, γιατί είχα κι' όλας μετανοήσεις που τον έμπασα τέτοια ώρα μέσα στο σπίτι μου.

—Πόση ώρα υπολογίζετε να μείνετε μέσα στο σκοτάδι; τον ρώτησα πικρασμένη.

—Δέκα λεπτά.

—Και ύστερα;

—Υστερα, θα φύγω... αλλά μη με κυττάξετε μ' αυτόν τον τρόπο. Αυτό που μου συνθι είναι πολύ άπλο. Μόλις βγήκα άπό την γκαρσονιέρα μου και προχώρησα μερικά βήματα, είδα να κατεβαίνει άπό ένα ταξι ο άνδρας της φίλης μου. Έκανα, λοιπόν, μεταβολή και κατέφυγα σε σας.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

—Θα με ώφελήση κατά το εξής: Αν δεν με είδε, ή φίλη μου δεν έχει να φοβηθι τίποτε. Θα περιμένω, λοιπόν, να φύγ κι' ύστερα θα σας εγκαταλείψω.

—Ω! Αυτό είναι λοιπόν;

—Ναι. Νομίζαμε ότι ήταν στο Καλά. Άλλά γύρισε φαίνεται ξαφνικά.

—Άλήθεια;

—Γιατί, δεν με πιστεύετε;

—Σας πιστεύω, σας πιστεύω, είπα, αλλά δεν βρίσκα το λόγο που σας έκανε νάρθητε στο σπίτι μου. Σε τί θα σας ώφελήση αυτό;

Ο Μπρούκς άδειασε μονορροϋφι τὸ ποτήρι του. "Ενοίωσε μιὰ γλυκεῖα θαλασσινὴ νὰ χύνεται σ' ὄλο τὸ σῶμα του, νὰ γλυστῇ μέσ' στὸ αἷμα του. Τὸ ποτὶ, ἀκουμπώντας στὸν οὐρανίσκο του, τὸν γάδισε σάν βελούδο.

Ο Χόκιν, με' ἀργές κινήσεις πῆρε κάποιο ἄλλο μπουκάλι, κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα βάζο με' τριαντάφυλλα, καὶ γέμισε ἕνα καθαρὸ ποτήρι. Τὸ ἔδωσε μετὰ στὸν νέο.

—Θάθελα νὰ δοκιμάσετε κι' αὐτό, τοῦ εἶπε.

Ἀδίσταχτα ὁ Μπρούκς τὸ ἔφερε στὰ γείλη του καὶ τὸ ἀδίασε. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως γεύση, κι' ὁ μὲν φαινόταν ἀπίστευτα, καταπληκτικὰ δυνατό.

Διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ Χόκιν, ποὺ χαμογελοῦσε σαρκαστικά, θριαμβευτικά.

Τὰ πρόσωπα ἔγιναν ξαφνικὰ ἑκατοντάδες. ...Τὸν τύλιξε κάποια ὀμίγλη, βόγγησε ἐλαφρά, καὶ μετὰ ἔπεσε σ' ἕνα φοβερὸ κενό...

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ

Ἡ ἐπομένη μέρα ἐπεφύλασσε πολλὰς ἐκπλήξεις στὸν Μπρούκς. Ξύπνησε ἐξαιρετικὰ ζαλισμένος, καὶ πρὸς μεγάλην του κατάπληξη βρέθηκε στὸ κρεβάτι του, στὸ ξενοδοχεῖο. Ἀπὸ τὸ μπάνιο ἀκούσαν ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ ποὺ ἔτρεχε στὸ λουτήρα, κι' ὁ ὑπνέτης πηναϊνοερχόταν τακτοποιώντας τὰ ρούχα του.

Ἀνακάθησε στὸ κοεβράτι του: —Καλημέρα φώναξε. Πῶς διάβολο βρίσκεισαι; ἔδω μέσα;

Ο ὑπάλληλος χαμογέλασε κάπως πονηρά.

—Ο κύριος βρίσκεται στὸ δωμάτιό του, στὸ δικό του τὸ κρεβάτι, παρετήρησε.

—Μὰ δὲν θυμάμαι νὰ γύρισα χθὲς βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο, ἐπέμενε ὁ Μπρούκς.

—Ο κύριος ἐπέστρεψε λίγο μετὰ τῆς μίας μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τοῦ ὑπενθύμισε ὁ ὑπνέτης. Τὸν συνάδευε κάποιος ἡλικιωμένος κύριος, ὁ ὁποῖος μάλιστα μοῦ ἔδωσε εἰκοσι πέντε φράγκα γιὰ «πουριπουά». Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ φάνατε καὶ θὰ ἤπιατε καλά, χθὲς βράδυ, κύριε.

Ο Μπρούκς δὲν ἔδειχνε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅσα εἶναν συμβῆ τὴν προηγουμένη νύχτα. Πετάχτηκε με' κέφι ἔξω ἀπὸ τὸ κοεβράτι του, σφυρίζοντας εὐθυσία. Ὅταν μπῆκε στὸ μπάνιο, αἰσθάνθηκε κάποια εὐδιαθεσία, ἐντελῶς πρωτόφαντη, κι' ὁ μὲν δὲν ἀπόρησε, λὲς καὶ αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ φυσικὸ, κάτι ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνη.

Ἐφαγε τὸ πρόγευμά του με' καταπληκτικὴ ὄρεξη, ντύθηκε προσεκτικὰ καὶ κουμπά, καί, λίγο, ἀργότερα, ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν ἀπέραντη βεράντα τοῦ ξενοδοχείου, γαρούμενος ὅσο δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωὴ του, καὶ γεμάτος παιδικὸ ἐντελὲς ἐνθουσιασμό, ποὺ ἔρχεται σὲ μεγάλη ἀντίθεση με' τὴν χυεαὶνὴ μόλις μαύρη ἀπελπισία του.

Ἐπίασε κουβέντα με' ὅλους τοὺς γείτονάς του στὸ κοσμικὸ «μπάρ», ὅπου πῆρε τὸ πρωῒνο του «κοκτέιλ», γυμνάστηκε με' ἀρκετοὺς ἀγνώστους του, πῆγε μετὰ στὸ Καζίνο, ἔπαιξε διχῶς νευρικότητα καὶ ἀγωνία, καὶ με' κάποια σχετικὴ αὐτοπεποίθηση, καί, λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι, εἶχε κερδίσει κάπου σαράντα χιλιάδες φράγκα.

Γεμάτισε με' τοὺς νέους φίλους του, καὶ κατὰ τίς τέσσερις, ἔφθασε

Τὸ φρικτὸ μουσικὸ τοῦ δρ Χόκιν

στὸ Σπόρτιγκ Κλούμπ, με' τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ τὴν Ἑσθήρ. Ἐπίαξε καὶ ἐκεῖ, με' καταπληκτικὴ αὐτοσυγκέντρωση, διχῶς σκέψη καὶ νευρικότητα, καὶ κέρδισε ποσὰ μυθώδη. Μόλις ὁ μὲν ἀντίκρουσε τὸν δρ Χόκιν καὶ τὴν γυναῖκα του, σταμάτησε τὸ παίγνιό, σηκώθηκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴ θέση του κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς προῦπανθήσῃ, με' ἐνθουσιασμό μικροῦ παιδιοῦ.

Τὸν κύτταξαν κι' οἱ δυὸ παράξενα.

—Κερδίσατε; τὸν ρώτησε ὁ Χόκιν. Ο Μπρούκς, με' ὕφος ἀδιάφορο, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Κι' ὁ μὲν τὴν παραμονὴ ἀκόμα, ἔπαιζε με' τὸ μέτωπο μουσκεμένο στὸν ἱδρώτα, παρακολουθώντας κάθε γύρισμα τοῦ τροχοῦ με' ἀγωνία, λὲς καὶ παιζόταν ἡ ἴδια του ἡ ζωὴ.

—Ναί, κέρδισα, εἶπε. Τί θὰ λέγατε λοιπὸν ἂν σὰς πρότεινα νὰ πάρουμε μαζί τὸ τσάι μας, ἀδελφὴ Ἑσθήρ; Ἐλάτε μαζί μου, νὰ βρούμε ἕνα ἀπόμειρο τραπέζι στὸ «μπάρ»... ἢ μήπως προτιμάτε νὰ πᾶμε σὲ ἄλλο κέντρο γιὰ νὰ χορεύουμε;

Τὸ βλέμμα του ζητούσε ἐπιμονα, διψασμένα, τὸ δικό της. Ἡ Ἑσθήρ ἦταν κυριολεκτικὰ χαριτωμένη, οἱ τρόποι της ὁ μὲν ἦσαν κάπως διακριτικοί, συνεσταλμένοι. Χάρηκε ὁ νεαρὸς στὴν ἀρχὴ διαπιστώνοντάς το.

—Ἡρᾶς σήμερα γιὰ νὰ παίξω, τοῦ εἶπε. Πάντως, ἂς πάρουμε πρῶτα τὸ τσάι μας, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμοῦμε.

Ο δρ Χόκιν ἀπομακρύνθηκε σιωπηλός, καὶ ὁ Μπρούκς, παρέσυρε γαρούμενος τὴν Ἑσθήρ πρὸς ἕνα τραπέζι, σὲ μιὰ γωνία τοῦ κέντρου. Εἶχε γάσει ἐντελῶς τὴν νευρικὴ δειλία του τῆς περασμένης νύχτας καί, διχῶς περιστροφές, ἄρχισε νὰ τῆς ἐξυμνῇ τὴν ομορφιά της. Τῆς μίλησε ἀνοικτὰ, ἀδιάντροπα σχεδὸν γιὰ τὸν ἔρωτά του. Ἦταν ὁρμητικὸς, ἀπότομος, συνεδὸν ἐκβιαστικός. Ἐκεῖνη, ἀπειναντίας, ἦταν ἥρεμη, ἀδιάφορη.

Δὲν τὸν ἔπικρουσε φανερά, πάντως ὕψους ἀνέμεσε τους κάποιο φράγχι, κάποια ἐλαφρὰ ψυχρότητα, ποὺ δὲν τοῦ τὴν εἶχε φανερώσει τὴν παραμονή. Κι' ὁ μὲν, ἐκείνος ἐπέμενε, δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ, καὶ γελοῦσε δυνατὰ, θέλοντας νὰ διώξῃ τὴ σκέψη τῆς πιθανῆς ἀποτυχίας του.

—Σὰς βλέπω πολὺ φλογερὸ σήμερα, ψιθύρισε κάποια στιγμή ἡ Ἑσθήρ. Ἡρᾶς, ὁ μὲν ἄλλως καὶ μόνον γιὰ νὰ σὰς παρακολούθῃσιν ποὺ θὰ παίζετε. Μὴν ξεχνάτε ὅτι πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ κερδίσετε!

Συγχισμένοι κάπως, ὁ νέος, ἄφησε ἀπόρθητα νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ὡς κάποιο τραπέζι τῆς ρουλέτας. Κι' ὁ μὲν κατὰ τίς ἐπτά τὸ βράδυ, εἶχε κερδίσει ἕνα περίπου ἑκατομμύριο γαλλικὰ φράγκα!

—Απόψε θὰ φᾶμε καὶ οἱ τρεῖς μαζί, εἶπε στὸν τρελλὸ ἀνδρόγυνο καθὼς ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Καζίνο. Ὁ δρ Χόκιν δέχτηκε προθυμότητα, ἡ γυναῖκα του ὁ μὲν φάνηκε κάπως ἀκεφῆ, διστακτικὴ.

—Πρέπει νὰ γυρίσω σπῆτι γιὰ ν'

ἀλλάξω φουστάνι, εἶπε. Πάντως φαντάζομαι...

—Θὰ σὰς περιμένω ἐξάπαντος στὴς ἐννῆς, στὸ «Ὁτέλ ντέ Παρί», τὴν διέκοψε ὁ Μπρούκς. Σὰς ἐπιφύλασσε καὶ κάποια μικρὴ ἐκπλήξη...

—

Τὸ δειπνο ἦταν ἐξαιρετικὸ, γάρῃ στὸν ἀπαράμιλλο «μαίτρ - ντ' ὀτέλ» ποὺ φρόντισε ὥστε, τόσο τὰ φαγητὰ, ὅσο καὶ τὰ κρασιὰ καὶ τὰ λουλούδια, ποὺ στόλιζαν τὸ τραπέζι, νὰ εἶναι πλουσιώτατα.

Ο Μπρούκς φέρεθηκε περιποιητικῶτα, κι' εἶχε ἕνα κέφι πρωτοφανές. Τὰ μάγουλά του, ἦσαν ζωηρὰ χρωματισμένα, καὶ τὸ πρόσωπό του λὲς καὶ εἶχε ξαναγίνει. Φαινόταν κατὰ ὁλόκληρα γρόνια νεώτερος καὶ μιλοῦσε ἀκατάπαυστα.

Ο δρ Χόκιν τοῦ ἔδειχνε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τοῦ φερόταν εὐγενικῶτα. Ἡ Ἑσθήρ ὁ μὲν σιγμῆς - σιγμῆς, ἀφηρημένη, καὶ ἀρκετὲς φορές στράφηκε καὶ χαμογέλασε σὲ κάποιον νεαρὸ γάλλο, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει στὸ Σπόρτιγκ Κλούμπ, καὶ ποὺ τώρα δειπνοῦσε μόνος του σ' ἕνα γειτονικὸ τραπέζι.

Κάποια στιγμή, ὁ Μπρούκς, ἀντελήθη ἕνα ἀπὸ τὸ χαμόγελά της, καὶ σταμάτησε ξαφνικὰ στὴ μέση μιᾶς φράσεώς του. Μὲ τὰ δάχτυλά του, τσάκισε τὴν λεπτὴ βάση ἐνὸς κρυστάλλινου ποτηριοῦ ποὺ κρατοῦσε, καὶ στὸ βλέμμα του παιχνιδίσε μιὰ ἀστραπή θυμοῦ καὶ λύσσης.

Ο Χόκιν τὸν παρατηροῦσε με' τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ἐνὸς ἐπιστήμονος ποὺ παρακολουθεῖ τὴν εξέλιξη κάποιου πειράματός του. Ἡ Ἑσθήρ ἔξακολουθοῦσε νὰ χαμογελά μακάρι.

—Τί χαριτωμένος ποὺ εἶναι! ψιθύρισε. Εἶναι γνωστὸς μοῦ ἔρεται... εἶναι ὁ ὑποκόμης ντ' Αἰζ. Τὸν κακόμοιρο, δὲν ἔχει συντροφιά! Γιατὶ δὲν τὸν προσκαλεῖτε νὰ πάρῃ τὸν καφέ του μαζί μας;

—Γιατὶ δὲν θέλω, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μπρούκς. Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ τύπος.

Ἡ Ἑσθήρ μόρφασε παιχνιδιάρικα.

—Πολὺ καλὰ, ἔκανε. Τότε πᾶμε νὰ φύγουμε.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά της, τὴν ἴδια ἀκριβὲς στιγμή ποὺ σηκωνόταν κι' ὁ ὑποκόμης.

—Μὴ βιασθῆτε, ἔσεις, προσέθεσε ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν Μπρούκς. Ὁ ὑποκόμης θὰ με' συνοδεύσῃ ὡς τὸ Κλάμπ. Θὰ σὰς περιμένω ἐκεῖ νὰ πάρουμε μαζί τὸν καφέ μας. Ὁ Μπρούκς ἄρπαξε τὸν κατάλογο ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸν ἔσκιε στὰ δύο. Ὁ Χόκιν παρακολουθοῦσε τὰ συσπασμένα χαρακτηριστικά του με' ἐνδιαφέρον ἀφάνταστο.

—Πολὺ ἰδιότροπη εἶναι ἡ γυναῖκα μου, τοῦ εἶπε τέλος. Ὅστε σὰς εὐχαρίστησε καν, ἡ ἀπερίσκεπτη, γιὰ τὸ ὑπέροχο γεῦμά σας. Τί θὰ λέγατε ὁ μὲν, γιὰ ἕνα ποτήρι μπράντυ τοῦ '88; Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ παραβάλουμε με' ἐκεῖνο ποὺ σὰς προσέφερα χθὲς βράδυ.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος καὶ τὸ χθεσινὸ βράδυ, καὶ σὰς καὶ τὴν γυναῖκα σας, τοῦ ἀπάντησε πρόστυχα ὁ νέος.

Ο δρ Χόκιν περιορίστηκε ἀπλῶς νὰ χαμογελάσῃ συγκαταβατικὰ.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Τὴν Ἑσθήρ, ὁ Μπρούκς τὴν συνάντησε πολὺ ἀργότερα, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε κερδίσει κι' ἄλλα λεφτὰ στὴ ρουλέτα, καὶ εἶχε πῆλ ἀρκετὰ ποτήρια μπράντυ. —Μὰ δὲν θέλω νὰ κλειστοῦμε ἐδῶ μέσα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη. Θέλω νὰ παίζω. —Σταθῆτε, ἔκανε ὁ νέος. Ἐχω νὰ σὰς προσφέρω κάποιο δῶρο.

Ἡ Ἑσθήρ κάθησε καρτερικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Ἐξέρετε ὅτι κέρδισα πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύρια φράγκα; τὴν ρώτησε ὁ Μπρούκς.

—Λοιπὸν; ἔκανε ἐκεῖνη ἀδιάφορα. Ὁ νέος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ πακέτο, τὸ ἀνοίξε καὶ ἔβγαλε ἕνα πέτινιο κουτάκι. Σήκωσε τὸ σκέπασμά του καὶ φάνηκε ἕνα περιδέραιο ἀπὸ διαμάντια ποὺ ἀστράψαν ἐκτυφλωτικὰ. Ἡ Ἑσθήρ ἔσκυψε καὶ τὸν περιεργάστηκε με' ὕφος ἀπογοητευμένο.

—Διαμάντια, ψιθύρισε μορφαίνοντας περιφρονητικὰ. Τὰ συγχαίνομαι! Τί σὰς ἔρθε νὰ ἐροῦνται λεφτὰ γιὰ ἕνα κοσμήμα τόσο χονδροειδές;

—Ο Μπρούκς ἔκλεισε ἀπότομα τὸ σκέπασμα. Ἡ ἔκφρασίς του τὸν προσώπου του ἦταν τρομακτικὴ.

—Τὰ ἀγόρασα γιὰ σὰς, τῆς εἶπε ἀγριωπὰ. Τὰ λεπτὰ ποὺ κέρδισα, τὰ κέρδισα γιὰ σὰς. —Ἐγὼν κι' ἐνῶ τρελλὸς σὰν καὶ σὰς καὶ σὰν τὸν ἄνδρα σας, γιὰ δικὸ σας χατήρι.

Τὸν κύτταξε με' περιφρόνηση.

—Ὅστε εἶστε τρελλός; ἀνεφώνησε. Κι' ὁ μὲν ἴσως νὰ εἶχατε περισσότερες ἐλπίδες ἂν μένετε λογικὸς ὅπως καὶ πρὶν. Τώρα ὁ μὲν πρέπει ν' ἀπελπισθῆτε ὁλοτέλεια.

—Τί ἐννοεῖτε; ἐφώνησε ὁ Μπρούκς. Γιὰ σὰς καὶ μόνον ἐχέτηκα νὰ πειραματισθῇ ὁ ἄνδρας σας με' τὸν ἐγκέφαλό μου.

—Ἡλίθιε, ἔκανε ἡ Ἑσθήρ σαρκαστικὰ.

—Στὴν ἀρχὴ δὲν πολυπίστεψα ὅσα μοῦ ἔλεγε ὁ ἄνδρας σας, συνέχισε ὁ νέος. Τώρα ὁ μὲν ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὅλα ἦσαν ἀλήθεια. Νοιώθω τὴ διαφορὰ κάθε λεπτοῦ κάθε στιγμῆς. Ἡ σκέψις μου, λὲς κι' ἔχει χάσει τὸ βάθος της. Κι' ὁ μὲν σκέπτομαι, αἰσθάνομαι ἀκόμα... μοῦ λείπει ὁ μὲν ἡ ψυχὴ. Κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ σὰς, γιὰ σὰς καὶ μόνον!

Ἀντήχησε τὸ εἰρωνικὸ γέλιο τῆς Ἑσθήρ.

—Κι' ὁ μὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μαυτέμετε, τοῦ εἶπε. Τὸ μόνον ποὺ με' τραβοῦσε κοντὰ σας ἦταν ὅτι βρισκόμασταν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ πλευρὰ τῆς ἀβύσσου. Ἦσανταν ὕγιης, λογικός. Τώρα εἰσθε ὁ μὲν ὁ μὲν, καὶ δὲν παρουσιάζετε πιά γιὰ μένα, τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον. Φύγετε, λοιπὸν, φύγετε μακριὰ μου, καὶ πάρτε μαζί σας καὶ τὰ διαμάντια σας. Ὅπου νᾶναι θὰ ἔρθῃ νὰ με' βρῇ ὁ ὑποκόμης, καὶ θάθελα νὰ μείνω μόνη μαζί του.

Ο Μπρούκς σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ ἀπομακρύνθηκε με' ὕφος χαμένο, τρελλό. Βγήκε ἀπὸ τὸ μπάρ διχῶς νὰ πάρῃ τὸ κα-

πέλλο του, διχῶς νὰ δώσῃ καν προσοχὴ στὸ «γκρούμ» ποὺ τὸ προσέφερε.

Διέσχισε τὸ δρόμο, κατέβηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα ποὺ ἔβλεπε κάτω πρὸς τὴ θάλασσα, καὶ πῆρε ἐπ' αὐτὴν τὸν τοῖχο ποὺ τὴν πλαίσωνε πρὸς τὸ μέρος τῆς χαράδρας. Στάθηκε γιὰ λίγο ἀκίνητος, ἐνῶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζταν ὁ πῖθ ἀ-παύσιος μορφασμός. Καὶ μετὰ ρίχτηκε στὸ κενό, με' τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

—

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἡ μὲν Ἄνν Λάνκαστερ, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Ντάνιελ Ρόκ, κρατώντας στὸ χέρι τῆς τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἀνέφερε τὴν αὐτοκτονία τοῦ νεαροῦ Μπρούκς.

—Αὐτὴ ἡ εἰδησις μοῦ φαίνεται ὑποπτη, κ. Ρόκ, τοῦ εἶπε. Ἰδίως τὸ δεύτερο μέρος της.

Ο Ντάνιελ ἔβαλε τὰ κοκκάλινα γυαλιά του καὶ διάβασε τὸ σχετικὸ ἀρθροῖδιο:

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΙΣ ΜΟΝΤΕ — ΚΑΡΛΟ

«Τὴν πρωτὰν τῆς χθὲς, ἀνεκαλύφθη πλησίον τῆς προκουμίας τοῦ Μόντε Κάρλο τὸ πτώμα ἐνὸς νέου κομψὰ ἐνδεδυμένου καὶ τὸ ὅποιον, καθὼς ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις, ἀνῆκε εἰς τὸν κ. Ἐρνεστ Μπρούκς ἰδιοκτήτην φυτειῶν τσαγιού εἰς Κεϋλάνην. Φαίνεται ὅτι ὁ ἐν λόγω νέος ἠτοκτόνησε, ριφθεὶς ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τοῖχου ὁ ὁποῖος πλαίσωνε μιὰν μικρὰν πόρταν διεροχμένην εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἀπὸ τὴν βραγὴν παραλλὰ. Εἰς τὰ θυλάκιά του εὐρέθησαν χαρτονομίσματα καὶ μάρκες συνολικοῦ ποσοῦ ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου, καθὼς ἐπίσης καὶ βαρύνοντα κοσμήματα.

Ο κ. καὶ ἡ κ. Μπρόντμπεντ, οἱ μόνον γνωστοὶ τοῦ εἰς Μόντε - Κάρλο, κατέθεσαν ὅτι, τὴν προηγουμένην ἀκριβὲς ἑσπέραν, εἶχαν δειπνήσει εἰς τὸ «Ὁτέλ ντέ Παρί», μετὰ τοῦ νεαροῦ φίλου των. Πάντως δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαφωτίσουν ποσῶς τὸ μυστήριον τῆς αὐτοκτονίας αὐτῆς.

—Ὁμολογῶ ὅτι εἶναι ἀρκετὰ παράξενη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἔκανε ὁ Ντάνιελ, δὲν καταλαβαίνω ὁ μὲν, πῶς φαντασθήκατε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ἡς ἐνδιαφέρει;

Ἡ Ἄνν τοῦ ἔδειξε μιὰ δευτέρη πα-

ράγραφο, λίγο πῖθ κάτω. Ὁ Ντάνιελ ξαναπῆρε ἀμέσως τὴν ἐφημερίδα καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα:

«Ἀπὸ τὴν κατάθεσιν, ἔξ ἄλλου, τοῦ ὑπνέτου τοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει ὁ Μπρούκς, καταφαίνεται ὅτι ὁ νεαρὸς εἶχε δειπνήσει τὸ προηγούμενον βράδυ εἰς τὴν βίβλιν τοῦ κ. Μπρόντμπεντ, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, καὶ τὸν συνώδευσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Μπρούκς ἐφαίνετο τρομερὰ μεθυμένος.

Τὴν ἐπομένην ὁ μὲν πρωτὰν, ὁ νεαρὸς ἦτο ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος, ἀδυνατοῦσε ὁ μὲν τελείως νὰ ἐνθυμηθῇ τί τοῦ εἶχε συμβῇ. Εἶχε πάθει ἕνα εἰδος ἐλαφρὰς ἀμνησίας. Ἦτο εὐθυσία κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, παρεπονθή ὁ μὲν ἀρκετὰς φορές ὅτι ἠσθάνετο ζάλην.

Ἀορίστως κάπως, ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν ὑπνέτην τοῦ ξενοδοχείου, ἐνῶ αὐτὸς τὸν ἐβοήθει νὰ ἐνθυμῇ διὰ τὸ δειπνόν ὅτι εἶχε πέσει θύμα ἐνὸς μυστηριώδους πειράματος, τὸ ὅποιον εἶχε ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου του. Ὅλίγα λεπτὰ ἀργότερον, ἠρνήθη τὴν ἐκμυστήρευσιν αὐτῇν, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Μπρούκς δὲν ἐφαίνετο μεθυμένος, ἀλλὰ μᾶλλον βυθισμένος εἰς νάρκη.

Ο ὑπνέτης αὐτὸς, ὁ ὁποῖος, ἄλλωστε, τὸν εἶχε βοηθήσει καὶ τὴν προηγουμένην νύκτα νὰ κατακλιθῇ, ἐν συνεχείᾳ, περιέπεσεν εἰς ἀντιφάσεις συνεχεῖς.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος βαθύ σκοτός καλύπτει τὸ μυστήριον τῆς αὐτοκτονίας αὐτῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ διαλεύκανσις πιθανόν ν' ἀργήσῃ, δεδομένου ὅτι ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μπρόντμπεντ ἐγκατέλειψαν, ὅπως ἀπροσδοκῆτως τὸ Μόντε - Κάρλο.

—Πολὺ παράξενο, ψιθύρισε ὁ Ντάνιελ, ἀπλάνωντας τὸ χέρι του πρὸς τὸν τηλεγραφικὸ κώδικα.

—Ἐπιβάλλεται μιὰ ἐπιτόπιος ἔρευνα, ἔκανε ἡ μὲν Λάνκαστερ. Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο πρᾶγμα.

Τὸ τραῖνο φεύγει στὴς διόμισιν.

—Πάλι κυνηγῶν θάγουμε, μουμύρισε ὁ Ρόκ. Ὅπωςδήποτε ὁ μὲν, θὰ ἀπολαύσωμαι τὸν ἥλιο τῆς Ριβιέρας. Δὲν πρόκειται συνεπῶς νὰ βγοῦμε καὶ τόσο ζημιωμένοι.

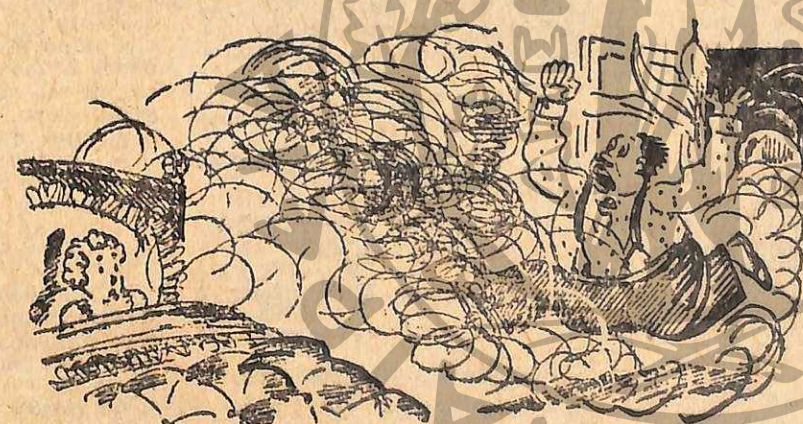
ΤΟ ΚΛΙΣΕ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Ὅλη ἡ Ριβιέρα, ἀπὸ τὸ Ἰντὸ ὡς τὸ Μόνako, ἔπλεε, κυριολεκτικὰ μέ-

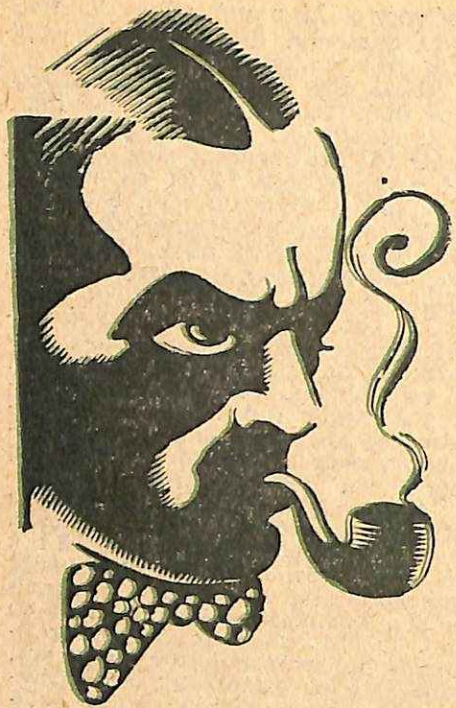
σα σ' ἕνα λαμπρὸ, θερμὸ κύμα ἀνοιξιᾶς καὶ ἡλίου. Οἱ μισοὶς βρισκόνταν στὸ ἀπογεῖο τῆς ἀνθισμας τους, καὶ οἱ ἀνθισμένοι θάμνοι, στὴς βίλλες τῶν περιχωρῶν τοῦ Κάπ. Μαροντέν, σκαρποῦσαν τὸ μεθυστικὸ, τὸ ἡδονικὸ ἄρωμά τους, καθὼς λικνίζονταν ἀνάλαφρα στὴν αὔρα.

Ἡ Ἑσθήρ, ντυμένη σ' ἕνα ὑπέροχο, ἀρραγνοῦφαντο «νεγκλιέ», ἔσκυψε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴν ταράτσα τῆς τραπεζαρίας, σιγοτραγουδώντας κάποια ναπολιτανικὴ κοντσονέτα, ποὺ ἦταν τῆς μόδας τότε, σ' ὅλα τὰ κέντρα. Ἐνα τραγουδὶ ἔρωτος, λουλουδιῶν καὶ πάθους. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

—Ἀσπασία! Βάλε τὴ ρόμπα σου κι' ἔδω ἔξ

Η Σκότλαντ Γουάρδ περνούσε εκείνο τον καιρό τις χειρότερες μέρες που γνώρισε ποτέ από την εποχή που πρωτοσυστήθηκε. Μια σειρά στυγερών όσο και τολμηροτάτων εγκλημάτων είχαν αναστατώσει το Λονδίνο και τα περίχωρα σε μεγάλη ακτίνα, εγκλημάτων για τα οποία τα μόνα πράγματα που ήξερε η περίφημη αγγλική αστυνομική οργάνωση ήταν η ταυτότητα των θυμάτων και το γεγονός ότι διεπράττοντο από τα ίδια χέρια.

Αλλά και τα δύο αυτά στοιχεία δεν ήταν καθόλου απαραίτητα στην Σκότλαντ Γουάρδ για να τα έχει. Το πρώτο, η ταυτότητα των θυμάτων δεν ήταν καθόλου μυστήριο, έφθον οι κακοδύοι έπλητταν πρόσωπα γνωστά, χωρίς να φροντίζουν να καταπονούν την αστυνομία ως προς την ταυτότητά τους.

Το δεύτερο πάλι, φαίνονταν καθαρά, γιατί οι δράστες των φροντισμένων κάθε φορά ν' αφήνουν επί τόπου ένα μικρό τετράγωνο χαρτονάκι ως είδος μπιλλιέτου, που είχε επάνω του ζωγραφισμένους σάν ροζέττα 5 άσους της τράπουλας.

Από το τελευταίο αυτό η Λονδρέζικη αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλα τα εγκλήματα που έπεσημαίνοντο, τρόπον τινά με το παράξενο εκείνο επισκεπτήριο, ήταν έργο μιας συμμορίας στην οποία μετείχαν πέντε άσσοι του εγκλήματος.

Ποιοί όμως ήταν οι άσσοι αυτοί; Αυτό ήταν το μεγάλο μυστήριο για την Σκότλαντ Γουάρδ, γιατί δυστυχώς οι άσσοι του εγκλήματος ήταν παραπάνω, πολύ πιο παραπάνω από πέντε μέσα σ' όλο το Λονδίνο!

Επιστρατεύθηκαν όλα τα λαγωνικά, τα καλύτερα της καταδιώξεως, άντετή η υπόθεσις στον περίφημο έπιθεωρητή Σούμερ, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Τα εγκλήματα παρέμεναν ανεξιχνίαστα και οι δράστες των ατιμώρητων.

Είχαν κάπως ήσυχάσει τα πράγματα για λίγες μέρες, όπότεν ένα πρωί θρέθηκε σκοτωμένος μέσα στο γραφείο του ένας γνωστότατος τύπος του Σίτυ, ο μεγαλοεπιχειρηματίας Ουάλλας Νόρτον.

Οι περιπέτειες του Λωποδύτη-Φάντασμα

Η συμμορία των πέντε άσων

Του Χέρμαν Λάντον

Δίπλα του ήταν το περίφημο έπισκεπτήριο των πέντε άσων, αλλά αυτή την φορά δεν ήταν το μόνο που θρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος. Μέσα στο άνοιχτο και ληστευμένο χρηματοκιβώτιο του θύματος θρέθηκε και το έπισκεπτήριο του περιφημου λωποδύτου Φάντασμα με την μοναδική αυτή λέξη «Άγρυπνώ»!

Το έπισκεπτήριο αυτό το θρέψε ο έπιθεωρητής Μπέθ και έσπευσε με κάποιο χαιρέκακο χαμόγελο να το φέρη στον Σούμερ που λίγο παραπέρα εξέταζε κάτι έγγραφα του μεγαλοεπιχειρηματίου.

— Λοιπόν, κύριε συνάδελφε, νομίζω ότι κρατούμε τον έναν από τους κακούργους. Είναι ο φίλος σου ο Λωποδύτης Φάντασμα!

— Ο Σούμερ τον κύτταξε με ύφος, σάν νάλεγε:

— Αυτόν ίσα-ίσα δεν κρατούμε! Πήρε το έπισκεπτήριο χαμογελώντας, γιατί είχε πάρει για αστέια τα λόγια του... ασπόνδου συναδέλφου και αντίζηλου του.

Μόλις όμως έβριξε μια ματιά σ' αυτό έχασε το χρώμα του.

— Λοιπόν, τον ρώτησε ο Μπέθ με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Ο Σούμερ έμεινε για λίγο σιωπηλός και κατόπιν ανακτώντας την άταραξία του:

— Λοιπόν, φίλτατε συνάδελφε, μόνον ο Λωποδύτης Φάντασμα δεν μπορεί να είναι ο ένας από τους πέντε άσους!

— Πώς αυτό; Έκανε απορώντας ο Μπέθ.

— Ο Λωποδύτης Φάντασμα δεν σκοτώνει ποτέ! Ουδέποτε έως τώρα έχει θάψει τα χέρια του με αίμα! Με ανθρώπινο αίμα τουλάχιστον! Γιατί κάποτε, άναγκάστηκε, παρ' όλη την μανιακή του αγάπη προς τα ζώα, να σκοτώση ένα αστυνομικό μιας σκύλο, που παρ' όλιγο να μάζεν παρέδιδε ολοζώντανο, αλλά την άλλη μέρα έστειλε στην Σκότλαντ Γουάρδ ένα τέτοιο ύπεροχο ζώο και στην Έταιρία Προστασίας των Ζώων ένα σεβαστό ποσό... για εξιλέωσή!

— Πώς όμως τότε εξηγείται η παρουςία του στον τόπο του εγκλήματος;

— Αυτό θα το ιδούμε, έκανε ο Σούμερ με ύφος μυστηριώδες

ΜΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΥΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Το απόγευμα της ίδιας μέρας, ο

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ-ΝΤΑΛ

Σούμερ έπαιρνε το τσάι του στοί φίλου του άριστοκράτη Μάρτεν Ντάλ.

Ο Μπίλκιγκ, προειδοποιημένος κα ταλλήλως από τον κύριό του, ύστερ' από ένα τηλεφώνημα του Σούμερ, είχε φροντίσει να έτοιμάση τέτοια θεσπέσια πράγματα της γαστρονομικής τέχνης του, χάριν του μεγάλου φίλου αστυνομικού.

— Ανεξήγητο, τέλος πάντων, θα μείνη το μυστήριο αυτό των πέντε άσων! είπε ο Σούμερ στον φίλο του, καταδροχίζοντας μια ταρτίνη με φρέσκο θούτυρο και χαβιάρι.

— Όχι, όσο φαντάζεσαι... του απήντησε ο Μάρτεν Ντάλ.

— Τι ξέρεις εσύ! φώναξε ο Σούμερ γουρλώνοντας τα μάτια.

— Δεν ξέρω τίποτε, αλλά έχω αυτή την έντύπωση...

— Δεν ξέρεις όμως και ένα άλλο, έκανε ο Σούμερ κυτάζοντας επίμονα το φίλο του, ότι σ' αυτή την ύποθεσις είναι ανακατωμένος και ο Λωποδύτης Φάντασμα!

— Όχι δά...

— Ναι, ναι! Βρέθηκε το έπισκεπτήριο του μέσα στο χρηματοκιβώτιο του Νόρτον.

— Και λοιπόν;

— Τίποτα! Διότι δεν έχω εγώ τουλάχιστον καμιά αμφιβολία ότι ένας από τους πέντε άσους είναι ο Λωποδύτης Φάντασμα!

— Έγώ έχω πολλές!

— Ν' ακούσωμε καμιά!

— Πρώτα πρώτα, μόνος σου ωμολόγησες σήμερα το πρωί ότι ο Λωποδύτης Φάντασμα ουδέποτε σκοτώνει...

— Ποιό το ξέρεις;

— Μου τάπε... ο φίλος σου Μπέθ!

— Δεν σ' πιστεύω! Έκανε ο Σούμερ καταπίνοντας αμάσσητο ένα δολοκλήρο σάντουιτς με ζαμπόν.

— Όπως προτιμάς. Πάντως αυτή είναι η αλήθεια: Ο Λωποδύτης Φάντασμα δεν έχει καμιά σχέση με τους «πέντε άσους» πρώτον, και δεύτερον οι πέντε αυτοί άσσοι δεν είναι παρά ένα και μόνο πρόσωπο, το οποίο ο Λωποδύτης Φάντασμα υποσχεται να παραδώση σύντομα στα χέρια σου, Σούμερ, για να δοξασθής, μια ακόμη φορά!

— Σου τάπε αυτό ο ίδιος;

— Μου το υποσχέθηκε, να λές καλύτερα.

...ΠΟΥ ΘΗΡΕΙΤΑΙ ΠΙΣΤΑ

— Και πώς θγάζει... πώς θγάζει ο Λωποδύτης Φάντασμα τέλος πάντων αυτό το συμπέρασμα;

— Από πολλά πράγματα, κυρίως όμως από ένα: ότι όλα τα εγκλήματα αυτών των δήθεν πέντε άσων γίνονται ακριβώς και πανομοιούτως κατά τον ίδιο τρόπο... το ίδιο χτύπημα, αλλά και η ίδια πληγή, το ίδιο όπλο, το ίδιο σύστημα διαρρήξεως μιάς πόρτας, μιάς κλειδω-

νιάς, ενός παραθύρου. Πράγμα το όποιον πείθει ότι δράστης είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Γιατί δεν μπορούν πέντε διάφοροι κακοδύοι να έχουν ακριβώς το ίδιο σύστημα «δράσεως», ούτε πάλι είναι δυνατόν από τους πέντε αυτούς να σκοτώνη μόνον ο ένας και οι άλλοι να άπολαμθανουν τούτους... καρπούς των κόπων του!

— Σάν νάχης δίκη... μουρμούρισε ο Σούμερ, πίνοντας το τρίτο φλυτζάνι της σοκολάτας του. Μα καλά — πρόσθεσε — και ο Λωποδύτης Φάντασμα; Τι γυρεύει αυτός στο γραφείο του σκοτωμένου;

— Ούτε κι' αυτό είναι κανένα μυστήριο. Ξέρεις την μανία του Λωποδύτη Φάντασμα για την Έταιρία Προστασίας των Ζώων. Είναι γνωστή εξ' άλλου και η φιλαργυρία που έδειχνε πάντα ο Νόρτον, προκειμένου να συνδράμη το έργο της Έταιρίας αυτής.

— Ίσως ο Λωποδύτης Φάντασμα να θέλησε να του δώση ένα καλό μάθημα, και πήγε να διαρρήξη το χρηματοκιβώτιό του. Πρόλαβαν όμως οι άλλοι, δηλαδή ο άλλος, κι' έτσι ο άγαπητός σου φίλος δεν θρήκε τίποτε. Αφ'ηκε λοιπόν το έπισκεπτήριο του με μια υπόσχεση, που συνοψίζεται στη λέξη «άγρυπνώ».

— Ωστε;

— Ωστε... Δεν παίρνεις, Σούμερ, ένα σάντουις ακόμα; Αυτός ο Μπίλκιγκ έκαμε σήμερα θαύματα!

Την άλλη μέρα, οι έφημερίδες έδημοσίευαν την εξής είδηση με χτυπητά γράμματα:

«ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ. — ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΚΑΜΜΙΑΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΠΕΝΤΕ ΑΣΣΩΝ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ, ΑΛΛΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΗΤΟΥ ΛΩΠΟΥΔΥΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΙ — ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ!».

Πραγματικά την ίδια μέρα, μεγάλο ραντεβού όλων των άσων της Σκότλαντ Γουάρδ αυτή τη φορά, στο γραφείο του εγκλήματος.

Πρώτος και καλύτερος ο Σούμερ.

Κατά σύστασίν του, είχαν έπιτραπή η είσοδος και του κοινού στο γραφείο του εγκλήματος.

Με τις χειροπέδες στα χέρια, ο Λωποδύτης Φάντασμα, τον όποιον είχε συλλάβει ο διάσημος Σούμερ, έξηγούσε στους κατάπληκτους αστυνομικούς πώς είχε διαπράξει το τελευταίο έγκλημά του. Μιλούσε, και το βλέμμα του, όξυ, διαπεραστικό, παρακολουθούσε τις φυσιογνωμίες των παρισταμένων.

Ξαφνικά, το βλέμμα αυτό σταμάτησε φανερό πάνω σε κάποιον ψηλό και ξανθό νέο, που με ιδιαίτερο έν-

διαφέρον παρακολουθούσε την σκηνή της αναπαραστάσεως. Ο Λωποδύτης Φάντασμα εκείνη την ώρα έλεγε:

— Έτσι έγινε, κύριοι, το έγκλημα αυτό, άλλ' ένα πράγμα δεν σάς είπα ακόμα, ότι ο δράστης του δεν είμαι διόλου εγώ!

— Αλλά, ποιός είναι; Έκανε κατάπληκτος ο εισαγγελέως Μώρφου.

— Το έγκλημα αυτό, είπε ο Λωποδύτης Φάντασμα, κυτάζοντας τώρα πιο επίμονα τον ξανθό νέο, που είχε αλλάξει εν τω μεταξύ τρία χρώματα, το διέπραξε άλλος, ένας πραγματικά άσος, ένας «μαθηρ» του εγκλήματος, που είναι αυτή τη στιγμή έδω...

Τα βλέμματα όλων ακολούθησαν το βλέμμα του Λωποδύτου Φάντασμα και σταμάτησαν στον ξανθό άγνωστο. Αυτός έκανε μια απότομη κίνηση και θγάζοντας ένα πιστόλι, έτοιμάσθηκε να πυροβολήση.

Ταχύτερος όμως ο Σούμερ, παρ' όλο τον όγκο του, ώρμησε επάνω του.

Μια φοβερή πάλι άρχισε τότε και μολονότι είχαν πέσει και οι άλλοι επάνω στον ξανθό νέο, αυτός θα τους ξέφυγε, αν δεν φρόντιζε κάποιος να σπύση προς την πόρτα και τραβώντας την πίσω του να την κλειδώσει με διπλή στροφή απ' έξω και να κατέξη κατόπιν τέσσερα τέσσερα τα σκαλιά του μεγάρου.

Ο κάποιος αυτός ήταν ο Λωποδύτης Φάντασμα.

Για μια ακόμα φορά ξέφυγε μέσα από τα χέρια του Σούμερ, αν και εφαντάζετο αυτός ότι θα είχε μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια το ίδιο ρικό εκείνο απόγευμα.

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο ΛΟΓΟΣ

— Γιατί έχει ένα μόνο μανίμι το πουλόβερ σου;

— Γιατί όταν μου τάπλεκε η γυναίκα μου είχα ένα στυλ στο δεξί χέρι κι' ο γιατρός της είχε πη πώς μπορούσε και να μου το κόψουν!

Άστυνομικές Ιστορίες

— "Εγκλημα ή άμνησία; —

Στο Ντορσέτ της Άγγλίας οι αστυνομικές αρχές βρίσκονται σ' ένα τρομερό αδιέξοδο! πρόκειται περί ενός ανθρώπου που συνέλαβαν επί ανθρώποκτονία. Εκείνος όμως ισχυρίζεται ότι είναι άπλως θύμα άμνησίας.

Ίδου πώς έχει η ιστορία:

Δυό νέοι καλών οικογενειών, ο Τζών Ρουκ και Μισέλ Σγέις άγαστούσαν την δια γυναίκα κι' έτρεφαν ο ένας για τον άλλο μολονότι φίλοι. Ένα βαθύ οίσθημα άντιπαθείας. Ωστόσο αν και υπέφεραν από την άντιζήλεια αυτή, δεν την ξεεδήλωναν. Μια μέρα κι' οι δυό είχαν πάει κυνήγι.

Επειτα από λίγη ώρα ψάχνοντας μέσα στο πυκνό δάσος βρέθηκαν σ' έναν έρειπωμένο πύργο. Διέσχισαν τον άγριο κήπο που τον περιέβαλλε και σε λίγο, εξετάζοντας μ' ενδιαφέρον το έσωτερικό του βρέθηκαν στα υπόγεια όπου ύπληρχαν στημένες στη σειρά στον τοίχο, τρεις πανοπλίες πολεμιστών. Από περιέργεια τότε ο Σφείς άνοιξε τη μιά, μπήκε μέσα, κι' είπε το φίλο του κατόπιν να την κλείσει.

Όπως πράγματι κι' έγινε.

— Είσασι άπαισιος μέσα σ' αυτή τη πανοπλία Μπίλ, του είπε με τρόμο ο Τζών. Προκαλείς τον φόβο σ' όποιον σε βλέπει

— Έγώ μια ιδέα, του άπάντησε τότε ο φίλος του, που ήταν φυλακισμένος μέσα στη σιδερένια πανοπλία: Νά πάς να φέρης την Τζένυ — ή Τζένυ ήταν η γυναίκα των όνειρων τους — για να την τρομάξουμε.

— Μην άρνήσης μόνο καί μ' αφήσεις έδω φυλακισμένο, χωρίς να μπορώ να βγω, είπε ο Μπίλ στο φίλο που πού ανέβαινε τα σκαλιά.

— Σε μισή ώρα θα είμαστε έδω, του άπάντησε καθυσχαστικά ο άλλος.

Ήταν όμως μοιραίο τα πράγματα να παρουν τελείως διαφορετική τροπή. Το αυτόκινητο του Τζών συνεκρούσθη μ' ένα άλλο κι' αυτός μετεφέρθηκε τραυματισμένος στο νοσοκομείο. Εκεί έμεινε δεκαπέντε μέρες χωρίς να μπορέση να δώση καμιά κατάθεσις για ότι είχε προηγηθή το δυστυχίματος γιατί — όπως ισχυριζόταν — είχε πάθει από άμνησία.

Πέρασαν δυό χρόνια. Ο Τζών είχε θεραπευθή και μόνον η λεπτομέρεια της έκδρουής με τον φίλο του τον Μπίλ διέφευγε από τη μνήμη του...

Όταν κάποτε η τύχη τάφερε να βρεθί με μερικούς άλλους φίλους στο μέρος όπου βρισκόταν ο μεσαιωνικός πύργος.

Μόλις ο Τζών τον αντίκρουσε άρχισε να θυμάτε. Έμεινε άκίνητος για μια στιγμή με το βλέμμα στυλωμένο προς τα υπόγεια του πύργου και κατόπιν άφησε μια κραυγή.

— Άααα! τρέξετε! Στα υπόγεια του πύργου! Στη πανοπλία! Και σωριάστηκε κάτω στο έδαφος άναίσθητος.

Δυό—τρείς τότε από την παρέα κατέβηκαν άνήσυχoi στο υπόγειο, εξέτασαν τις πανοπλίες και με φόβη σε μια από τις τρεις είδαν τον σκελετό ενός ανθρώπου.

Ήταν ο σκελετός του Μπίλ!

Ένα τραγικό δίλημμα

Έσα στην αλληλογραφία μου βρήκα την φορά αυτή το γράμμα μιάς «Πονεμένης Μητέρας» που ζητεί την συμβουλή μου για μία περίπτωση τόσο τραγική όσο και ασυνήθιστη.

«Είμαι αφάνταστα δυστυχισμένη, αγαπητή μου Λόρα, μου γράφει Βρίσκομαι σ' ένα τραγικό δίλημμα και δεν ξέρω ποδό δρόμο ν' ακολουθήσω. Σκέφτηκα ν' άποταθώ σε σ'ας που καταλαβαίνετε τόσο καλά τόν πόνο τών άλλων και ν'ας διηγηθώ εδώ τι μου συμβαίνει. Ίσως θά μπορούσατε νά μου δώσετε μιά συμβουλή.

»Η μονάκριβη κορούλα που απέκτησα από τόν πρώτο μου γάμο (έμεινα χήρα πρό δέκα πέντε έτων, όταν ή κόρη μου ήταν μωρό ακόμη και ξαναπαντρεύτηκα πρό έξι έτων) άσθένησε βαρύντατα από μηνιγγίτιδα και είναι δύο χρόνια τώρα που δέν βρίσκει-ται σε φυσική διανοητική κατάσταση. Οί γιατροί άναγκάστηκαν νά μου διολογήσουν ότι ή νευρική αυτή κατάσταση είναι άθερά-πειτη και θά μείνει έτσι σε όλη της τη ζωή.

»Εκείνο που με συνέτριψε όμως ακόμη ερισσότερο είναι ότι μετά τόν δυστύχημά της, ή κορούλα μου δέν μπορεί ούτε ν' άντικρύ-ση ούτε ν' άκούση τόν άνδρα μου. Ή συμβίω-σις τών δύο προσώπων που άγαπώ περισσότερο στόν κόσμο έχει καταντήσει αδύνατη πιά.

»Ξέρω ότι ή κόρη μου δέν θεραπεύεται, καταλαβαίνω, όμως, συγχρόνως, ότι ή ιστο-ρή μου και ή φροντίς μου έχουν μεγάλη κα-τευναστική επίδραση έ-πάνω της. Και σ'ας ρω-τώ τώρα, αγαπημένη μου φίλη: Μιά που είναι αδύνατον νά ζήσουν στο ίδιο σπίτι ο άν-δρας μου και ή κόρη μου, τι πρέπει νά κάνω έγώ; Ποιόν πρέπει νά προτιμήσω; Τόν σύζυ-γό μου ή τόν παιδί μου;

Νύχτες ολόκληρες ξαγρύπνησα ζη-τώντας μιά λύση, αλλά δέν τη βρήκα.

»Η άγάπη μου προς τόν άνδρα μου με σπρώχνει σ' αυτόν. Μά ή ιστορή, τόν καθήκον και ο οίκτος με τραβούν στο παιδί μου. Δέν μπο-ρώ νά υποφέρω την σκέψη νά την δώσω σε ξένους οί όποιοι δέν θά την περιποιηθούν ίσως με την τρυφερότη-τα και την υπομονή που άπαιτεί ή κατάσταση της. Νομίζω ότι άν την εγκαταλείψω, ή ζωή μου θά είναι έ-να άτελείωτο μαρτύριο... Τι νά κάνω, Θεέ μου, τι νά κάνω; Συμβουλευέ-τε με κυρία Λόρα, βοηθήστε με...»

Μου ζητάτε, φτωχή μου φίλη, νά αναλάβω την εδούνη της έκλογής, αντί νά σ'ας πράγμα εξαιρετικά δύ-

Το καρνέ

σκολο για μένα. Όσο σκληρή κι' άν είναι ή έκλογή αυτή, πρέπει νά την κάνετε μόνη σας... Πιστέψτε ότι αίσθάνομαι βαθύτατη συμπόνοια για σ'ας, γιατί νομίζω ότι αυτό είναι τόν τρομερότερο δίλημμα που θά μπο-ρούσε νά τεθί σε μιά γυναίκα.

έγκαταλείψετε για χάρη της άτυχής σας μικρούλας, θά γίνετε και οί δύο σας πολύ δυστυχισμένοι, χωρίς ή θυ-σία σας αυτή νά προσφέρει πολλά στο παιδί σας... Έξ άλλου δέν υπάρχει άμφιβολία ότι τόν καθήκον, ή μητρική άπορρή, ή συνειδήσις σας σπρώχνουν στο παιδί σας....

Τόν γεγονός έί-ναι όμως ότι μπο-ρείτε (άφού έχε-τε τά μέσα) νά έμπιστευθήτε τόν παιδί σας σε άν-θρώπους που μπορεί νά τόν πε-ριποιηθούν με κα-λωσύνη, άφού έ-χουν ειδικώς έ-ξασκηθεί σ' αυ-τό....

Θά είχατε κα-

Ξαναδιαβάζοντας τόν γράμμα σας, βρίσκω ότι ή άγάπη σας στόν άνδρα σας φαίνεται επικρατέστερη. Ή κοινή λογική σας λέγει ότι μαζί του υπάρ-χει κάτι πραγματικά που μπορείτε νά συνεισφέρετε στη ζωή, ότι άν τόν

Μπλουζά από φανέλλα ή λεπτό λαινάξ ρόζ.— Ένα μαντήλι και μιά ζώνη σε μοντέρνο σχήμα.— Μπλουζά από ύφασμα γραβατών με κομψό άμπεσιμάν.— Φούστα, της οποίας τόν κλείσιμο εκκείνω είναι κοσμημένο ανάμεσα σε δύο πιάτες, που μένουν άρραφές προς τά κάτω.

Της πυλαιίας

θήκον. Ίσως, νά θυσιασθήτε για τόν παιδί σας άν φταίγατε έσεις για την κατάστασή του. Όμως άγαπητή μου, ή άρρώστεια του δέν βαρύνει καθό-λου έσας... Θυμηθήτε τόν αυτό, όταν θά πάρετε τήν άπόφασή σας.

ΜΟΔΑ

Δυο μπλουζες για καθε φούστα...

Μιά κομψή νέα γυναίκα μου έλεγε τις προάλλες:

ΛΟΡΑ

έπιτρέπει νά φαίνομαστε κομψές δια-τηρώντας συγχρόνως μιά σχετική φαντασί.

Γιά τις φούστες θά διαλέξουμε ό-ραία λαινάξ θαμπά σε μοντέρνους χρωματισμούς: κρέπ ντε λαίν, φανέλ-λίτσα, λαβαμπλαίν κλπ. ή — για τις πιο άμπιγιέ περιπτώσεις — μαύρο ντρά ή σατέν.

Οί μπλουζες γίνονται άπό ζερσέ ραιγιόν, γυαλιστερές, άπό φουλάρ, άπό κρέπ σα-τέν. Έκτός άπό τις φόρμες σεμιζιέ που εύνοούνται πολύ, τόν άμπεσιμάν παίζει ένα ση-μαντικό ρόλο. Πολύ συχνά τόν άμπεσιμάν αυτό σχηματί-ζει μιά μύτη έμπρός στο κορσάξ. Πολλά ντραπέ συνη-θίζονται και πολλές μπλου-ζες μακρυνές φοριούνται έ-πάνω στη φούστα ούτως ώ-στε νά σχηματίζουν άσάμπλ μαζί της.

Τέλος, ή δαντέλλα, ή μουσελίνα, τόν τούλι δέν πρέπει νά λησμονούνται για τις άμπιγιέ μπλουζες. Όταν άνακατωθούν με ύφασμα πιο γονδρό, όπως τόν κρέπ ή τόν σατέν, οί μπλουζες αυτές μοιάζουν με κορσάξ τουσα-λέττας βραδυνης.

Οί περισσότερες άπογευ-ματινές ή βραδυνές μπλουζες γαρνίρονται με κανένα μοτίφ λεπτά έργασμένο, με κοσμή-ματα φαντασί, με άπομιμή-σεις λουλουδιών, ζώων, φυλ-λωμάτων κ.λ.π.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τά μπράτσα

Με την είσοδο του καρνα-βαλιού αρχίζουν οί χοροί κι' οί άτελείωτες δεξιώσεις. Σ' αυτούς σήμερα κάθε κυρία και δεσποινίς είναι υποχρε-ωμένη νά φέρη τόν καθιερω-θέν πλέον ως έπίσημο γυναι-κείο ένδυμα: τήν έξομο τουα-λέττα. Καθεμιά λοιπόν που έ-πιθυμεί νά έπαβάλη τήν άραι-ότητα της όφειλει νά μη άμε-λή τίποτα από εκείνα που μπορούν νά τήν βοηθήσουν στο ζήτη-μα αυτό. Γι' αυτό κι' εγώ νομίζω πο-λύ επίκαιρο νά σας γράψω σήμερα μερικά για τήν περίπτωση τού ντε-κολτέ και τών μπράτσων. Γιατί ένα λευκό, ολόστρόγγυλο, λείο και συμ-μετρικό μπράτσο δίνει μιά ξεχωριστή χάρη στο γυναικείο σύνολο.

Όταν λοιπόν πρόκειται νά παρου-σιασθήτε με έξομο φόρεμα χρειάζεται γενικός καθαρισμός πριν 24 τουλάχισ-τον ώρες τού δέρματος τού λαιμού, τών ώμων, τού στήθους και τών βρα-χιόνων. Πρέπει τά μέρη αυτά νά έ-χουν ομοιόμορφο χρώμα. Ό καλλίτε-

Μπλουζά από κρέπ σατέν. Μαντίνα «άν μπια» μακρά και έφαρμοστά.— Φούστα από κρέπ με δύο ντεκοά έμπρός. Πίσω δέν έχει ραφή.— Μπλουζά από τούλι και κρέπ όχι δια-φανές.— Διάφορες γαρνιτούρες που έτε ιμούνται άνθη και έντομα για ά-ρεγευματικά άσάμπλ.

(Τό τέλος στη σελίδα 60)

Ένα δράμα στὸν ἀέρα

Περιπετειώδες διήγημα τοῦ Ἀνρὺ Ζερὰρ

Ὁ φίλος μου Βάρμπελ εἶχε γυρίσει ἀπὸ ἓνα ταξίδι τοῦ στὸ Θιέτ. Εἶχα νὰ τὸν δῶ παραπάνω ἀπὸ ἓναν χρόνο καὶ φαντάζεσθε μὲ πόση συγκίνηση χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ κρατοῦσε στὸ «Μάζικ Ὁτέλ» τῶν Ἡλυσίων Πεδίων.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐνθουςιασμούς καὶ τὰ πρώτα φιλικὰ λόγια κάθισα σὲ μιά ἀπὸ τὶς ἀναπαυτικές πολυθρόνες ἐτοιμὸς γιὰ κουβέντα. Εἶχαμε τόσα πολλὰ νὰ πούμε ὅστερα ἀπὸ τόσον καιρό!

Ξαφνικά ἡ πόρτα ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ διπλάνο δωμάτιο ἀνοίξε καὶ μπήκε στὸ δωμάτιο ἓνας ἀνδρὺς μεγαλόσωμος, ποὺ στὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικά του διέκρινε κανεὶς τὴν ἀποφασιστικότητά ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγαθότητα μαζί.

— Ὁ φίλος μου καὶ πιστὸς μου ἀνέτακτος Μπαίρηκ, ἔκανε ὁ Βάρμπελ συστήνοντάς μου τὸν ἀγνωστό. Ἐσφίξα τὸ χέρι του. Ἐκεῖνος χαμογέλασε φαιδρὰ καὶ προσέθεσε.

— Περισσότερο ἀπὸ Μπαίρηκ εἶμαι γνωστός ὡς «ὁ κυνηγὸς τῶν διαμαντιῶν».

Τὸ πρόσωπό μου ἄλλαξε ἐκφραση στὸ ἀκουσμά αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Κάτι μοῦ θυμίζαν τὰ λόγια του, κάτι ποὺ εἶχα διαβάσει σὲς ἐφημερίδες.

— Σὲ ἐκπλήττει, βλέπω, ἡ παρουσία τοῦ περιφήμου αὐτοῦ «κυνηγοῦ τῶν διαμαντιῶν», ἔ; μὲ ρώτησε χαμογελώντας ὁ Βάρμπελ. Εἶνε μιά ὀλοκληρὴ ἱστορία ποὺ εὐχαρίστως θὰ τὴν ἐνάκουγα ἀπὸ τὸν Μπαίρηκ.

Ὁ Μπαίρηκ ἀπαλόθηκε σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ θυβίστηκε σὲ σκέψεις. Τὸν μιμηθήκαμε περιμένοντας μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν διήγησή του.

— Ἦ κακιά φήμη τοῦ ὀνόματός μου, ἀρχισε σὲ λίγο, ὀφείλεται σὲ κάποιο γεγονός ποὺ, ἂν τὸ κρίνῃ κανεὶς λογικά, δὲν εἶνε οὔτε ὑποπτό, οὔτε καν τρομερό.

Ἦμουν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μέλος τῆς Γεωλογικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἰνδιάν. Μοῦ εἶχαν λοιπὸν ἀντιθέσει νὰ μελετήσω τὰ ἀντικείμενα ἐξόρυξης τοῦ Κριμίνσον στὰ σύνορα τῆς Μογγολίας.

Στὴν ἀρχὴ θέβαινα αὐτὸ τὸ ταξίδι μὲ ἐνθουσιασμό. Ὦστερα δὲ, ἀπὸ παραμονὴ λίγων ἡμερῶν στὰ ἀφιλόξενα ἐκεῖνα μέρη, ὅπου ὁ καθένας ἐπισκέπτεται στὴν ἀπόλυτη διάθεση τῶν Μονγολῶν καὶ τῶν Κινέζων ληστών, ὅχι μόνο ἄλλαξα ἰδέα, ἀλλὰ καὶ ἐστειλά τὴν παραίτησή μου στὴν Γεωλογικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἰνδιάν.

Μόνο μου σύντροφο εἶχα ἓναν ὀβριμὸ Κολομβιανὸ ποὺ κουβαλοῦσε τὰ ἐξόρυξά μου καὶ τὴν σκηνή μου.

Εἶναμε φθάσει ἤδη σὲς πηγὲς τοῦ Κερουλέν, ὅταν μιά ἀνακάλυψη βίωσε ὁ βόρειος ἀπροσδόκητος μὲ ἔκανε νὰ περῶ ἀπὸ χάρα.

Τὴν ἐξόρυξη ἐκεῖνα ἦταν πλούσια σὲ κάθε εἶδους μεταλλεύματα. Εἶ-

χα ἀνακαλύψει λοιπὸν στὴν ἀμώδη κοίτη ἐνὸς χειμάρρου κάτι ἐξαιρετικὰ διαμάντια! Οἱ φωνὲς ποὺ ἔβαλα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου ἔκαναν τὸν ὁδηγό μου νὰ τὰ χάσῃ.

Δυστυχῶς ὅμως συνήλθε πολὺ γρήγορα, γιατί τὸ ἄλλο πρωὶ διεπίστωσα ὅτι εἶχε γίνῃ ἀφαντὸς ἀφοῦ εἶχε τὴν πρόνοια νὰ μὲ ἐξαφάνισῃ ἀπὸ τὰ πολυτιμὰ πετράδια ποὺ εἶχα μαζέψει ὅλην τὴν μέρα.

Μὲ ἓνα πήδημα βρέθηκα στὸ κενό...

Ἡ κλοπὴ δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρὴ. Σὲ μιά μέρα μποροῦσα νὰ ἔχω διπλὰ ἀπὸ ὅσα εἶχα χάσει. Κάτι ἄλλο ὅμως μὲ ἀνησυχόυσε τρομερά. Δὲν ἤξερα σὲ ποιά κυβερνήση νὰ ἀποταθῶ γιὰ νὰ ζητήσω τὴν ἐκμετάλλευση τῶν κοιτασμάτων αὐτῶν. Μαζεύοντας πετράδια τὸ μυαλό μου δούλευε πυρετωδῶς γιὰ νὰ βρῇ τὴν λύση τὴν πιὸ σωστὴ καὶ τὴν πιὸ συμφέρουσα.

Τέλος ἀπεφάσισα νὰ πάω ὡς τὸ πλησιέστερο χωριουδάκι ποὺ ἀπέχει περίπου 50 χιλιόμετρα γιὰ νὰ ἀνανεύσω τὶς προμήθειές μου καὶ νὰ συμβουλευθῶ καλλίτερα κανένα εἰδικό.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ ξεκινήσω. Ἦταν περίπου μεσημέρι. Ξαφνικά ἓνα ἀεροπλάνο φάνηκε νὰ πετᾷ σὲ μικρὸ ὕψος.

— Κακὸς οἰωνός! σκέφτηκα. Καὶ πραγματικά, δὲν εἶχα πέρασῃ ἔξω. Ἐσπευσα νὰ κρυφθῶ σὲ μιά σπηλιά ποὺ μοῦ ἔφαινε γιὰ καταφύγιο. Τρεῖς ἀνδρες ποὺ εἶχαν κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μὲ πρόλαβαν. Ὁρμησαν κατὰ πάνω μου καὶ

πρὶν προφθάσω νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνηση γιὰ νὰ ὑπερασπιστώ, ὁρσκόμουν σφιχτοδεμένος.

Ἦταν μετὰ κουβήλησαν στὸ ἀεροπλάνο τους ποὺ εἶχε προσγειωθῇ πίσω ἀπὸ κάτι θράχους σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ καταφύγιό μου.

— Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; ἐξοφώνισα. — Θὰ τὸ δῆς σὲ λίγο! μοῦ ἀπάντησε ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς, μιλώνοντας μὲ ἀμερικανικὴ προφορά.

Ἦταν φανερό πὺς ὁ ὁδηγός μου μὲ εἶχε προδώσει. Σίγουρα ἄλλοι ἀνταγωνισταὶ μου, τὸν εἶχαν πληρώσει ἀδρότητα γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ

στὸ μέρος ποὺ ὁρσκόμουν. Καὶ τώρα τί θὰ μὲ ἔκαναν; Θὰ μὲ σκότωναν ἀραγε;

Μ' ἔκρυψαν σ' ἓνα μέρος ποὺ χρησίμευε γιὰ τὶς ἀποσκευές. Ἦταν μέσα στὸν φοβερὸ θόρυβο τῆς ἑλικὸς τὸ ἀεροπλάνο ὑψώθηκε ἀφίνοντας πίσω τὰ ἀδμαντοφόρα κοιτάσματά μου.

Κατόρθωσα νὰ λύσω τὰ δεσμά μου. Ἀνοίξα μὲ προφύλαξη τὸ σκέπασμα τῆς κρύπτης μου καὶ ἔρποντας προχώρησα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀεροπλάνου. Μὲ κίνδυνο νὰ μὲ ἀνακαλύψουν πλησίασα ἀκόμη περισσότερο καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἓνα κάθισμα. Λίγες μόνο λέξεις ἦλθαν ὡς τ' αὐτιά μου, ἔφθασαν ὅμως γιὰ νὰ καταλάβω ὅπωςδὴποτε τὸ σχέδιό τους. Ἦθελαν νὰ φτάσουν στὸ Γιεχόλ, ὅπου θὰ μὲ παρέδιδαν μαζί μὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ διαμάντια μου γιὰ πληρωμὴ, σὲ κάποιον Κινέζο ληστή, ποὺ θὰ φρόντιζε νὰ μὲ ἐξαφανίσῃ. Ἐπρεπε ὅπωςδὴποτε νὰ ἐλευθερωθῶ. Δίπλα μου ὁρσκόταν ἓνα ἀλεξιπτώτο. Γρήγορα τὸ ἔδεσα ἐπάνω μου. Κατόπι πλησίασα μιά ραφούλα πάνω στὴν ὁποία ὁρσκόταν ἡ σασκούλα μὲ τὰ διαμάντια μου. Δὲν ἔπρεπε νὰ σωθῶ χωρὶς τὸν θησαυρό μου. Μὰ πάλι ἂν τὰ παίρνα μαζί μου θὰ ἦταν ὁ θάνατός μου. Γιατί μὲ τὸ βάρος τῆς σασκούλας τὸ ἀλεξιπτώτο μου δὲν θὰ πρόφτανε νὰ εἰσιέλῃ.

Πλησίασα τότε μιά πόρτα ποὺ ἀνοίγε πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἀνοίγοντας ἀδείασα τὸ περιεχόμενο τῆς σασκούλας. Τὸ ἀεροπλάνο αὐτὴ τὴ στιγμή βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀρντος. Ἐτοιμαζόμουν νὰ πηδήξω καὶ ἐνὸς τοῦ κενὸ ὄταν ἓνα χερί μὲ ἄρπασε καὶ μὲ τράβηξε μέσα.

Μιά ἀγρία πάλι ἀρχισε τότε ἐκεῖ στὰ ὕψη.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμή θυμῶς ἔκα ἓνα κόλπο τοῦ φίλου μου τοῦ Μπόμπι Γκρέγκορ, τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς πάλης. Γύρισα μπρούμυτα καὶ στηριζόμενος στὰ τέσσερα σήκωσα τὸν ἀντίπαλό μου στὸν ἀέρα. Ἐκεῖνος ἔλασε τὴν ἰσορροπία του καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ πόρτα γκρεμίστηκε στὸ κενό. Ἐτοιμαζόμουν νὰ πηδήξω καὶ γὰρ ὅταν μιά σφαιρὴ πέσος ἐπὶ στὰ στ' αὐτὴ μου. Ὁ δεύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μὲ ἓνα πιστόλι στὸ χερί πυροβολοῦσε πρὸς τὸ μέρος μου. Τὸ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 55)

Καμμιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς!

Ἡ νέα κατάκτησις τοῦ Τάϊρον

Τὸ καλοκαίρι εἶχα δημοσιεύσει ἓνα κινηματογραφικὸ ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο: «Ποιὰν ἀπὸ τὶς τρεῖς θὰ παντρευθῇ ὁ Τάϊρον Πόουερ;».

Ὅπως θὰ θυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνώσταις μας τὸ ἄρθρο αὐτὸ περιέγραφε τὸν «δεῖνὸν ἀγῶνα» τῆς Σόνια Χένι, τῆς Λορέττας Γιούγκ καὶ τῆς Ἀλὶς Φαίη πρὸς κατάκτησιν τοῦ νέου γοητευτικοῦ πρωταγωνιστοῦ τοῦ κινηματογράφου Τάϊρον Πόουερ. Καὶ τὸ Χόλλυγουντ παρακολουθοῦσε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὸν συναγωνισμό αὐτὸ τῶν χαριτωμένων βεντετῶν καὶ περίμενε νὰ δῇ ποιά θὰ ὀγῇ νικητριά ἀπὸ τὶς τρεῖς.

Ἐ, λοιπόν. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται παράξενο, ὁ Τάϊρον Πόουερ, ἀφοῦ δίστασε ἀρκετὰ μετὰ τῶν τριῶν πρωταγωνιστριῶν — ὅλες ἦταν τόσο γοητευτικὲς! — κατέληξε νὰ ἐρωτευθῇ μίαν τέταρτη: τὴν Τζάνετ Γκαϊήνορ!

Ἀς περιγράψωμε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἱστορία τοῦ Τάϊρον καὶ τῆς Τζάνετ:

—

Πρὶν ἀπὸ καμμιὰ δεκαετία χρόνια, ἓνα ἄμορφο λεπτοκαμωμένο ἀγοράκι 12 χρόνων μ' ὀλόμαυρα ἐλεοῦδινα μάτια, μπήκε σ' ἓναν κινηματογράφου τοῦ Κιγκινάτι γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ μιά ταινία μὲ τὸν τίτλο «Ἐξόδομος Οὐρανός».

Ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι ἓνα καὶ νούργιο ἀστὲρι εἶχε ἀνατελεῖ λαμπρότατο στὸν κινηματογραφικὸ στερέωμα: Ἦταν ἡ Τζάνετ Γκαϊήνορ ποὺ πρωταγωνιστοῦσε θριαμβευτικὰ στὸν ρόλο αὐτοῦ ποὺ γύρισε πάλι τελευταῖα ἡ Σιμόνη Σιμόν.

Ἐξ ἴσου μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ εἶχε καὶ ὁ Τσάρλς Φάρρελ, ὁ συμπαικτέας συμπαίκτης τῆς Τζάνετ.

Τὸ δωδεκάχρονο ἀγοράκι δὲν εἶχε ἰδέα ἀπ' ὅλα αὐτά. Μπήκε στὸν κινηματογράφο ἐπειδὴ ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα καὶ ἡ μητέρα του τοῦ εἶχε δώσει μερικὰ χρήματα.

Κάθισε ἀναπαυτικὰ σὲ μιά πολυθρόνα, μασσοῦλώντας σοκολατῆς. Πέντε λεπτὰ ἀργότερα, εἶχε αἰσθανθῇ τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη γλύκα τῆς πρώτης ἀγάπης.

Τὸ ἀγοράκι ὀνομαζόταν Τάϊρον Πόουερ καὶ ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε κάνει τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ γιὰ πρώτη φορὰ ἦταν ἡ προβαλλομένη ἐπὶ τῆς ὁθόνης σκιά τῆς Τζάνετ Γκαϊήνορ.

Δέκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε... Καὶ σήμερα, ὅλο τὸ Χόλλυγουντ μὲ λᾶ γι' αὐτὸν τοῦς δύο: Ὅχι μόνον γιὰ τὸν Τάϊρον εἶνε καὶ τώρα ἐρατευμένος μαζί της, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὴν Τζάνετ, ὅλην τὴν ἀγάπην παράφορα, τρελλὰ, ὀλοκληρωτικά...

Στὴν ἀρχὴ ἡ λατρεία του γι' αὐτὴν ἦταν κατὰ τὸ ἰανικό. Τὴν θεω-

ροῦσε πάντα ὡς τὴν Τζάνετ Γκαϊήνορ τοῦ κινηματογράφου, μιά σκιά, ἓνα ὄνειρο, κάτι τὸ ἀπιαστό, καὶ τὸ μακρινό.

Γι' αὐτὸ καὶ φλερτάριζε μὲ κάθε ἐλκρινεῖα τὴν Σόνια Χένι, τὴν Ἀλὶς, τὴν Λορέττα καὶ ἄλλες.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συνήντησε τὴν Τζάνετ πῆγε σ' ἓναν ἀνθοπώλη καὶ τῆς ἔστειλε—ἀνωγύμως— τρεῖς δωδεκάδες ἐξαισία κόκκινα τριαντάφυλλα.

Τὸ ἴδιο ἔκανε τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα.

Τὶς ἐπόμενες δύο ἐβδομάδες ἦταν

Ὁ Τάϊρον Πόουερ.

πολὺ ἀπησχολημένη ἡ Γκαϊήνορ καὶ δὲν σκοπιζόταν πολὺ γιὰ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα. Εἶχε ὑπογράψει καὶ νούργιο συμβόλαιο μὲ τὸν Σέλτζνικ, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Παραμάουντ. Θὰ γύριζε τὴν ἐγχρωμὴ ταινία «Ἐνα ἀστὴρ γεννήθηκε» μὲ τὸν φρέντερικ Μάρς.

Ἦξερε καλὰ ἡ Τζάνετ ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο της ἀτού. Ἦταν ἡ τελευταία πιθανότης ποὺ εἶχε νὰ μείνῃ στὸν κινηματογράφου ὅστερ' ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν ταινιῶν τῆς τῆς τελευταίας αὐτῆς χρόνιας. Τὸ σενάριο ἦταν θαυμάσιο, νομίζε κανεὶς πὺς εἶχε γραφῇ ἐπιτήδες γι' αὐτήν...

Ἐργάστηκε μὲ ἀφάνταστο ζῆλο μὲ λύσσα σχεδόν, καὶ ὅταν ἡ ταινία προβλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ Τζάνετ Γκαϊήνορ γνώρισε τὸν μεγαλύτερο προσωπικὸ θρίαμβο τῆς ζωῆς της καὶ ἀνεγνωρίσθη γιὰ δεύτερη φορὰ ὡς μιά ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βεντέτες τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Σόνια καὶ ὁ Τάϊρον εἶχαν ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ δεσμός τους ἔβαινε πρὸς τὴν λήξιν του...

Τὴν ἐπομένη τῆς πρεμιέρας, ὁ Τάϊρον συνήντησε κάποιο φίλο του ποὺ ἦταν ἐπίσης φίλος στενὸς τῆς Τζάνετ:

— Ἀγαπητὲ Τάϊρον, τοῦ εἶπε, εἶδες χθὲς τὴν ταινία «Ἐνα ἀστὴρ γεννήθηκε»; Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πὺς παίζει ἡ Τζάνετ... Εἶνε θαῦμα, ἐκτακτὴ!..

— Θὰ πάω ἀπόψε, εἶπε ὁ Τάϊρον. Ἐμεινε λίγο σιωπηλὸς καὶ ὅστερα πρόσθεσε ἂν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτοῦ του:

— Ἦθελαν νὰ ξέρω ἂν κατάλαβε ποτὲ ποὺς τῆς ἔστειλε ἐκεῖνα τὰ τριαντάφυλλα...

Ὁ φίλος του τὸν κύτταξε μὲ ἐκπλήξη:

— Ὅστε ἦσουν ἐσύ; ρώτησε γελώντας.

Ὁ Τάϊρον δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῇ. Εἶχε ἀπακαλυφθῇ, χωρὶς νὰ θέλῃ. Χαμογέλασε:

— Ναι, ἐγὼ ἦμουν... Εἶνε τὸ σο ἀξιαγάπητη! πρόσθεσε. Τί θάλεγε ἀραγε ἂν τῆς τηλεφωνοῦσα καμμιὰ φορὰ;

— Μὰ θὰ εὐχαριστήθῃ ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ φίλος. Θὰ τῆς τὸ πῶ ἀπόψε κιόλας...

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἡ Τζάνετ εἶχε δεχθῇ τὴν τηλεφωνικὴν πρόσκληση τοῦ Τάϊρον νὰ φανερμαζῇ. Καὶ τὴν φορὰ αὐτὴν ἡ Τζάνετ ἦτο ἀπορροπὴ μᾶτις του, ὅλο τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά ἀρρενωπὴ ὁμορφιά, ὅτι ἦταν ἓνα παλληκάρι συμπαθέστατο, ἀθλητικό, ἐξυπνο.

Καθὼς ἀντίκρουσε τὰ μάτια του νὰ τὴν κυττάζουν μὲ τὴν τρυφερότητα, κατάλαβε ὅτι ὅλο τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ἀτέλειωτο, πληκτικὸ παρὸν σβυνόταν γιὰ νὰ δώσουν τὴ θέσιν σὲ ἓνα συναίσθημα γεμάτο εὐτυχία... Κατάλαβε ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτοῦ ὁμορφιοῦ ἦτο ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του ὅτι ἦτο ὁ ἑαυτοῦ του.

Καὶ τὸν ἀγάπησε μ' ἓναν ἔρωτα δυνατό, μεγάλο, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἡ Τζάνετ ἔφαγε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Τάϊρον, ἡ καρδιά της χτύπησε πάλι ὅστερα ἀπὸ τόσες ἀτυχίες...

Ἦταν ὅμως πολλοὶ ποὺ ἐξομολογοῦντο τὸ ζῆλον αὐτό: Τὸν Τάϊρον ποὺ εἶνε 22 χρόνων καὶ τὴν Τζάνετ ποὺ ἔχει περᾶσει τὰ 30...

Μὰ ἔχουν ἄδικο. Γιατί ὁ Τάϊρον ἡμμορεῖ νὰ εἶνε 22 χρόνων, ἔχει ὅμως ζήσει τὴν ζωὴ του ἀρκετὰ ὥστε νὰ ξέρῃ τί θέλει.

Πρὸ δύο ἐβδομάδων ὁ Τάϊρον ζήτησε ἀπὸ τὴν Τζάνετ νὰ γίνῃ γυναίκα του. Ἐκείνη θέλησε νὰ τῆς ἀφήσῃ προθεσμίαν νὰ σκεφθῇ. Θεωρεῖται ὅμως σχεδὸν ἐξομολογῶν ὅτι δὲν θὰ ἀρνήσῃ νὰ πῇ τὸ «ναί» σ' ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης του τῆς χάρισε πάλι τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποίθησιν γιὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία...

BARBARA KALHZ

ΕΥΘΥΜΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

Όμπρέλλας οδύσσεια

Η δὲ Μαργαρίτα (δὲν Γκιωτίε...) εἶχε δανείσει κάποτε τὴν όμπρέλλα τῆς στὴν φίλῃ τῆς δα Ρόζα. Καμμιά φορὰ, κουρασμένη νὰ περιμένῃ ζητᾷ ἀπὸ τὴν

φίλῃ τῆς τὴν όμπρέλλα, ἡ ὁποία σημειωτέον ἦταν ξένη.

— Ἀχ! ναι, καυμένη, εἶπε ἡ Ρόζα, νὰ μὲ συνχωρῆς, θὰ τὴν ζητήσω αὐριο ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ μου, ἡ ὁποία τὴν ἔχει δανείσει σὲ μιά φίλῃ τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ρόζα ζητοῦσε τὴν όμπρέλλα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς λέγοντας.

— Ξέρεις, καυμένη, θέλω νὰ τὴν ἐπιστρέψω στὴν φίλῃ πού μου τὴ δάνεισε, γιατί τῆς τὴν ξαναζήτησε ἡ ἐξαδέλφη τῆς, γιὰ νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ στὴν φίλῃ τῆς ἀπὸ τὴν ὁποία τὴν εἶχε δανεισθῇ.

Ζητεῖται ἡ ηλικία τοῦ παπποῦ

Μπαίνοντας σ' ἓνα χωριὸ ἕνας περιηγητής. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν γέρο νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλήτῃ.

— Τί πάθατε, καλέ μου ἄνθρωπε τὸν ρωτᾷ:

— Χι, χι... μ' ἔδειρε ὁ πατέρας μου!

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πατέρας σας;

— Νὰ αὐτὸς ἐκεῖ.

— Ὁ περιηγητὴς πλησιάζει τὸν γέρο πού τοῦ εἰδεῖ ὁ πρῶτος γέρος.

— Γιατί ἐδείξατε τὸν γυιό σας;

— Γιατί κακομίλησε τοῦ παπποῦ του κύριε!...

— Ὁ ξένος ἀπομαρτύρεται κατὰ πλῆθος.

Σὲ λίγο συναντᾷ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ:

— Αἰδεσιμώτατε, τί εἶναι αὐτὸ σὲν χωριό σας! Ὅλοι αἰωνόβιοι εἶναι ἐδῶ;

— Ἐννοεῖται τοὺς δυὸ γέρους ἐκεῖ,

πού ἐμάλλωναν πρὸ ὀλίγου, καὶ τὸν παπποῦ τους:

— Ναί.

— Καὶ τοὺς τρεῖς τὸν ἐγὼ τοὺς θάφτισα!...

Νόμισε...

— Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ στρατοῦ τῆς— ἡς πούμε— Παιονίας, σταματᾷ σὲν δρόμο ἕναν φαντάρο καὶ τοῦ λέγει μὲ αὐστηρότητα:

— Στρατιώτα! Γιατί δὲν χαιρέτησες;

— Δὲν σὰς εἶδα κ. ὑπολοχαγέ... μου— μουρίζεις ὁ φαντάρος...

— Ἀ! καλὰ. Καὶ ἐγὼ νόμισα πὼς ἡ— σου θυμωμένος μαζί μου!

Τὸ κόλπο τοῦ πελάτη

— Ἐνας κύριος μπαίνει σ' ἓνα πρῶτης τάξεως κουρείο τοῦ Παρισιοῦ συνοδευόμενος ἀπὸ ἓνα μικρὸ παιδί.

Κάθεται πρῶτος αὐτὸς στὴν πολυθρόνα κουρεύεται, ξυρίζεται, λούζεται, ἀρωματίζεται, καὶ κατόπιν σηκώνεται καὶ λέγει τοῦ κουρέως:

— Τώρα νὰ κομῆτε μαζί τὰ μαλλιά τοῦ

Ἐνα καλὸ μάθημα

— Ἡ παρακάτω ἱστορία, μᾶς ἔρχεται κατ' ἐρθεῖαν ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ χιου— μορ μὲ τὸ τελευταῖο ἀεροπορικὸ ταχυδρομεῖο.

— Ὁ διάσημος ἄγγλος δημοτικὸς συγγραφεὺς καὶ ἡθοποιός, Νόελ Κόουαρδ, ἔστειλε γιὰ τὰ γενέθλιά τῆς σὲ μιά μικροῦλα, κόρη φιλικῆς του οἰκογενείας μιά κάρτα-ποστάλ πού παρίστανε τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, μὲ τὸ ἔξης περιεχόμενο:

«Νά τί θὰ πάθῃς φτωχή μου μικροῦλα... ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ τρώς τὰ νύχια σου!...».

Ἀψευδὴς μάρτυς

— Ὁ κ. Φρόνιμος, ἄνθρωπος πολὺ ἀσφηνένος εἶχε τὴν συνήθεια νὰ σημειώσῃ στὸ σημειωματάριό του ὅρα μὲ τὴν ὥρα τὸ τί ἔκανε κάθε μέρα.

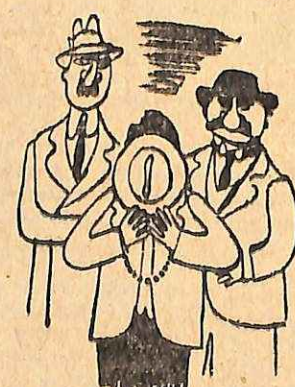
Κάποτε, εἶχε κάνει μιά ἀξέπαινο πράξη καὶ μετὰ τρεῖς μῆνες τὸν καλοῦν στὴν ἀνάκριση.

— Ὁ κ. Φρόνιμος διαμαρτύρεται, Μὰ ὁ ἀνακριτὴς, ἐπιμένει καὶ στὸ τέλος ἐπικαλεῖται τὸ σημειωματάριό του.

— Θὰ δῆτε κ. ἀνακριτὰ, φωνάζει, ὅτι τὴ μέρα πού λέτε, ἐγὼ ἦμουν ἄλλοῦ.

Καὶ λέγοντας, θγάζει τὸ σημειωματάριό του καὶ τὸ συμβουλευέται.

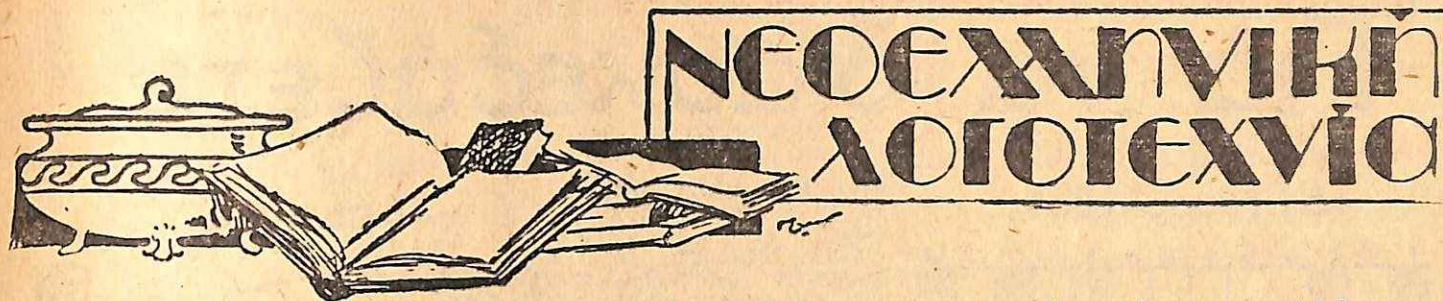
— Ἀποτόμως ὅμως ἀλλάζει χεῶμα καὶ

ὑστερ' ἀπὸ λίγο ψιθυρίζει:

— Ἐχετε δικη κ. ἀν' ριτά...

Στὴν ἀφηρημάδα του, εἶχε σημειώσῃ καὶ τὸ δυσάρεστο ἐκεῖνο γεγονός στὸ σημειωματάριό...

Νυχτερινὸ

Γὸ γέλιο τοῦ «ἄλλου»

Ἰντερμέτζο

Καὶ γελάτε! Καὶ γελάτε σεῖς ὁ ἄνθρωποι πού νοιώσατε τὸν πόνο, τὴν σκληρότητα τῆς ζωῆς, σεῖς πού μὲ τὰ χεῖλη στεγνὰ πρὸ ὀλίγου εἰδατε συντομία τὰ ὄνειρά σας, ἐρείπια τὰ παλάτια τῆς φαντασίας σας...

Μὰ σὰς ἔμειναν θάρρος κι' ἐλπίδες ἑσᾶς. Σὰς ἔμεινε λίγο φῶς, λίγη καρδιά; Ἰσως. Ἀλλ' ἐμένα δὲν μού— μείναν οὐτ' αὐτά. Τὶς ἐλπίδες μου τὶς πῆρε ὁ βορρῆας πού ρήμαξε τὴ ζωὴ μου. Τὴν καρδιά μου τὴ συντρίψε ἡ ταγική μου μοῖρα. Τὰ ὄνειρά μου τὰ συνεπῆρε σὲν διάβα τῆς ἡ πραγματικότης, σκληρῇ, ἀμείλικτῃ.

Τὴ γὰρὰ πού βασίλευε στὴν ψυχὴ μου τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτῃ ὁ πόνος.

Δὲν ἔχω τίποτε πιά. Μιά ραγισμένη καρδιά, σκεπασμένη κάτω ἀπ' τὰ συντομία.

Καὶ εἶχα καὶ γὼ ὄνειρα. Ὁραῖα, θαυμάσια ὄνειρα. Ὁραϊότερα κι' ἀπ' τὴν κρινόλευκη αὐγῇ, φωτεινότερα κι' ἀπ' τοῦ ἡλίου τὶς χρυσοχτίδες καὶ μεγάλα, πλατεῖα, περίφημα.

Κι' εἶχα καὶ μιά τρυφερὴ καρδιά πού ζωορῇ κι' ἀτακτῇ φτερούγιζε μέ— σα στὰ στήθη μου.

Μὰ ἀγάπησα! Μ' ἀκοῦτε ὁ ἄνθρωποι: Ἀγάπησα τὸν ἄνθρωπο πού μούχε ὀρίσει ἡ μοῖρα.

— Ὅμοια μὲ ἀτίθασσο τῶν δασῶν ἀ— γοῖμι, ἔτρεχα, γελοῦσα, ἐπαίξα ἀθῶα, τρελλὰ ἀνεπιφύλακτα... Μὰ νὰ πού κάποτε, βρέθηκα ἀντιμέτωπῃ μὲ τὴν λάμψη δυὸ βελουδένιων μαύρων ματιῶν. Σταμάτησα τὸ τρελλό, τᾶσκο— πο τρέξιμό μου... κόπηκε ἡ ἀναπνοή μου... τρεμύλοισ' ἡ καρδιά μου...

Κι' εἶναι τότε φαίνεται π' ὄνειρεύ— τικα. Ἐτσι θάνα. Ἡμουνά τόσο εὐ— τυχισμένη. Μιά τρυφερὴ ψυχὴ μ' εἶχε σκεπασί κάτω ἀπ' τὰ φτερά τῆς.

— Ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν ποτὲ τόσο φω— τινός, σὰν ἀσπένιος... Εἶδατε ποτὲ λουλουδία σὰν ζωντανὲς ὑπάρξεις νὰ σκιρτοῦν κάτω ἀπ' τὸ χᾶδι τῶν ματιῶν σας; Καὶ νυχτιέες θεῖες μαγευτι— κές, πλούσιες ἀπὸ πολύτιμα πετρά— δια στολισμένες, ἀπ' τὸ γλυκὺ φῶς πολὺ λαυπερῶν τοποζιῶν, ἀστραφτε— ρῶν διαμαντιῶν, νὰ σὰς φέρνουν μυ— νήματα, νὰ σὰς μεταδίδουν σκέψεις, καὶ νὰ σὰς κάνουν ν' ἀναρωτιέσῃ ποῖον ἀγαπᾶτε: τὴν ἀγαπημένη σας ὑπαρξή, πού τὴν προστάτευε τῆς νυ— χτιᾶς τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ἄφηνε ἐλευ— θερὴ νὰ φτερουγίζῃ γύρω σας, ἡ τὴν ἴδια τὴ νύχτα; Καὶ πάντα κοί παντοῦ μ' ἀκολουθοῦσε τὸ φῶς δυὸ μαύρων βελουδένιων ματιῶν πού μὲ θάπεναν τρυφερά.

Μὰ ἀγάπησα δυὸ ἀσπένιους κρο— τάφους δυὸ πικραμένα ξεδιψασμένα χεῖλη, μιά πολυπύρη καρδιά, πού ποῖος ἔξερε; Ἰσως καὶ νᾶταν ραγισμέ— νη. Ἀγάπησα τέλος ἓνα ὥριμο ἄν— δρα, ἐγὼ ἡ παιδοῦλα τῶν δεκαεπτὰ γρόνων. Ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς παιδικτικῆς ψυχῆς μου ἓνα ὥρι— μο πιά ἄντρα, πού γι' αὐτὸν καλὰ— καλὰ δὲν ἤμουνα παρὰ μιά ἀσήμαν—

— Ὡ! Νύχτα σὺ πού στὴν ψυχὴ τόσο γλυκὰ μιλᾷς

δύτας τὸν ἀσπινόπλεχτο μαντύα σου

— Ἰαπλῶνης,

σὺ πού τῆς ζήσης τὸ μηδὲν τόσο ἀπα—

— Ἰα κυλᾷς...

πῶς σὲ ζηλεύω τὴ σιγὴ ὅταν στὴ γῇ

— Ἰαπλῶνης.

Πῶς θάθελα τοῦ στήθους μου νὰ παύ—

— Ἰσως τοὺς λυγμούς

ὅπως ἐσὺ τὸν θόρυβο νεκρῶν τῆς

— Ἰαπλῶνης,

δὲ νύχτα, κι' ἔτσι ἀθόρυβα, μακριὰ

— Ἰαπλῶνης,

νὰ μ' ἔπαρνε τὸ ὄνειρο κάποιος τρελ—

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ὡ! Νύχτα σὺ πού στὴν ψυχὴ τόσο γλυκὰ μιλᾷς

δύτας τὸν ἀσπινόπλεχτο μαντύα σου

— Ἰαπλῶνης,

σὺ πού τῆς ζήσης τὸ μηδὲν τόσο ἀπα—

— Ἰα κυλᾷς...

πῶς σὲ ζηλεύω τὴ σιγὴ ὅταν στὴ γῇ

— Ἰαπλῶνης.

Πῶς θάθελα τοῦ στήθους μου νὰ παύ—

— Ἰσως τοὺς λυγμούς

ὅπως ἐσὺ τὸν θόρυβο νεκρῶν τῆς

— Ἰαπλῶνης,

δὲ νύχτα, κι' ἔτσι ἀθόρυβα, μακριὰ

— Ἰαπλῶνης,

νὰ μ' ἔπαρνε τὸ ὄνειρο κάποιος τρελ—

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

— Ἰαπλῶνης,

Ξύπνα 50%.

Η προίκα της

— Η κόρη μου, λέει ο Άδραμ Λεβυ έχει 800.000 προίκα. Έγώ της δίνω 200.000.
— Μα είπατε 800.000...
— Ναι, αλλά τις 600.000 θα τις φέρω ό γαμβρός!...

Τό επιχείρημα

— Ο πατέρας θαυμάζω τ' αποτελέσματα της γυμναστικής επί της ύψους συμπεραίνει:
— Οι πρόγονοί μας δεν έκαναν γυμναστική, παιδί μου, γι' αυτό όλοι πέθαναν.

Υπήρχε λόγος

Κυρία.— Πόσην ώρα τάφησες τ' αδελφά να θάσουν;
Υπηρέτρια.— Είκοσι λεπτά, κυρία.
Κυρία.— Πώς! Έγώ σοφ είπα μόνον πέντε.
Υπηρέτρια.— Ναι, κυρία, μα το ρολόι της κουζίνας πάει ένα τέταρτο πίσω.

Κραυγή απελπισίας

— Ο σύζυγος σε μια έκρηξη της απελπισίας του στην σύζυγο:
— Πες μου όλα ψέμματα θέλεις, δεν θα με πειράξει! Όρκίσου μου μονάχα ότι δεν με απάτησες!...

Η διαφορά

— Ο δικαστής στον φονέα σύζυγο:
— Δεν έπρεπε να την σκοτώσετε! Δεν έκούσατε τί είπε ο Χριστός για την αμαρτωλή γυναίκα;
— Ναι, αλλά εκείνη δεν ήταν... γυναίκα του!...

Ήταν εν τάξει

— Ο πελάτης:
— Αυτή η λουσιόν που μου δόσατε για τα μαλλιά μου, μου έφαινε και τις τελευταίες τρίχες που μου είχαν μείνει. Με γελάσατε!...
— Ο γιατρός:
— Διόλου! Δεν σάς είπα πως είναι καταπληκτική;

Ο φόβος του

— Ο υπάλληλος στον προϊστάμενο:
— Σας παρακαλώ, κύριε, να μου δώσετε δυο ώρες άδεια για το απόγευμα. Πρέπει να συνοδεύσω τη γυναίκα μου στα έμπορικά.
— Άνοιξαι, κύριε, έχουμε πολλή δουλειά σήμερα!...
— Εύχαριστώ κ. προϊστάμενε. Είχα ξερετε ένα τέτοιο φόβο μην διαγυητεί...

Εκλεκτοί στίχοι

Τό θέατρο

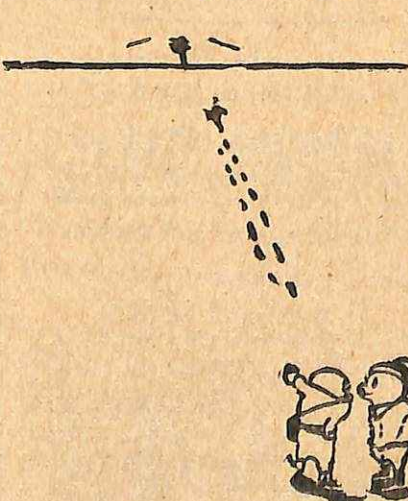
Δεν ξέρω πώς να σου το ειπώ. Μα ό δρόμος χθές τό θράδυ, Μέσ'στη σταχτεία τη συννεφιά σά θέατρο είχε γίνει, Μόλις φαινόταν ή σκηνή στ' άνάριο τό σκοτάδι. Και σά σκιές φαινότανε μακριά μου οι θεατρίνοι.

Τά σπίτια πέρα κι' οι αϋλές και τά κλωνάρια άντάμα, Έλεγε κι' ήταν σκηνικά παληά και ξεθαμμένα, Κι' εκείνοι έβγαίναν κι' έπαιζαν ε' άλλόκοτό τους δράμα, Κι' άκουγες βόγγους κι' άκουγες και γέλια εύτυχισμένα.

Έγώ δεν ξέρω. Έβγαίναν κι' έσμίγαν κι' έπαγαίναν. Κι' ήτανε μια παράσταση και θλιβερή κι' ωραία, Κι' έβγαίνε—Θεέ μου!— κι' ή υυχτιά, καθώς έπαρυσταίναν, Έβγαίνε—Θεέ μου!—κι' έρρινε τη μαύρη της αϋλιά.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΕΝΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ

— Έφωνα πάλι, ο Τάκης:
— Ναι. Είναι πολύ ρομαντικός τύπος. Κάθε απόγευμα πάει και κάνει έναν περίπατο στο δάσος!...

Ιστορίες

Η άνησυχία

Ένας Σκωτσέζος, από τους πιο φιλόλογους, ταξίδευε κάποτε στην Γαλλία με αυτοκίνητο. Περνούσαν ένα κρημνό όταν ξαφνικά ό σωφέρ του λέγει:
— Κύριε, κύριε, είμαστε χαμένοι! χάλασε τό φρένο μου, και δεν μπορώ να σταματήσω τό αυτοκίνητο!...
Και ό Σκωτσέζος άνήσυχος:
— Μπορείς τουλάχιστον να σταματήσεις τό ταξίμετρό σου;

Τρεις μεγάλες καταστροφές

— Ο Άμερικανός κ. Τ. δέχεται τόν φίλο του κ. Σ. στο σπίτι του και άφου έφαγαν και πήσαν τό δρεκτικό τους, ό κ. Τ. πηγαίνει τόν κ. Σ. στο σαλόνι όπου ύπνηγε μια καλή συλλογή πινάκων.
Άφου τού έδειξε διάφορα έργα, τόν πηγαίνει και σε μια γωνία, όπου ύπνηχαν τρεις μόνο πίνακες:
— Τί παριστάνουν αυτοί; ρωτά ό φίλος.
— Έδώ είναι τρεις μεγάλες καταστροφές: ή μεγάλη πυρκαϊά τού Σικάγου, ή καταστροφή τού «Τιτανικού» και ό νάμος μου...

Κυριολεξία

Ένας γνωστός ήθοποιός, κατέβαινε προχθές την οδό Σταδίου. Καθώς έπληγαινε, βλέπει νάρχεται από άπέναντί κάποιος γνωστός του, τόν όποιον δεν ήθελε διόλου να συναντήσει γιατί ήταν λιμαδόρος άπερίγραπτος. Έν τούτοις, αϊτός τόν βλέπει και τόν πλησιάζει.
— Πώς πάς φίλε μου, τού λέγει:
Και ό ήθοποιός:
— Πολύ γρήγορα φίλε μου, πολύ γρήγορα!...
Και φεύγει δρομαίος.

Άμερικανική προνοητικότητα

Τήν παρακάτω Ιστορία την διηγείται ένας Γερμανός θιομήχανος σε μια Βερολινέζικη έφημερίδα.
— «Ήμουν στο Σικάγο. Μια μέρα άρρώστησα και με πήγανε σε μια κλινική. Προτού όμως με πάνε στον θάλαμο με περνάνε από την διεύθυνση και με δάζουν να υπογράψω ένα τσέκ 400 δολαρίων.
— Γιατί; τόν ρωτά αυτός που τόν ήκουε.
— Για τά έξοδα της κηδείας μου!...

Προβλεπτική γυναίκα

Ένα αυτοκίνητο σταματά μπρός σ' ένα έξοχό γκαράζ, και μια κυρία αφήνει τό βολάν και διευθύνεται προς τόν γκαραζίστα.
— Τί επιθυμεί ή κυρία; ρωτά αυτός.
— Να μου βάλετε λίγο αέρα στα λάστιχα.
— Ο άλλος εξετάζει τούς τροχούς και λέγει:
— Κυρία τά λάστιχά σας είναι άρκετά φουσκωμένα.
— Ναι, αλλά πρόκειται να κάμω μια μικρή διαδρομή στην έξοχή, κι' όπως δεν ύπάρχουν στο δρόμο μου άλλα γκαράζ...

Ευδύμα

Ό,τι την συνέφερε

— Η κυρία.— Μαρία, αυτό τό μήνα οι ζημιές που έκανες ξεπερνούν τόν μισθό σου. Τί νομίζεις τώρα πως πρέπει να κάνω;
— Η ύπηρέτρια.— Δεν ξέρω, κυρία... Έκτός αν αποφασίσετε να... μοι αύξήσετε τόν μισθό.

Ετοιμότης

— Ο ύποψήφιος βουλευτής (Σηκώνοντας ένα κολοκυθί, που κάποιος τού πέταξε, ένφ άγόρευε).— Κύριοι, μετά λύπης μου βλέπω, πως κάποιος άεροατής έχασε τό κεφάλι του, όριστέ το!

Είχε κλίση

— Πού τόν βάλατε τόν γυό σας να εργασθή; σε ξυλουργό;
— Όχι έσυζητήσαμε τό πράγμα με τη μητέρα του κι' επειδή από μικρός έδειχνε έξαιρετική άγάπη στα ζώα, είπαμε να τόν κάνουμε... χωράτη!

Η μόνη εξήγηση

— Τί θα σκεφτόσουν αν έβρισκες μέσα στη τσέπη σου ένα έκατοστάριο;
— Ότι θα φόρεσα τό σακάκι κανε νός άλλου.

Φτάνει να πληρώνε

— Ο ταξιθέτης.— Κύριε διευθυντά ένας θεατής έπεσε από τη γαλαρία τού θεάτρου στην πλατεία.
— Ο διευθυντής.— Δεν πειράζει. Πέστε του μόνο να πληρώση τη διαφορά τού εισιτηρίου.

Στό όδοντοίατρείο

— Ο όδοντοίατρος (έξετάζοντας τόν άσθενη).— Υποθέτω ότι πριν έρθετε έδώ πήγατε και σε κάποιον άλλον ε; Άσθενής.— Μάλιστα στον διπλανό σας φαρμακοποιό.
— Και τί βλακεία σάς είπε;
— Μου είπε να ρθώ σε σας!...

Ο λόγος

— Είναι μέρες, που δεν είδα την κυρά σου να γελάση.
— Άστα, καθήμενε, της χάλασε ή μασάλα και την έχει δώσει για διόρθωμα.

Μικρή διαφορά

— Άχι! δεσποινίς... έλεγε κάποτε ό Βολταίρος στην Σοφία Άρνόλδ. Είμαι 84 χρονών κι' είνα 84 άνοητες.
— Και τί μ' αυτό; απάντησε ή Σοφία Άρνόλδ. Έγώ είμαι 20 χρονών κι' έχω καταβάλει πάνω από 1000.

Ανέκδοτα

Ευτυχώς όχι...

Στης Μάντισσας:
— Θα κάνης πολλούς κάλους στα πόδια.
— Και θα ύποφέρω πολύ;
— Εύτυχώς όχι. Ένα αυτοκίνητο θα σου κόψη τά πόδια.

Όποιος έχει την μυϊγα

— Ο προϊστάμενος.— Άλλο από γραφομηχανή τί κάνετε δεσποινίς;
— Η ύποψήφια δακτυλογράφος.— Έπιτρέψτε μου, κύριε, να μην ιπαντήσω σε μια τόσο άναιδή ερώτησιν!...

Τί αξίζει τό χρήμα

Ρώτησαν κάποτε τό διάσημο μουσικοσυνθέτη Γλιούκ τι αγαπούσε περισσότερο στον κόσμο.
— Τρία πράγματα, απάντησε εκείνος. Πρώτον τά χρήματα, δεύτερον τό κρασί και τρίτον τη δόξα.
— Πώς είναι δυνατόν, παρετήρησαν τότε, να προτιμάτε περισσότερο τά χρήματα και τό κρασί από τη δόξα;
— Άπλούστατα, τούς απάντησε. Με τά χρήματα αγοράζω κρασί... Τό κρασί μου φέρνει κέφι, αναζωογονεί τό πνεύμα μου και τό πνεύμα μου με κάνει ένδοξο!...

Άπειλή

— Ο λογίας έξαλλος στους άνδρες του: Πάλι άογήσατε στο προσκλητήριο! Αύριο θα βάλο τέσσερις μέρες κράτηση στον πρώτο που θάρη τελευταίος!...

Ο δρος

Στου συμβολαιογράφου:
— Άφήνω όλη μου την περιουσία στην γυναίκα μου, αλλά από τόν όρο να ξαναπαντρευτή.
— Γιατί;
— Για να ύπάρχη τουλάχιστον κάποιος που να με λυπηθή!...

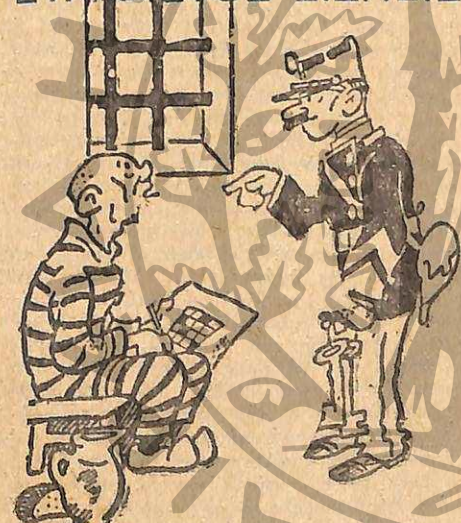
Καλό είναι κι' αυτό

— Ο Άδραμικός παρουσιάζεται στο τμήμα άπολεσθέντων άντικειμένων και δηλώνει ότι έχασε ένα έκατοστάριο.
— Έκατοστάριο; λέει ό υπάλληλος. Δεν μάς έφεραν ακόμη. Έχω όμως έδώ ένα πενήνταρι.
— Δεν πειράζει, δώστε το και μου δίνετε άλλοτε τις ύπολοιπες πενήντα δραχμές!

Γιατί παντρεύτηκε

Μια νεαρά κυρία που έχασε πριν λίγο καιρό τόν άντρα της, ξαναπαντρεύεται.
Μια φίλη της εκπλήττεται:
— Πώς λοιπόν! Έχοντας τόσο γρήγορα τόν παλαιό;
— Άπεθανάσας. Τώρα θα ήμαστε δυο που θα τόν θυμόμαστε!...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

— Ο φίλας κ. Λοιπόν, κατεδικάσθεις εις ισόδια.
Κατάδικος.— Ισόδια! Είναι τό τέσσερα «καθέτω» που τόση ώρα με παιδεύ.

ΘΥΣΙΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

Λίγες στιγμές ακόμα. Σε λίγο θα πρέπει να φύγω... να φύγω πάλι όπως ήρθα... κρυφά κι' άθόρυβα σαν κλέφτρα... Μπορώ ακόμα λίγο, λίγες στιγμές, τις στεγνές να ξήσω κοντά σε σένα αγαπημένο μου. Μά χωρίς να με βλέπεις... χωρίς καν να υποπτεύεσαι την παρουσία μου. Έπειτα θα ξαναφύγω, για να μη ξαναθωρω πιά. Τό ίδιο τραίνο όπως και μια άλλη φορά θα με ξαναπάει μαζί του μέσα στην νύχτα... κι' όλα πίσω μου θα τ' αφήσω όπως τα φαντάστηκα. Κι' εσύ ποτέ δεν θα μάθεις πως τόλμησα εγώ... εγώ μια τιποτένια να ξαναφέρω το δῆμα μου ως έσένα. Ωστόσο κοντά στις καινούργιες αγάπες σου, τις αγνές... ως το σπίτι σου... στο σπίτι μας που προδώσα... Τό βλέπω για τελευταία φορά, κι' ύστερ' από τόσo καιρό, ανάμεσα απ' τις στάλες που θολώνουν τα μάτια μου. "Αν δεν μπορείς να κάνω τίποτ' άλλο τώρα, ύστερ' απ' όσα έκανα—κι' αφού δεν έμεινε και τίποτα...—μπορώ να κλάω. "Ω! "Αν μ' έβλεπες!... Μαντεύω τα λόγια σου όλο ειρωνεία και περιφρόνηση. —Μπα; Κλαίς;.. Μά μη χαλάς τα μάτια σου... πρέπει να είναι ώρα για ν' αρέσουν και σ' άλλους... Τά δάκρυα δεν είναι για γυναίκες σαν κι' εμένας. "Ετσι θα μου μιλούσες... κι' ή ματιά σου ήταν καφτό σίδερο άπάνω μου... Μά δεν θα με δῆς... κι' ούτε κανείς θα στο πῇ. Φρόντισα να γίνωσιν όλα τόσo καλά... Ποτέ δεν θα ξαναβρῆς ίχνος μου στον ετυχιμένο δρόμο σου... και ποτέ... ποτέ δεν θα μάθεις... όπως δεν έμαθες... "Εσύ δεν πρέπει να ξέρεις, παρ' όμωνάκι, τι σ' έκανα να πιστεύεις... και ύπερβα τόσo γι' αυτό... "Όμως... πόσο θέλω να μιλήσω σε κάποιον... Σ' έναν άγνωστο, σ' έναν που να μη τόν ξέρω και που όταν θά τελειώσω την εξιστόρησή μου να μη τόν ξαναδῶ. Πόσο θέλω κάποιον, σ' ένα μέρος με λιγοστό φως, κάποιον σούρουπο, ενώ ήρεμα θα πέφτει το βράδυ να μιλήσω... ν' αφήσω την ψυχή μου να ξεχυθῇ σ' ένα εθερχετικό έξοπασμα... "Ενα χέρι ξένο κι' άγνωστο πόσο θέλω καθώς θαξω αναμμένο το κεφάλι καί θα κλάω, να μου πῇ... δέξου με συμπόνια τα μαλλιά... Ναι, πόσο θέλω να πῶ την ιστορία μας σε κάποιον. Έτσι όπως λένε τα παραμύθια... άσφα και σιγανά...

Δεν κυνηγήσαμε ποτέ πολύχρωμες πεταλούδες και ποτέ δεν είδαμε τις μορφές μας να καθρεφτίζονται πλάι-πλάι στα νερά κάποιας εξοχικής λίμνης... Ούτε και στίγους απαγγελίας ποτέ... "Η αγάπη μας ήταν από κείνες που είναι μεγάλες και χωρίς την ποίηση. Μέσα στη ρουτίνα της ζωῆς γινόταν πῶ πραγματική. Γεννήθηκε σ' ένα κρεβάτι πόνου. "Ησυχία ενδὸς άπάνω, άγωνιώνας, παλεύοντας με δυνάμεις που δεν άρκοῦσαν, νά συγκρατήσω τῇ ζωῇ που μουφύεγε. "Η έπιστήμη που παράσχεκε συνάδον ανίκανη να με κερδίσει απ' τόν θάνατο... Μά βρεθήκαμε μαζί καρδιά άποικιστική και γενναία... "Ενα γέρι επιδέξιο, μία έπιτυχημένη τομή σκότωσε τῇ φοιχή μου άρρώστεια και μου ξαναδῶσε τῇ ζωῇ... "Όταν απόρρεσε άσφα-άσφα κι' ά-

νοίξω τα μάτια μου και να ξαναδῶ τὸ φῶς, αντίκρισα δυὸ μάτια μαύρα, σκοτεινά, νά παρακολουθοῦν με ενδιαφέρον τὸν καινούργιο έρχομό μου στὸν κόσμο. Ξανάλεσα τὰ δικά μου πὸ τ' άνοιωσα κουρασμένα. "Όμως έννοιωθα τίς αίσθησεις μου νά ζωηρεύουν, τὸ μυαλό μου, νά ξεβολῶν, κι' οἱ σκέψεις μου ξεάθαρτες μούδιναν τῇ θεσιμότητα πὸς εἶχα σωθῇ. Θέλησα νά κάνω μιά κίνηση... Δυὸ χέρια με κράτησαν άμέσως απ' τοὺς ώμους και κάποιος με άλλωσε μαλακά... "Όχι άταξίες άκόμα... Πόσο δμορφα άντήχησε ἡ φωνή αὐτῇ σ' αὐτιά μου ὅστερ' απ' τῇ σιωπῇ και τῇ άγνοια τῆς νάρκης μου. "Ανοιξα ξανά τὰ μάτια μου, πὸ πολύ, πὸ σταθερά. Τὰ ἴδια μάτια μου χαμογελοῦσαν με καλωσύνη...—Γιατρέ λίγη γάλα; ρώτησε μιά φωνή. "Έκανε μιά καταφατική κίνηση, ἐνῶ με κοιτοῦσε σὰν νά μούλεγε:—Πρέπει νά πῆς... Και μούδωσε με τὸ χέρι του νά πῶ... και ἦπια τὴν πρώτη λαχαιριστῇ προσφορά τῆς καινούργιας ζωῆς μου, πὸ μου εἶχε χαρίσει εἰςέινος. Κι' ὕστερα... φρόντιζε τόσo γιὰ μένα... Μοῦδινε πάντα μόνος του κάθε τι...ὅτι θά με βοηθοῦσε στὴν άνάγκη... Και μούδινε ακόμα και τὸ χαμόγέλο του... μούδινε τῇ γλυκειά ματιά του... τὰ θερμά του λόγια. Κάθε μέρα μούδινε και κάτι πὸ πολύ δικό του... ὅσπου μούδωσε και ὅλον του τὸν αὐτό... Μαζὶ με τῇ ζωῇ μου έφερε και τὸν "Ερωτα... τὴν Εὐτυχία... Πάνω σ' εἰκὶνὸ τὸ κρεβάτι έννοιωσα πάλι τὸ αἶμα νά κολλᾷ στῆς φλέβες μου, νά καίη απ' τὸν πυρετό τῆς αγάπης ὅπως τώρα. Σ' εἰκὶνὸ τὸ κρεβάτι γυμνῶν κοντά μου, τὸν άκούσα νά μου λέη γιὰ πρώτη φορά, γλυκά... ψιθυριστά, «σ' αγαπῶ...».

Πάνω κει στὸ προσκεφάλό μου έσκυψε και μούδωσε τὸ πρῶτο φιλή του στὰ ὡχρά άκόμα χεῖλη μου... Μοῦ έδωσε ὅλη του τὴν καρδιά, ὅλη του τὴν αγάπη. "Εγὼ τὸν λάτρευα πὸ πολύ ἀπὸ κάθε τι. Μὲ πῆγε στὸ σπινάκι του τὸ ἀπλό και άσπρο ποτ' ένγινε ἡ αἰσθητῇ φωνῇ τῆς χαρᾶς. Τὸ εἶπα. Δεν ἦταν ποίηση ἡ αγάπη μας. "Ηταν ὅμως ἕνα ἀτέλειωτο χαροπὸ τραγοῦδι πὸς πλημμύριζε τίς καρδιές μας... "Ημιαστε τόσo εὐτυχισμένοι... τόσo μεθυμένοι ἀπὸ ἔρωτα... Μέσα σ' ἕνα βελούδινο κοντι εἶχαμε κρύψει τὸ μικρὸ εργαλειό που εἶχε στίσει τῇ σάρκα μου όταν σφάδαζε απ' τὴν άρρώστεια... Οἱ φίλοι μας ἀνατρίχιαζαν όταν τ' ἀντίκριζαν... Μά ἔμειε τὸ άγνοῦσάμε τόσo κι' οἱ δυὸ... "Ηταν τὸ φυλαχτὸ τῆς αγάπης μας... "Αγάπη μου... μούλεγε γεμάτος συγκίνηση όταν θυμόταν... και μ' έφίγγε στὴν ἀγκαλιά του σφιγτά, ἔτσι, σὰν νάθελε νά με προσφυλᾷ ἀπὸ κάποιο καινούργιο κακό... Μά μιά μέρα ἤρθε αὐτὸ τὸ κακό... τόσo ξαννικό... τόσo άναπάντεγο... και τόσo διαπροσωπικό... ἐκείνος δεν μπόρεσε νά τὸ ἐμπόδισῃ... "Ηρθε άπῶτε—τί άλλο;—ἡ μοιραία, ἡ ἀντίθετῇ μέρα πὸς ἔοχεται ὅστερ' απ' τῇ σοφῇ και πετᾷ τὸν πόνον... "Ηρθε τὸ ξάννισμα... βαρὺ... μαρτυρικό... "Ω! Πόσο ἦμωνα έννοιωσα... Πόσο λογάριασα μονάχα τὸν αὐτό μου, υἱόν τῇ δικῇ μου εὐτυχίᾳ... και δεν θέλησα νά ξερηνίσω τὰ δακρύα, νά νοιώσω νορ-

τερα και τὴν ἄλλη καρδιά που εἶχα κοντά μου... Μά ὅμως, Θεέ μου... μήπως φταίω κι' ἐγώ; "Εκείνος μπόρεσε τόσo καλά νά κρυφτῇ... Μπόρεσε νά φαίνεται τόσo εὐτυχισμένος στὸ πλάι μου... ἔρεσε νά παίρνῃ πάντα μιά τόσo χαρούμενη ὄψη, όταν τὰ μάτια μου γεμάτα ἔρωτα χαῖδεναν τῇ μορφῇ του. Και ποτέ, ποτέ μιά λέξη του δεν μ' ἔφησε νά καταλάβω τίποτα... Μά μιά μέρα ἡ Μοῖρα θέλησε νά ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος τῆς... και μού μίλησε με τὸ ἴδιο του τὸ στόμα ἄθελά του, τὴν ἀλήθεια... Μιά μέρα, πὸν χαρούμενη παίζοντας σὰν παιδί εἶχα φτάσει ἀνάλαφρα ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἔργαστηρίου του γιὰ νά κάνω ἐκπληξῇ... "Ω! Τὰ λόγια του ἐκείνα... "Εφθασαν στ' αὐτιά μου άσφα... κομμένα...

«...Ναί...σὲ ζηλεύω στ' ἀλήθεια... Εἰσαι εὐτυχῇ. Ζηλεύω ὅλους ὅσας πὸν μπόρετε νά ἔχετε, ὅτι δεν θ' ἀποκτήσω ποτέ ἐγώ... Δεν θάξω ποτέ ἐγὼ ἕνα παιδί... κι' ἂν ἤξερες... ἂν μπορούσες νά φανταστής πόσο μου λείπει... πὸς τὸ θε... Μά πῆς μου ἐσύ... πῆς μου... εἶναι ντροπῇ ἂν ὁμολογῶς πὸς ὃ ἔρωτας μόνον δεν μπορεί νά γεμίσῃ πιά τὴν καρδιά μου;... Κι' ὅμως κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νά μὴ δηλητηριάσω και τῇ δικῇ τῆς εὐτυχίας... Μήπως φταίει ἂν ἡ φύσις τῇ ἀρνήθηκε;... Μά γιατί ὅμως;... Γιατί;... Μὴ τολμώντας νά προχωρήσω ἔμεινα κει, ἀκίνητη, καρφομένη πίσω απ' τῇ μισάνοιχτῇ πόρτᾳ... Κάποιος ἄλλος άρχισε νά μιλά. Μά δεν μπορούσα ν' άκούσω, οὔτε νά καταλάβω πιά... Ξαναβρεθήκα στὸν δρόμο χωρίς νά τὸν ὄσω. Προχώρησα σαστισμένη, ἀρηρημένη, χωρίς νά βλέπω τίποτα, χωρίς ν' άκούω τίποτ' ἄλλο απ' τῇ φωνῇ του... απ' τὰ λόγια του, πὸν ἐπιμονα και δυνατά, σὰν νάβγαιναν ἀπὸ χιλιᾶδες στόματα ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά μου... Λίγες σταγόνες βροχῆς, έννοιωσα ἑαυρικά νά μου ραντίζωσιν τὸ πρόσωπό. "Η ἐπαρῇ με τίς κρύες στάλες μούφερε κάποια συναισθηση. "Η ζάλη πὸν ὑποχωροῦσε σιγά-σιγά μ' ἔφηνε νά νοιώθω βαθεῖα τὴν θέση μου... Δεν ἀναροτιόμουν ἂν εἶχα άκούση καλά, μὰ κι' ἐγὼ σὰν ἡδὼ ἐπα-νελάμβανα τὰ τελευταία λόγια του: «Γιατί;... Γιατί;...». Σήκωσα τὰ μάτια ψηλά σὰν γιὰ νά πάρω μιάν ἀπάντηση... "Αντίκρισα τὸν σὺρανὸ γριζό, μελαγγο-λικό... δακρυσμένο... Δεν ξέρω... δεν ξέρω... μὰ έννοιωσα τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ νά ξαναχάσω τὸν αὐτόν μου. Κάτι ἄλλοστο και παρὰφθορὸ με πλημμύρισε. "Ο ἡχος τῆς βροχῆς πὸν έπεφτε, ἄλλαξε νότα στὴν άκοή μου, και γινόταν ἕνας ἀπαίσιος περιγέλως πὸς ἔφτανε βαθεῖα ὡς μέσα μου, κι' ἀνατόσσε ακόμα περισσότερο τὸ εἶναι μου. "Όλα θαρροῦσα πὸς με κοροῖδευαν. "Η φύσις ὅλη ἔπαιρνε στὰ μάτια μου μιάν ἀπαίσια μορφή με-γαιρας, πὸν μιμνῆται γαστέρικα, κι' ἀποκρουστικά με νά κτηνώδῃ ἱκανοποίηση τὸ κλάμα που θύματῆς τῆς πὸν σπαρά-ζε κάτω απ' τὰ χτυπήματά τῆς.

Κι' ἕνα μῖσος, μιά ἀπέραντη ὀργῇ με κυρίευσε γιὰ ὅλα νύχτα μου. Δεν εἶχα τῇ δύναμη νά βγάλω ἄννα... "Η φωνῇ μου πνιγόταν στὸ λαυγῆρι μου. Μά ἔθλα νά φωνάζω δυνατά... πὸν δυνατά στῇ Φύσῃ πὸς τῇ μισῶ... "Ένοιωθα τὸν πόθο νά τῆς φωνάξω μ' ὅλη τῇ δύναμη

τοῦ μικροῦ μου στήθους, και νά τῆς πῶ πὸς μοιάζει με δολοφόνο που κλαίει πάνω απ' τὸ θῦμα του... Μά δεν μπορούσα... Μά κι' ἂν μπορούσα ἐκείνη, ἱδια, ἀδιάφορη, γιγάντια κι' ἀμείλικτη θά μ' ἔβλεπε...

.....

"Ενα παιδί... Δυὸ μικρὰ χεράκια που θά τυλίγονταν τρυφερά γύρω στὸν λαιμό του. "Ενα παιδιάτικο γέλιο που θ' ἀντηχοῦσε σὰν χαρούμενο κελᾶδῆμα πουλιού. Μιά μικρὴ φωνίτσα που θά τὸν φωνάζε «παπαπά»...

"Ενα παιδί που θά ἦταν ἴδιος αὐτός... ἡ σάρκα του... Κι' ἐγὼ δεν μπορούσα νά τοῦ τὸ δώσω... Δεν μπορούσα... Πόσο ἔνοχο έννοιωθα τὸν αὐτό μου... Δεν ἦμωνα παρὰ μιά ὑπολανάνοσα μορφή γυναίκας... Τὸν πρόσεχα τώρα κρυφά... Τὸν ἔβλεπα νά κυττάξῃ τὰ ξένα παιδιά με μάτια λυπημένα... Μ' ἕνα ἀδιόρατο σῆμα μοιρολατρικὸ πικρογέλου στὰ χεῖλη... Χαῖδενε τὰ μικρὰ κεφαλάκια τους με τρυφερότητα ἀληθινὸ πατέρα... Τὸ ὕφος του γεμάτο πικρὴ ἐγκαρτέρηση δεν μου ἔφευγε πιά... "Υπέφερε λοιπὸν τόσo; Κι' ἦμωνα ἐγὼ ἡ αἰτία; "Εγὼ, ἔτσι... ἀθελά μου, πλήρωνα ἔτσι ἐκείνον που μου εἶχε χαρίσει ὅλα;... Τῇ Ζωῇ, τὸν "Ερωτα, τὴν Εὐτυχία; "Ενα φριχτὸ μαρτύριο με βασάνιζε. "Ενα μαρτύριο που θά ἦταν παντοτεινὸ και γιὰ τοὺς δυὸ μας... Μά ὅχι ὅμως... "Οχι... Ποτέ δεν θά καταδίδω κι' ἐκείνον στὴν ἴδια μοῖρα με μένα τώρα που νῆρε. Τὸν αγαποῦσα τόσo γιὰ νά μὴ δεχθῶ τῇ θυσία του. Θὰ τοῦ προσέφερα τῇ δικῇ μου... Δεν ἔμεινε τίποτα. Δεν μπορούσε τίποτα πιά νά συγκρατήσῃ τὴν παιτοῦσαν ἕνα τέλος. Καὶ τὸ ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ μένα... Περνοῦσα στιγμῆς μαρτυρι-κάς. Τῆς νύχτας μου στὸ πλάι του τίς περνοῦσα ξάγρυπνη, γεμάτῃ αγωνία και πόνο. Μά ἕνα πρωὶ με βρήκε ἀποφασισμένη. Ναί, ἔτσι θά γινόταν... "Ενα γράμμα θά τοῦ ἔλεγε πὸς ἔφευγα με κάποιον ἑραστή... "Ενα γράμμα γραμμένο κινικά, ἔτσι, πὸν νά τοῦ φέρῃ τὴν ἀπέχθεια, νά μὴν ἀφήσῃ τίποτα καλὸ ἀπὸ τῆς μέρας του. Μιά ἐκπληξῇ, λίγη λύπη, λίγος πόνος ἴσως στὴν ἀρχὴ μόνο, ὕστερα... ὕστερα ὅλα θάσβηναν στὸ ἀνχάλισμα τῆς εὐτυχίας πὸν ποθοῦσε... Τῆς καινούργιας εὐτυχίας... Τῆς παντοτεινῆς... Κι' ἐκείνος ἤξερε νά τὴν ἀνταπλήρῃ τώρα... Θεέ μου! Πόση δύναμη! Πόσο βάρος χρειάστηκε γιὰ ὅλα αυτά... Πόσα δάκρυα γιὰ τῇ θάλασσα πὸν θάπνιγε τὴν εὐτυχία μου... Μά δεν μού ἄνιξε πιά... Δεν μπορούσα νά τὴν ἀντῶ απ' τῇ δηλητηριασμένη χαρᾷ τοῦ ἀνθρώπου πὸν ἐλάτρευα...Και μιά νύχτα αὐτὸ πὸν κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά σου... Εἶναι περισσότερο δικό μου, παρὰ δικό σου... "Εγὼ πόνεσα πὸν πολύ ἀπὸ σένα γιὰ νά γεννηθῇ... Μά δεν μπορούσα νά μιλήσω παρὰ μονάχα σ' έναν άγνωστο... Σὲ σὰς που μ' άκούτε... Σὲ σὰς που ἡ σπεντική ματιά σας μού κάνει τόσo καλό...

Εἶναι μακρινὴ ἐκείνη ἡ νύχτα τώρα... Τὴν σκεπάζει καιρὸς πολὺς, τόσος ὅσος χρειάστηκε γιὰ νάρθουν καλά, ὅλα... "Ε-κείνος εἶναι πιά πραγματικά εὐτυχισμέ-νός. Τίποτα δεν ἦταν μάταιο... Τὸν πόνο μου γλυκαίνει ἡ παρηγορία, και τὸ δάκρυ μου εἶναι κι' αὐτὸ γαλημένο... Εἶδα ἀπὸ κοντὰ τὴν εὐτυχία του...κρυ-φά-κρυφά... "Ετσι σὰν κλέφτης που φο-βάται μὴ τὸν πιάσουν... Ξανατίκρυσα λίγο ἐκεῖ, γιὰ νά δῶ... Ξανατίκρυσα κάθε παλιὸ κι' αγαπημένο, κι' "Εκείνον. Μά με τόση κρυφὴ ὑπερηφάνια τώρα... "Ω! Μπόρεσα κι' ἐγὼ νά κάνω κάτι γι' αὐτόν... Δεν ἔμεινα ἐντελὸς μιά ἄχρη σπη... Ουδέναν στὸ γαρὶ πὸν μού εἶ-χαν πάρει γιὰ τὸ διεξῆγο ἔργα... "Αλῆθεια... παιτιότητα τῆς συζύγου... "Αλήθεια... Ναί. "Υπαιτιότητά μου τὸ ἴδιο μικρὸ σπινάκι που ἀπογαιρετοῦσα με σπαρναῦ ἀλλοτῇ, εἶναι πάλι γεμάτο εὐτυχία. Μὲ

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 10ον

Αριθ. Φύλλου 540

ΤΕΤΑΡΤΗ, 2 Φεβρουαρίου 1938

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 αριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΔ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250
Εξάμηνος » » 125
Έτησία εξωτερικού Λίραι 1.10
» Αμερικῆς Δολλάρια 6
Τιμὴ Φύλλου Αρχμαὶ 5

Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Παπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Παπαστράτου 10 Σ)μὸς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα,
δημοσιεύόμενα δεν ἐπιστρέφονται.

Τὸ ἐγκριθὲν πρὸ καιροῦ διήγημά σας θά δημοσιευθῇ τώρα που ἔχομε περισσότερο χώρο διαθέσιμο. Στείλτε μας νά δοῦμε τῇ νουβέλλᾳ σας. Ἄν ὀνυμον. Τὸ πεζὸ σας «Σπαργμός» λίγο ἀσυνάρτη-το. Στείλτε μας κανένα ἄλλο δικό σας γιὰτὶ δεν ὑπογράφτε αὐτὸ που μᾶς στείλατε; Τ. Α. Καλὸ τὸ πεζὸ σας, γιὰ τὴν σελίδα ὅμως. Ἐχετε λάθος ἂν νο-μίσετε ὅτι στὴν σελίδα δημοσιεύονται μόνο τὸν ἀρχαρίων. Γι' αὐτὸ, δεν μπο-ροῦμε νά σας δώσουμε τὴν κατηγορημα-τική ἀπάντησιν που ζητεῖτε. Τὸ πεζὸ σας χωρὶς νά εἶναι τίποτα τὸ ἐξαιρετικό, δεν εἶναι ὅμως και ἀπορρίψιμο. Θε-μιστοκλήν Δεδούσην. Μερικά σημεῖα ἀρκετὰ καλογραμμένα και πρωτο-τυπα. Στὸ σύνολο ὅμως τὸ γράψιμό σας ἀκατάστατο, ὄχι στρωτό, δίνει τὴν ἐν-τύπωσιν τοῦ διασπαικτοῦ, τοῦ προχειρο-γραμμένου. Δουλεύετε περισσότερο αὐ-τὰ που γράφετε. Ἐάν διορθώνατε, και τὸν «Ἠλίο που κλαίει» συντομευόντας τον συγχρόνως, ἴσως νά γινόταν δημο-σιεύσιμος. Π. Ρος. Κοινοτοπίες χιλο-ειπωμένες σὲ στῆ, ἐξεζητημένο και κου-ραστικό. Γι' ὡργον Λοχίαν. "Οχι δημοσιεύσιμο τὸ πεζὸ σας, δυστυχῶς. Τὸ θέμα του πολὺ κοινὸ και τὸ γράψι-μο ἀνόμαλο, μικτό, ὄχι προσεγμένο. Α. γ. γράφετε κάπου: «Ἐνὸ βάδιζα ἀ-γέροχος γεμάτος χαρὰ καὶ πρὸ βλε-ψῇ (!) τὰ δυνερά μου ναυάγησαν. Καὶ ναυάγησαν γιὰ νά γασθῶν τελείως στὸν πυθμένα τῆς ἀπραγματοποιή-

σα του ξαναφονάζει ἡ Χαρά, ἴδια ὅπως ἐκείνος τῇ λαχτάρῃ. "Ω! Τώρα μπορεί νά ἔχη κι' αὐτὸς ἕνα μικροῦ πλασμα-τάκι που νάναὶ δικό του... παιδί του... Νὰ τὸ σφιγγῇ με λαχάρα στὴν ἀγκαλιά του μαζί μ' ἐκείνην που τοῦ τὸ χάρισε... Μπορεῖ νά εἶναι κι' αὐτὸς τώρα πατέ-ρας...Δεν θά ζήλεψη πιά... Φύλησα τὰ χροσὰ μαλλιά του παιδιού του που ἔ-παιζε τὰ πρῶτα του παιχνίδια κάτω απ' τίς λεπτῆς ἀνιχνῆς τοῦ ἀνοιξιάνου ἡ-λιου. Τὴν εἶδα και τὴν αἶλλα. Γλυκειά σὰν ἄγγελος δεν μπορεί παρὰ νά βρεῖται κοντά τῆς ὀλοληρωτικῇ τῇ χαρᾷ... "Ε-σεις ἔχετε... με ρώτησε καθώς κῆταζε μὴ, ἀπέραντη συγκίνηση τὸ μικρὸ τους πλασματάκι... — Πὸς δεν ἔχω... Θά-πρεπε νά τῆς πῶ. Νάτο... εἶναι τὸ ἴδιο αὐτὸ που κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά σου... Εἶναι περισσότερο δικό μου, παρὰ δικό σου... "Εγὼ πόνεσα πὸν πολύ ἀπὸ σένα γιὰ νά γεννηθῇ... Μά δεν μπορούσα νά μιλήσω παρὰ μονάχα σ' έναν άγνω-στο... Σὲ σὰς που μ' άκούτε... Σὲ σὰς που ἡ σπεντική ματιά σας μού κάνει τό-σο καλό...

.....

Και θά τελειώνα αγαπημένη μου τὴν ἱστορία μας... τὴν ἀληθινή που ἐσύ δεν θά μάθεις ποτέ... Γιὰ σένα θάμαι πάντα μια τιποτένια... μιά κοινὴ γυναίκα... που δεν ἔβριζε, παρὰ νά πᾶν τὸ ἴδιο ἔ-κτινο μαχαίρα, τὸ «ἐβλογμμένο» ὅπως ὄλεγε, και νά τὸ θυθῇ μόνη τῆς, ἀλ-λὴ μιά φορά στῇ σάρκα τῆς... βαθεῖα... σὲ μέρος τῆς καρδιάς...τῆς καρδιάς αὐ-τῆς, που κι' ἂν ξῇ ακόμα, εἶναι παθα-νέμη...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΡΑΓΚΟΥΣΗ

σησι». Φροντίζετε ν' ἀποφεύγετε στὸ μέλλον παρόμοια λεκτικά σφάλματα. Ἐργοστολοιοποδλαν. Ἐγχε-ρονται τὰ «Χέρια». Τὸ ἄλλο θέλει δου-λεῖται ακόμη. Γιὰ τίς εὐχῆς σας εὐχαρι-στοῦμε. Π. Κλαδάκη. Μέρτα «Ἡ περιπέτεια τῆς Κυρίας Σταθμάρχου» καὶ ἐπηρεασμένη λίγο ἀπὸ ἕνα μεγάλο διή-γημα τῆς Βίκι Μπάουμ που δημοσιεύσα-με πέρσι. Πάντως, μᾶς ἔχετε στείλει ἄλλα πεζὰ γραμμένα σε πολὺ καλύτερο και πρωτοτυπώτερο στύλ. Συνεπῶς, ἔ-χομε περισσότερες ἀπάντησεις ἀπὸ σας. Ε. Παπαβασίλειον. Σχολοῦτε-νεῖς οἱ φράσεις σας και ἐξεζητημένες. Κυττάτε λ. γ. αὐτὲς τίς φράσεις σας: «τὴ μάνα φάση που ἀγόνυστα και καρ-τερικά δεχόταν τὸ ξεζούμισμα τὸν παγωμένον νεφρὸν... κλπ» ἡ «διὰδωκε τὰ μονόπαια σὰν ἕνα σπασμένο ἔρ-βο μὲς» στῇ φοντοτυπασμένη θάλασσα με πῆλοτο τὸ ρόχθο τῆς ψυχῆς του...». Γράφετε πὸν ἄλλα, με λιγώτερο στόμφο. Γι' ὅλην. Κάτι ἄλλου νά πούν τὰ ποιήματά σας, μὰ δεν τὸ ὀλο-κληρώνουν. Θέλει δουλεῖται ακόμη ὁ στί-χος σας. Κώστα. Τριανταῖον. Ἐγκρίνεται τὸ «Μία ζωή, ἕνας πόνος» και θά δημοσιευθῇ με τῇ σειρά του. Νικ. Κοσμίδη. Κοινὸ ὡς θέμα τὸ πεζὸ σας και μέτριο ὡς γράψιμο. Τὸ «Σταυροβόλος» ἐδόσαμε στὸν ἀριόδο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Μαύρην Κιουλαφοποδλαν. Ἐγκρίνεται τὸ «Παράνομο» και θά δημοσιευθῇ με τὴν σειρά του. Τὸ «Βουδὸ κλάμα» ἔ-κει ἕνα-δυὸ στίχους καλούς, ἄλλα σὲ σύνολο δεν εἶναι δημοσιεύσιμο. Κώ-στα. Χαρξήμηλ ἄλην. Στείλτε μας κάτι πὸν πρωτότυπο. Τὸ «Ἐδὼ ἀ-ναπαύεται» εἶναι γεμάτο κοινοτοπίες, ἔ-κτος ἀπὸ ἐλάχιστες φράσεις ἀρετὰ κα-λές. Γρηγ. Παπώτην. Μέτριο τὸ διήγημά σας και πολὺ φλύαρο. Γιὰ νά τοῦ διαθεσῶμε τόσo χώρο ἔπρεπε νά εἶ-ναι κάτι πολὺ καλογραμμένο.

Τά μπράτσα

(Συνέχεια από την σελίδα 49)

ρος καθαρισμός γίνεται με τον χυμό λεμονιού, για να πάρουν τα μέρη αυτά απολύτως την ίδια χροιά. Κατόπιν δέ πλύσιμο με χλιαρό νερό και έπαλειψη με λίγη γλυκερίνη. Η άπλη αυτή μέθοδος καθορίζει, μαλακώνει και λευκαίνει το δέρμα. Εάν υπάρχει διαφορά της χροιάς στα μέρη του ντεκολτέ και των βραχιόνων για να επιτύχετε την ομοιομερή λεύκανση των, να τ' αλείψετε μ' ένα βαμβάκι τις ημέρας βουτηγμένο στην κάτωθι διάλυση:

Eau oxygenée	30 gr.
Glycerine	80 >
Eau de roses	80 >

Εάν όμως συγχρόνως το δέρμα των μερών εκείνων είναι και ραπανισμένο κι' οι σάρκες νεουλιωμένες για να επιτύχετε την λεύκανση, σύμφωνη και τόνωσή του να τ' αλείψετε πρωί και βράδυ καλά μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην παρακάτω λουσιόν:

Glycerine	50 gr.
Eau de roses	50 >
Eau oxygenée	25 >
Alun en poudre	5 >

Πολλές έχουν τρίχωμα πυκνό στα μπράτσα πράγμα που τους δίνει μια δυσάρεστη και αντιπαθητική όψη. Σας γράφω μια απ' τις καλλίτερες και λιγώτερο έρεθιστικές του δέρματος συνταγές για το τρίχωμα αυτό. Πάντως συνιστώ σ' όσες μὲν έχουν ελαφρότατο χνούδι να μη το αφαιρούν, αν όμως είναι πυκνό όσον το δυνατόν κατ' ελαφρότερα δισοστήματα να χρησιμοποιούν την ακακάτω συνταγή παρ' όλον ότι είνε ελάχιστα έρεθιστική:

Huile de recin	18 gr.
Glycerine	4 >

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΥΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιεινης και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως σας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Δυστυχισμένην φίλην Άνναν. Πόσο με συγκίνησε το γράμμα σας, φτωχή μου φίλη! Την στιγμή που το διάβασα ένοιωσα τόσο πολύ την επιθυμία να βρισκόμουν έστω και για δυο λεπτά κοντά σας να χαϊδέψω το άρωστο μέτωπό σας και να σας πω δυο-τρία λόγια φίλικα παρήγορα...

Τί να κάνω; Η Μοίρα διασπείρει, φαίνεται, όταν μάς στέλνει τὸν ένα πόνο πίσω απ' τὸν ἄλλο... Μὰ πρέπει ν' ἀντισταθῇτε νὰ κάνετε ὑπομονή, νὰ νικήσετε.

Suif	8 >
Berre de cacao	8 >
Amidon	1 >
Sulfure de baryum	8 >
Lessive de soude à 25%	15 >
Eau distillée	20 >
Essence à v.	

Με ένα λεπτό στρώμα από την πάστα αυτή αλείψετε τα μέρη των τριχών. Μετά πέντε έως δέκα λεπτά δοκιμάζετε με το νύχι σας ή με το πίσω μέρος του μαχαιριού αν, αφαιρουμένου του φαρμάκου, αφαιρούνται συγχρόνως και οι τρίχες, όποτε και ξεπλένετε με άφθονο χλιαρό νερό την αλοιφή.

Χρήσις κατόπιν σαπουνιού ή κολωνίας απογορεύεται απόλυτα. Μετά το ξέπλυμα μόνον και το σκούπισμα, να πουδράρετε καλώς τα μέρη με άφθονο τάλκ. Το ίδιο αποψιλωτικό φάρμακο μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήτε και για την αποψίλωση των ποδών.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ιατρός

τε. Είθε τόσο νέα... Κι' έχετε καθήκον απέναντι του παιδιού σας να ζήσετε. Εύχομαι να γίνετε γρήγορα καλά κι' εσείς κι' ο αδελφός σας. Θα ήθελα να δοκιμάσετε και σεις λίγη χαρά ύστερα από τόσα χρόνια που υποφέρετε. Σας ευχαριστώ θερμά για τα τόσο κολακευτικά για μένα λόγια σας καθώς και για τις εύχες σας.

Όσον αφορά την τριχοπύωση των φρυδιών κι' αυτή όφειλεται στην γενική αδυναμική κατάσταση. Πάντως κάθε βράδυ, έστω και δυο φορές την ημέρα να τ' αλείψετε με λίγο λάδι της βαζελίνης — όχι βαζελίνη — και να τα στρώνετε πάντα προς την κατεύθυνση των τριχών μ' ένα βουρτσάκι ή και με μια δοντόβουρτσα. Ελαφρότατα επίσης και μ' ελάχιστα θρυγμένο το δάχτυλο στο λάδι βαζελίνης να περνάτε και τα ματωσίνερα.

Φοιτήτριαν. Η φιάλη δοχ. 400. Ότι μέρος και ν' αλειφθή δεν έρεθίζεται, μόνον τονούται. Γράψτε μας την πραγματική διεύθυνσή σας.

Όνειροπλέχτραν. Την κρέμα Χαρέμ θα την δοήτε ασφαλώς στον αντιπροσώπο της Χαρ. Λήτον φαρμακοποιόν (Σταδίου 13). Ζητήστε να σας δώση και την δοντόπαστα του Μπριγιάντ ή οποία είναι όπως την θέλετε δηλ. καλή και φθηνή.

Μαριάναν. Όταν μου γράψετε να μου υπενθυμίσετε και την περίπτωσή σας. Γιατί είναι αδύνατον να θυσώμαι ύστερα από τόσους μήνες. Αιτήν την κρέμα, έπειδή το δέρμα σας ήτο ξηρό, να την χρησιμοποιήτε και προ της πούδρας. Δυο τρεις φορές, την εβδομάδα και τα βράδια μετά δέκα λεπτά όμως να την σκουπίζετε πολύ καλά με βαμβάκι. Επίσης, δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε το άσπράδι αυγού χτυπημένο, το οποίο μετά δέκα λεπτά ν' αφαιρήτε με βαμβάκι και ξεστό νερό. Επίσης το αμιλόντρο και την μάσκα αυγού, ως θα έχετε διαβάσει στα άρθρα του κ. Λαδά και στις απαντήσεις αυτής της στήλης να χρησιμοποιήτε κατά δεκαπενθήμερον. Μετά δέμηνο κύρα μου ξαναγράψετε.

ναγράψετε.

Αν υπομονούσαν Κ. Κ. Να παύσετε τις κρέμες που χρησιμοποιήτε. Ν' αλείψετε το πρόσωπό σας κάθε βράδυ με ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λουσιόν:

Teinture de panama	25 gr.
Teint de benjoin	25 >
Glycerine neutre	50 >
Eau de roses	400 >
Acide Salicylique	0,50 cent.

Προ της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λουσιόν:

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	8 >
Eau ds roses	125 >

Να βάψετε δυο φορές την εβδομάδα το άσπράδι του αυγού το οποίο μετά ένα τέταρτο να αφαιρήτε με χλιαρό νερό. Να μη χρησιμοποιήτε σαπούνι. Αν το δέρμα σας λιγδιάζει πολύ τότε είναι λιπαρό, αν πάλι είναι στεγνό και γράζει λεπία είναι ξηρό. Πάντως μετά δέμηνο κύρα μου ξαναγράψετε. Πούδρα βάψετε οποιαδήποτε.

Φινδιρίκον. Το κόψιμο των μαλλιών μάλλον υποβοηθεί την τριχοπύωση. Από τότε που άρχισαν τα κοψίματα αλλά γιασόν, κ.τ.λ., βλέπουμε και φαλακρές γυναίκες. Συνεπώς μη δίνετε σημασία στο ζήτημα αυτό. Επίσης στα φαρμακεία που μου γράψετε πεταμένα πάνε τα λεφτά σας. Αλλά για να σας απαντήσω αποτελεσματικά πρέπει να ξέρω αν η κυρία σας είναι τακτική στην περίοδο της ή μήπως υποφέρει από άταξιαν και πολαν. Επίσης αν τα μαλλιά λιγδιάζουν ή το δέρμα της κεφαλής είναι ξηρό και με πιτυρίδα. Όταν γράψτε μου και θα σας απαντήσω εξαίρετικώς άμέσως.

Σένταν. Αυτά κάνουν οι διαίτες, αδυνατίσματα, αναταράσσουν γενικώς τον ορμονικό κύκλο. Ας γράψουμε ή μεις εδώ για να προλαμβάνουμε αυτές τις καταστροφές. Εκτός αν δεν μάς διαβάσετε τακτικά, πράγμα που αρχίζω να πιστεύω γιατί αλλιώς θα είχατε διαβάσει σε προηγούμενο ειδικό άρθρο του κ. Λαδά προ όλιγων εβδομάδων την συνταγή πώς διατηρούνται τα χείλη μαλακά και ροδίνα. Για τ' άλλο ζήτημα υπάρχει ειδική λουσιόν για τη σύμφιση. Γίνεται κατόπιν παραγγελίας. Πάντως κάθε πρωί ένα καλό σαπούνισμα με σαπούνι Μασσαλίας κι' ένα καλό βούρτσισμα είναι απόλυτως αποτελεσματικό. Το νερό πρέπει να είναι κρύο ή ελάχιστο χλιαρό, ή δέ βούρτσα απ' τις ειδικές του σώματος ή έστω κι' ένα χορταρένιο γάντι απ' αυτά που χρησιμοποιούμε στο λουτρό. Περιεργό όμως μου φαίνεται πώς έφρσον το δέρμα σας ξαναβρήκε την πρωτεϊνή του φρεσκάδα, χάρις στις συμβουλές του κ. Λαδά, καθώς μου γράψετε, αν τα παρακολουθείτε καθόλου τα άρθρα του.

Χωριανοπούλιν. Χρειάζεσθε και σεις την ειδική λουσιόν και το σα-

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Μεταξωτά είδη με μικράν βλάβην εις μεγάλην ποσότητα εκποιούνται ως εξής.

Κομπιναιζόν Μεταξωτά των 300 δοχ. 138 Κυλότες Μεταξωτές των 95 δοχ. 55, Μπλούζες Μεταξωτές των 350 165.

Βουλής 5 Πρώτο Πάτωμα. Γραφείον Νο 1.

πούνισμα άκριβώς, όπως το γράφω άνωτέρω προς Σένταν.

Ελσάν. Εν πρώτοις χρειάζεται εξέταση ούρων μήπως το πράγμα όφειλεται σε γενική αιτία. Έπειδή όμως συμβαίνει περισσότερο στο δεξί μάτι θα σας συμβούλευα να βλέπате κανέναν όφθαλμίατρο, μήπως συμβαίνει κάτι το τοπικό. Πάντως κάθε βράδυ είναι όφελιμώτατες θερμές κομπρέσες απ' άραιά διάλυση βορικού. Δηλ. σε δυο ποτήρια κοχλασμένο νερό να ρίχνετε ένα κουταλάκι του καφέ βορικού. Όταν ως δέκα κομπρέσες των δέκα λεπτών ή κάθε μία είναι υπεραιτικές. Κατόπιν όμως επί ένα τέταρτο να σκεπάζετε τα μάτια σας

μ' ένα κομμάτι χονδρό και στεγνό βαμβάκι. Ξαναγράψτε μου για το αποτέλεσμα της ανάλυσεως ή του όφθαλμιάτρου όποτε θα σας δώσω και μια ειδική τοπική αλοιφή.

Μαριάνο Λουλοϊδι, Χαροκόπου. Είνε περίεργη ή περίπτωση σας. Γι' αυτό καλλίτερο θα ήταν ή προσωπική εξέταση όπου άλλωστε θα γίνη δωρεάν. Και τούτο για να σας εξυπηρετήσω αποτελεσματικώτερα. Όταν να περάσετε από τον κ. Λαδά Σόλωνος 30 11—1 και 5½—8 και εκείνος θα σας εξετάση και θα σας συμβουλεύση ό,τι πρέπει. Να του πείτε το ψευδώνυμό σας. Μιμόξαν 22. Τις κρέμες δεν τις

NIVEA CREME

Δια την περιποίηση των παιδιών

Το τρυφερόν και ευαίσθητον δέρμα του παιδιού έχει ανάγκην από ένα ειδικόν μέσον περιποίησεως. Διά τούτο, ως προσεκτική μητέρα, μεταχειρίζεσθε την παγκοσμίως δοκιμασμένην κρέμαν NIVEA. Η NIVEA καθαρίζει το δέρμα και το δυναμώνει, ώστε να δύναται να άντεχη εις την υγρασίαν. Η NIVEA έμποδίζει τους έρεθισμούς και τα ξεδάματα και χαρίζει στα παιδιά εκείνο το ωραίο, μαλακό και βελουδίνο δέρμα, το όποιον άρέσει εις όλους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Τό μικρόν κυτίον δοχ. 8.50, τό μεσσίον δοχ. 15, τό μεγάλο δοχ. 30.

SCHERK

Εάν θέλετε να είδατε ωραία

χρησιμοποιείτε το βελούδινο, αϊθέριο και λεπτά άρωματισμένο κομπάκ Μυστικού. Πρέπει όμως να το συνδυάζετε με την πούδρα Μυστικού, σύμφωνα με τον πίνακα του Scherk. Μόνον έτσι θ' αρέσετε πάντοτε. Ο πίναξ του Σέρκ εύρίσκεται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικού σε κουτιά των Δρ. 80. & 50. • Κομπάκ Μυστικού Δρ. 40. • Έναντι 3δρ γραμματοσήμου αποστέλλεται δείγμα πούδρας & κομπάκ. Γεν. Αντ. Όμιος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Αθήναι

πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚ ΜΥΣΤΙΚΟΜ (ROUGE)

σηκώνει το δέρμα σας γιατί είναι λιπαρό. Να πλένεσθε με δροσερό νερό και κατόπιν το πρωί μ' ένα θαμβάκι δου-τημένο στην κάτωλη λουσιν να περνάτε καλά όλο το πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teinture de benjoin	15 "
Eau de Cologne	60 "
Eau distillée	80 "

Προ της πούδας την εξής λουσιν.

Lait d' amandes	40 gr.
Glycerine	7 "
Eau de roses	120 "

Ανδ φορές την εβδομάδα χτυπημένο αυγό. Την μέν μίαν φορά σκέτο το κρό-κο, την δ' άλλην σκέτο το άσπράδι. Με-τά ένα τέταρτο ξεβγάλμα του προσώπου με χλιαρό νερό. Μετά δυο μήνες ξανα-γράψτε μου. Για τα μαλλιά πρέπει να ξέρω αν λυγιάζουν ή είναι ξηρά.

Ε. Π. 'Υμηττός. 'Η αλοιφή ή κα-τάληλη για την καταστροφή του τοπικού πάχους δεν είναι δυνατόν να χρησιμο-ποιηθί έπωφελώς και στο πρόσωπο. Θά καταστραφί το δέρμα. 'Η αλοιφή είναι δυνατή. Και μάλιστα σε δέρμα ξηρό κα-θώς μου γράφετε. Λυπούμαι πολύ που δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω στην περίπτωση σας αυτή.

Ξανθόν ή αμερικανοπούλαν. Χαρήκαμε πολύ για την τόσο επιτυχία των συμβουλών και σας ευχαριστούμε κι' οι δυο για τα τόσα καλά λόγια σας. Σας γράφει ο κ. Λαδός λεπτομερώς για την εξακολουθητέα θεραπεία σας, ιδιαι-τέρως κατ' επιθυμίαν σας.

ΛΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

'Η τ τ η μ έ ν ο ν. 'Οραίο το ψευδώνυ-μό σας και μόνον αυτό άρκεί για να φανή ή άπογοήτευσή σας από την πρω-τινή ζωή. Με μόνην την διαφοράν ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν είσθε πράγματι τέτοιος. Κανέννας άπολύτως δεν διέφυγε αυτήν την κατάσταση και κανέννας άπολύτως δεν έθεώρησε τον έ-αυτό του όπως σεις τον θεωρείτε. Ζητά-τε να σας πω τί είδους καταστροφάς μπορεί να επιφέρει και σας άπαντώ πολ-λές και τίποτα άπολύτως. 'Εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασίαν κάθε άτομου.

Πάντως σε σας συγκεκριμένως δεν βλέπω, από όσα τουλάχιστον γράφετε, να επείραξε εις τίποτε, γιατί αν είχατε αυτό που νομίζατε τότε θά πέφατε στο κρεβάτι άρρωστος και μάλιστα βαρεία. 'Όσο για τα δέκατα έφύσαν τόσο άλ-λοι γιατροί σας έβεβαίωσαν ότι δεν έ-χετε άπολύτως τίποτε δεν έχετε παρά να κάμπετε την τελευταίαν θυσίαν βγάζοντας μίαν ακτινογραφία, ώστε να πεισθήτε και μόνος σας και έγκαταλείψετε τελει-ωτικά το θερμόμετρο, γιατί και μιά νευ-ρική υπερδιέγερσις μπορεί να φέρη όσα σεις αισθάνεσθε. 'Επισκεφθήτε λοιπόν τον ακτινολόγον κ. 'Ισ. Γούναρη Πα-τησίων—Γκυλφόρδου κάμνοντας χρήση του όνόματός μου. Θά σας περιποιηθί έ-ξαιρετικά. Για να τονωθήτε δε και να σταματήσουν και τα νύκτα κάμπετε και μερικές ένδοξες ένέσεις Γυλκο-νάτ Κάλτσινου.

Π. Μ. Μολάου. 'Από πού ν' άρ-χίσω και πού να τελειώσω! Σεις έν των προτέρων μου γράφετε ότι μεταννοείτε

κατόπιν εορτής, τότε πώς θέλετε να σας βοηθήσω εγώ και μάλιστα από τόσο μα-κριά άφού μόνος σας δεν θέλετε να ύ-ποβληθήτε στον έαυτό σας ώστε να εξα-φανίσθετε όλα όσα έχετε και τα όποια δεν είναι τίποτ' άλλο παρά άποτέλεσμα μιάς και της αυτής αίτίας. Μόνος σας πρέπει να έπιβληθήτε στον έαυτό σας να άλλα-ξετε τρόπο ζωής και ακολουθώντας την φυσιολογικήν όδον που όλοι οι συνάν-θρωποι ακολουθούν άσφαλώς θά μετρια-σθή το κακό και θά γίνετε ως διά μαγεί-ας άλλος άνθρωπος. 'Όσο για τα σπυριά, καλόν είναι να επαναλάβετε τα έμβόλια του Κόμη, γιατί μερικές φορές έπιμέ-νουν. Αυτά έχω να σας γράψω και συ-στήνοντάς σας να τα ακολουθήσετε, αν δεν θέλετε να μεταννοήσετε κάποτε, όπo-τε ίσως νάναι και άργά.

Εύγνωμονοῦντα. 'Αν θέλετε όντως να επανέλθετε στην πρωτέρα σας κατάσταση και να είσθε όπως οι άλλοι, ένας και μόνον τρόπος υπάρχει. Τελείως σταμάτημα και ή λήθη του παρελθόντος. Να παύσετε να σκέπτεσθε τα περασμένα. 'Επίσης καλόν είναι όταν έχετε καιρό, να διαβάσετε διάφορα βιβλία άρχίζοντας από κοινά άλλα καλά μυθιστορήματα προχωρώντας με τον καιρό σε σοβαρό-τερα. Μόνον έτσι θά μορφωσθήτε και θά άποκτήσετε αυτό που τόσο επιθυμείτε. 'Αν λοιπόν, έχετε την ύπομονή να τα κάμπετε όλα αυτά θά δήτε ότι πολύ σύν-τομα θά είσθε στην ίδια μοίρα με τους άλλους γνωστούς σας.

'Α η δ. Δεν μπορώ να καταλάβω τί σας έκαμε να μεταχειρισθήτε αυτό το ψευδώνυμο. Θά θέλατε ίσως να πήτε: 'Αηδισμένη από την ζωή,, αλλά και πάλι δεν θά είσθε δικαιολογημένη. 'Η κατάσταση σας με λίγη ύπομονή και λί-γα, ελάχιστα έξοδα μπορεί κάλλιστα να

διορθωθί. 'Όσον άφορά την αίτίαν, δεν είναι από τον σταφυλόκοκκον. 'Αν πα-ρακολουθήσατε τακτικά τη στήλη μου θά βλέπατε πόσες φορές έχω γράψει πως όχι όλα τα άντισταφυλοκοκκικά έμβόλια όπως κανώς σας έγραψαν άλλα μόνον τα έμβόλια του 'Ιατρού Κόμη, 'Ακαδημίας 76 δ, είναι εκείνα που εξαλείφουν ριζι-κά αυτά τα σπυριά της νεότητος, που δεν είναι τίποτε άλλο από τον τόσο δια-δεδομένο σταφυλόκοκκο. Κάμπετε λοιπόν μιά σειρά έστω κι' αν είσθε προκατελημ-μένη ότι δεν θά σας ώφελήσουν και τότε θά δήτε, ότι με τα πρώτα έμβόλια θά άρχίσουν να υποχωρούν τα σπυριά από το πρόσωπό σας και θά άποκτήσετε αυτό που τόσο επιθυμείτε. Τότε θά μου ξανα-γράψετε όχι πιά ζητώντας συμβουλήν αλλά για να με ευχαριστήσετε, όπως, τώ-καμιν και τόσες άλλες.

Σ. Ο. Σ. Πήρατε ως ψευδώνυμο ένα από τα πιο τραγικά σημάτα θέλοντας έ-τσι να φανερώσετε την κατάστασιν σας. 'Εν τούτοις εγώ δεν είμαι διόλου δέβαι-ος ότι είναι αυτή άτελειστική. Γιατί ό-λες αι έξετάσεις που έκάμψατε δεν δεί-χνουν άπολύτως τίποτα. Κάμπετε εξ άλ-λου τις ένέσεις ώστε δεν ξέρω τί άλλο να σας συστήσω εγώ και μάλιστα από τόσο μακριά. Μην τυχόν είναι καμμία ψυχική κατάσταση που τα προκαλεί όλα αυτά γιατί τί άλλο να υποθέτη κανείς; Σεις τίποτε άπολύτως δεν αισθάνεσθε. Πώς όμως να έξηγηθούν όλα αυτά; 'Αν λοιπόν βρίσκεσθε στας 'Αθήνας θά σας παρακαλούσα να με επισκεφθήτε στο 'Ιατρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι έ-κει, ήτοι 4—7, ζητώντας τον 'Ιατρό της «'Εβδομάδος». Δεν πρόκειται να επιβα-ρυνθήτε με τίποτε άπολύτως, γιατί μό-νον έτσι μπορώ και εγώ να άντληφθώ κάτι. 'Αν δεν μπορήτε, τότε καλόν είναι να πάτε σ' έναν νευρολόγο να σας εξέτά-ση. Μή σας κακοφανή ή σύστασις μου. Δεν θέλω μ' αυτό να πω πως είσθε νευ-ρασθενικός αλλά πολλές φορές για τέτοια μικροπράγματα είναι πιο άριόδιοι οι νευρολόγοι.

Α. Α. Α. Δεν νομίζω ότι ή κατάστα-σις αυτή είναι παθολογική, γιατί θά ύ-πάρχαν άλλες έννοχλήσεις που άσφαλώς θά σας άνάγκαζαν να καταφύγετε σε για-τρό. 'Όσο για το ζήτημα της θεραπείας το μόνον που χρειάζεται είναι μιά καθα-ριότης έξωτερική, γιατί έσωτερική πώς θά γίνη; 'Εδώ τα πράγματα τα λέτε λί-γο συγκεκριμένα. 'Αν όμως, πραγματικά θέλετε να διαπιστώσετε περί τίνος, άκρι-θώς, πρόκειται και να είσθε άπολύτως βεβαία τότε να καταφύγετε σ' έναν για-τρό. 'Αν νομίζετε ότι μπορώ να σας έ-ξυπηρετήσω εγώ είμαι πρόθυμος να το κάμω άρκεί να με επισκεφθήτε στο 'Ια-τρείο μου τις ώρες που βρίσκομαι εκεί.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ,
δι' όλας τας εργασίας. Μι-σθός ικανοποιητικός. Πληρο-φορία παρά τη θυρωρή της πολυκατοικίας Σίνα 42.

Δραχ. 41

Πετσέτες φαγητού όλόγινες και ή-μιγινες 27 σερβίς φαγητού ήμιλ. 12 ατόμων δρχ. 570 όλόγινες 980. Περ-κάλια, βατίστες, λινά συνδονόπανα ήμιλ. 38 φανέλλες μάλλινες φίνες 165 δρχ.
Βουλής 5. 1ον Πάτωμα Γραφείον No 2.

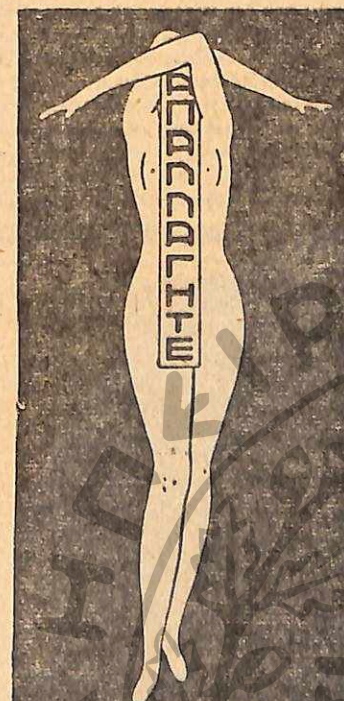
Χωρίς τον φόβο καμιάς επιβαρύνσεως έν μέρους σας. Είναι αυτός ο καλλίτερος τρόπος για να άπαλλαγίτε του εφιάλτου που σας βασανίζει.

Π. Α. Γρεβενά. 'Υποφέρετε τόσον καιρό βλέπετε ότι ένα ώρισμένο φαγητό σας πειράζει ός προκαλεί τόσας ένo-χλήσεις και λέτε ότι καταφύγετε σε για-τρό και ότι αδύνατον να σας πη περί τί-νος πρόκειται. Αυτό που φαίνεται πολύ περίεργον. Οίκοδήςποτε συνάδελφος θά σας έλεγε να προβήτε σε μιά εξέταση κοπράνων γιατί άσφαλώς πρόκειται πε-ρί δυσεντερίας παρασιτικής κι' ίσως μά-λιστα να είναι και άμοιβάδες ή αίτια που προκαλεί όλην αυτήν την ιστορίαν. 'Ιδού τώρα τί πρέπει, κατά την γνώμην μου να κάμπετε. 1) Θά προβήτε σε μιά εξέταση μικροβιολογική των κοπράνων και συγκεκριμένως για άμοιβάδες αν δε δεν υπάρχει ειδικός μικροβιολόγος στο μέρος σας τότε να φροντίσετε να βρήτε κανέναν στο πιο κοντινό μέρος. 'Αν ό-μως λόγω οικονομικού σας άναγκάζουν να μη μπορήτε να πάτε τότε θά καταφύ-γετε στον γιατρό πάλι να σας κάμη τις εξής ένέσεις: 'Εμετίνης των 0.03 20 έν όλω μίαν την ημέραν. Ταυτοχρόνως θά πάρετε 'Εντεροβιοφόρο Σίμα εις δι-σμία και θά παίρνετε κάθε μέρα 3—4 δι-σμία αυτό θα εξακολουθή μέγχις ότου τελειώσουν οι ένέσεις. Μετά θά δοκιμά-σετε να φάτε το φαγητό που σας πειρά-ζει και αν δήτε ότι εξακολουθούν τα i-

δια φαινόμενα τότε παίρνετε και πάλιν δισμία 'Εντεροβιοφόρο από τα όποια και παίρνετε επί ένα 15ήμερον. Τότε κάμ-τε πάλιν το ίδιο πείραμα όποτε πλέον κι' μη γράφετε σχετικώς και μάλιστα με περισσότερες λεπτομέρειες για κάθε τι που σας συμβαίνει.

Μέλλοντα Διπλωμάτην. 'Ε-κείνο το όποιον προπαντός επιβάλ-λεται στην περιπτώσή σας, είναι να ά-κολουθήτε τα κελεύσματα της φύσεως. Θά σας βοηθήσω και εγώ με ένα καλό φάρμακο. Ζητήσατε από τον φαρμακο-ποιό σας 20 σκευάσματα Λουπουλίνης των 0.15 και κάθε βράδυ προ του ύπνου παίρνετε ένα. 'Εχετε όμως υπ' όψιν σας ότι δεν πρόκειται να σταματήση το κα-κό. 'Εάν συνεχισθή ή τακτική. Ρωτήστε τους φίλους σας τί τακτική ακολουθούν και ακολουθήσατε την και σεις. Δεν εί-ναι άνάγκη να πητε ότι συμβαίνει σε σας αυτό άλλ' απλώς ότι ρωτάτε έτσι ά-πό περιέργειαν.

Δ. Κ. Ν. 'Η περίπτωσή σας δεν δια-φέρει από καμμιάν άλλην, μην άνησυχίτε λοιπόν, και τόσο. Είναι ένα κοινό, κοι-νότατο πάγμα που με μιά μικρή προ-σπάθεια μπορεί να καταπολεμηθί. Δεν μπορώ από την στήλη αυτή να σας έξη-γήσω όπως πρέπει την κατάσταση και να σας συστήσω την επιδαλλομένη θερα-πεία. Περάστε αν θέλετε από το ιατρείο μου, και είμαι πρόθυμος να σας εξυπ-

Απαλλαγίτε
από τις περιπτε τριχες
ACADEMIE DE BEAUTE
MME KETTY
ΕΡΜΟΥ 35 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ 22-088

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

'Οδοντίατρος
ΛΕΚΑ και ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ (Γονία)
'Ορει επίσκεψως 10—1 & 4—8

30 40
ΔΕΝ
θα παλίσσει τα 40
αν το δείχνετε.

40 χρονά
θα πει φθινόπωρο, μα-
ραμένο πρόσωπο, ρυ-
τίδες, άπόμαχος της
ζωής!
Γιαυτό και δεν το λυμέ
να' όμολογήσουμε πως πα-
ρήσαμε τα 40 δυστυχώς δε
φτάνει να το κρύβουμε, πρέ-
πει και να μη φαίνεται! 'Εμ-
πει και να μη φαίνεται! 'Εμ-
πιστευείτε έγκαιρως
στις φροντίδες της ACADE-
MIE DE BEAUTE MME KETTY,
που, με την απλή φυσικοθε-
ραπευτική της μέθοδο και
τα άδωα καλλυντικά της, θά
σας συγκρατήσι για να μη
γίνετε ποτέ 40 χρονά. Είν
εύκολοτερο και φθηνότερο
να προλάβει κανείς παρά να
διορθώσει.
ΕΡΜΟΥ 35 ΤΗΛΕΦ 22-088

COTILLON

ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ,
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΛΟΥΣΤΡΙΝΙΑ,
ΓΡΑΒΒΑΤΕΣ,
ΓΑΝΤΙΑ κ. λ. π.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΡΑ

ρετήσω. Δεν πρόκειται να επιβαρυνθώ με τίποτε.

Δέσποινα. Χαλάνδρι.— Δι-
εβίβασα στην σύνταξιν του περιοδικού
τα συγγραφήριά σας για την νέαν του
εμφάνισιν. Είναι πράγματι η «Εβδομάς»
το πλέον φιλόκαλο και δροσερό περιοδι-
κό του τόπου μας. Και αυτό πιστοποιεί-
ται και από τον υπερδευκατέθιον του.
Υπόσχεται δε να γίνεται καθημερινώς
και καλλίτερη. Όσον αφορά την μικράν
σας πάθησιν, είναι ζήτημα ολίγου δάμα-
τος Ιωδίου αναμίκτου με γλυκερίνην, εις
αναλογία 1 προς 2. Δηλ. Δύο μέρη γλυ-
κερίνης και 1 Ιωδίου. Ετοιμάζετε μια
μικρή ποσότητα από το μίγμα αυτό σ'
ένα μπουκαλάκι και κάθετε επιλείψεις
κάθε βράδυ, μ' ένα κομμάτι βαμβάκι τυ-
λιγμένο καλά στην άκρη ενός μικρού ξύ-
ου. Πρὸ τῆς χρήσεως, φροντίζετε ν' ἀ-
νακατεύετε καλά τὸ περιεχόμενον τοῦ φι-
αλιδίου.

Εὐζωνάκι, ἐνταῦθα. Τί νὰ
σὰς πῶ τώρα, ὅστερ' ἀπὸ αὐτὰ πού πῆ-
γατε καὶ κάνατε; Ἄν ἦταν ὁ καθεὶς νὰ
κάνῃ τὸ γιατρό, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχαν Ι-
ατρικὲς σχολὲς καὶ Πανεπιστήμια. Πάν-
τως δὲν εἶναι τώρα ἐκεῖνο πού μᾶς χρει-
άζεται ἡ συζήτησις καὶ τὰ περιττὰ λό-
για. Ἐλάτε νὰ με δοῖτε στὸ Ιατρεῖο μου
βέβαιος ὅτι δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῆτε
με τίποτε, καὶ θὰ κάμω ὅτι μπορῶ. Ἐ-
λάτε ὅμως ἀμέσως, ἐνὸς εἶναι ἀκόμη
καρὸς.

Δ. Χ. Πειραιᾶ. Τὸ κάψιμο τοῦ
λαιμοῦ περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ γράφετε εἶ-
νε ἀσφαλὲς ἀν-ὴ φαρμακίτιδος ἀφού
μάλιστα ὁμολογεῖτε ὅτι καπνίζετε τόσο
πολύ. Θὰ σὰς συμβουλεύω νὰ κόψετε
νὰ καπνίζετε ἂν εἶναι δυνατόν ἢ τουλάχισ-
τον νὰ καπνίζετε τσιγάρα ἀπληλαγμέ-
να νικοτίνης ἢ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήτε
γιὰ κάθε τσιγάρο σας, τὸ πολὺ ἀποτελε-
σματικὸ γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ σπασιαλιτὲ
«Ντίω» πού πωλεῖται παντοῦ.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

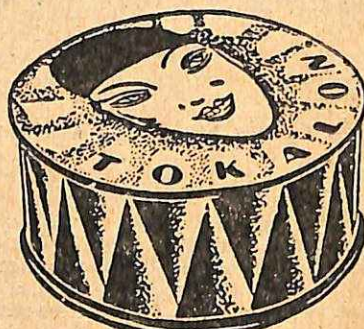

Τι κρίμα, νὰ μὴ βλέπουμε τὰ ὀρᾶία μάτια
τῆς ὁμορφῆς αὐτῆς κυρίας. Ἄραγε εἶναι
μαύρα, εἶναι γαλανά, εἶναι καστανά, εἶναι
ἀραγε γκριζὰ; Τὰ νυαλιὰ τῆς μᾶς κρύ-
βουνε τὴ λάμψιν καὶ τὸ χρῶμά τους. Ὅ,τι
καὶ νὰ στοιχηματίσετε, μπορεῖτε νὰ κερ-
δίσετε, ὅπως μπορεῖτε, κάλλιστα, καὶ νὰ
χάσετε. Ἔτσι εἶναι καὶ ὅταν ἀγοράζετε
κάτι πού δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τί ἀξι-
ζει. Καὶ δὲν τὰ ἀγνώστα προϊόντα παρου-
σιάζουν αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Γιὰ τὸν λόγον
αὐτὸν, ἐσείς, ὅπως καὶ χιλιάδες ἄλλες γυ-
ναῖκες, θὰ προτιμήσετε, ἀσφαλὲς, μιὰ πού-
δρα γνωστὴ πού ικανοποιεῖ καὶ εὐχαριστεῖ
καὶ τὴν περὶ ὁποιαδήποτε κυρία. Τριάντα χρό-
νια τώρα καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμον, ὅλο καὶ
διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΪΛ.

Ἡ μεγαλύτερα
ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ
τῆς ζωῆς μου

Τρεῖς ἐπίσημοι κριταὶ μὲ ἐβλε-
παν νὰ βάζω μιὰ κοινὴ πούδρα.
Εἶχα ὕψος «μακιγιαρισμένης», ἡ
πούδρα ἔκανε πλάκες ἐπὶ τῆς ἐ-
πιδερμίδος μου. Τὴν ἀφήρεσα ὁ-
λως διόλου. Κατόπιν ἔβαλα μίαν
νέαν πούδραν, ἄορατον, ἀερο-
ποιημένην, ἀναμεμιγμένην μὲ
mousse de crème. Οἱ κριταὶ ἀνε-
φώνησαν ἀπὸ ἐκπληξιν. Δὲν ἦμην
πλέον ἡ ἴδια.

Εἶνε τὸ μεγαλύτερο μυστικὸν
ἀπὸ ὅσα ποτὲ ἀνεκαλύφθησαν ὁ-
σον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Ἡ συν-
ταγὴ καὶ τὰ σχετικὰ δικαιώματα
ἐξηγοράσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν
Tokalon δι' ἓνα ἀσήμαντον πο-
σόν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προ-
μηθευθῇ τώρα παντοῦ, ὑπὸ τὸ ὀ-
νομα Πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμά-
σατέ τὴν καὶ δεῖχνεσθε νεωτέρα
ὡραιότερα, πιδὸ φρέσκη κάθε
πρωί.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐ-

ξέτασις καὶ δι' ἀκτίνων PAIN-

ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἰατρ.

κράτους 19 6

ΦΟΙΝΙΞ

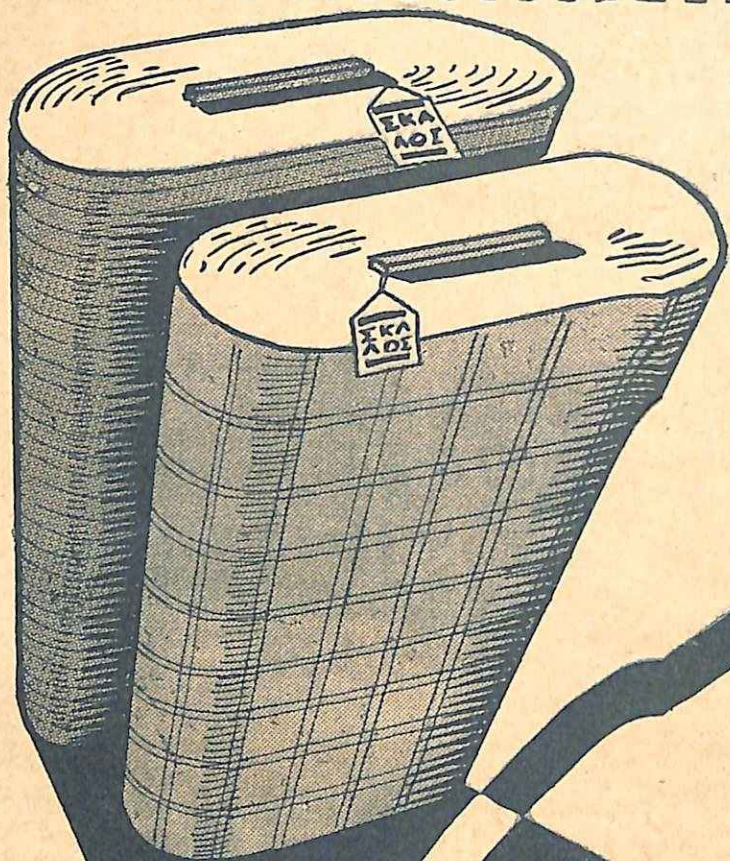
Ra

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

RADIO-HORMONES DE BEAUTE
CRÈME RADIO-ACTIVE.

Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβο-
λικὸ στὴ μάχῃ κατὰ τοῦ γήρατος.
Νέον προϊόν τῆς Académie de Beauté
Mme KETTY. Ἀποτελέσματα: Δέρμα πάν-
τα καθαρὸ, πάντα φρέσκο, πάντα νέον. Ζητήσατέ
μας βιβλιογραφία δωρεάν. Ἀθῆναι, Ἑρμού 35.
Τηλέφωνον 22-0-83

και

ΕΡΜΟΝ 29

